31
VP MAGAZIN
FOILETON
3A
ACTIUNE
AVENTURA
ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație - Aventură

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 31 - Martie 2017

NEW!

Adam MOON
Space Cadets-ACE
Episodul I

Luminița DOBREA
Krakstar
Episodul VII

Michael PALMER
Frăția asistentelor
Episodul IX

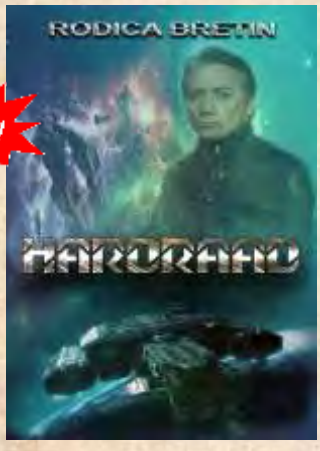

NEW!

Rodica BRETIN
HARDRAAD

Sergiu SOMEŞAN
Pisica şi Capcaunul
Episodul V

Sergiu SOMEŞAN
Dragonul cu aripi ascunse
Episodul IV

Keith DOUGLASS
Numărătoare inversă
Episodul XIII

Ryan CLIFFORD
Combat Temporal
Episodul VII

Albert BONNEAU
Mascatul
Episodul I

NEW!

VP Magazin

ADAM MOON
SPACE CADETS
ACE

Military Science-Fiction

Adam Moon

SPACE CADETS

ACE

Traducerea: UnCris

Episodul I

Primul Contact

Primul contact cu o rasă extraterestră nu a decurs aşa cum au sperat oamenii. De fapt, a fost foarte nasol. Eu nici măcar nu eram născut când au ajuns ei pe orbita terestră. Nici chiar bunicii mei.

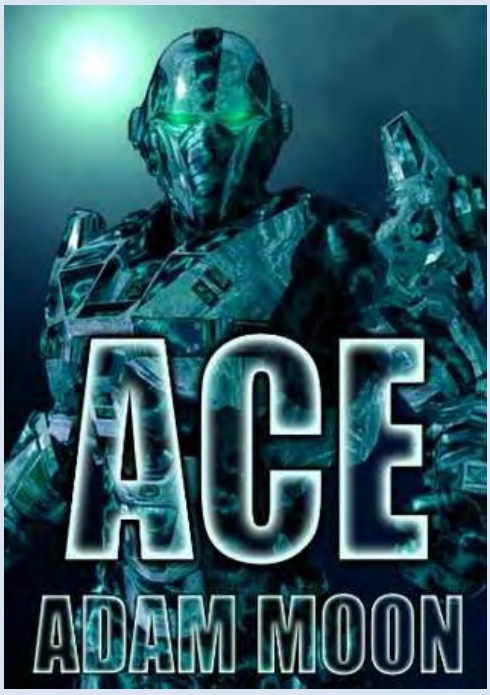

La început, n-au făcut nimic. Doar se învârteau pe orbită şi supravegheau.

Apoi, tocmai când înaintaşii noştri au început să se simtă înfricoşați, ei au inițiat un dialog cu unii dintre liderii mondiali. Ceea ce au avut de spus a fost chiar mai înfricoşător decât atunci când doar ne supravegheau în tăcere. Au spus că umanitatea va fi evaluată pe parcursul următorilor câteva sute de ani. Spuneau că dacă nu ne ridicăm la nivelul standardelor lor – care or fi fost acestea – ne vor eradica. Apoi, un număr de oameni – undeva între unu şi trei milioane – pur şi simplu au dispărut de pe

suprafața pământului, iar nava extraterestră parcă s-a evaporat. Acum suntem destul de siguri că acei oameni au fost răpiți. Credem că extratereştrii i-au luat pentru a-i supune unor experimente, dar nu putem fi absolut siguri.

Aceasta s-a întâmplat acum două sute de ani.

Ghiciți ce a făcut umanitatea în acest interval de timp: ne-am pregătit pentru întoarcerea lor.

Colaborarea națiunilor şi călătoriile spațiale au devenit mai mult decât simple noțiuni de dicționar; au devenit singura noastră speranță de prevenire a propriei apocalipse. Vedeți, noi ştiam că am picat testul lor, care o fi fost acesta, şi nu voiam doar să ne tăvălim în țărână şi să-i lăsăm să ne ucidă pe toți.

Programul spațial a fost declanşat încet, dar toate resursele noastre au fost orientate către el, iar acum suntem bine înfipți în spațiul cosmic.

Numele meu este Jack Peterson şi sunt cadet în Tabăra de Instrucție Avansată-87. Nu sunt un elev prea bun, dar asta se datoreşte parțial faptului că nu eu am ales să mă aflu aici. Am fost orfan din naştere, deci pentru mine, Tabăra este echivalentul unei case cu asistenți maternali, plătiți din taxe. Nu sunt nerecunoscător, dar nu este prea distractiv aici. Instructorii sunt stricți şi am văzut mai mult de o duzină de camarazi-cadeți murind în timpul antrenamentelor.

Voi împlini nouăsprezece anul viitor. Aceasta este vârsta la care voi fi detaşat pe o navă. Abia aştept să ies din gheena asta.

Tabăra de Instrucție-87 se află pe orbită în jurul lui Marte. Vara trecută am fost la sol, dar n-a fost nici pe departe atât de distractiv pe cât gândisem oricare dintre noi că va fi. Am pierdut patru buni prieteni pe Marte. Au murit arzând de vii la intrarea în atmosferă când au ratat ieşirea în spațiu. Nimeni nu a vorbit despre asta în zilele ce au urmat. Era un eveniment mult prea obişnuit ca să mai faci *tam-tam* pentru el.

Orfanii aveau parte de Marte. Subofițerii şi elita rămâneau pe orbita terestră. Asta însemna că se duceau acasă din când în când.

Puşcăriaşii şi delincvenții aveau parte de Jupiter. Jupiter era cumplit. O grămadă dintre cei ce ajungeau acolo făceau cancer după un timp. Spuneau că dacă cazi pe Jupiter, cădeai zile întregi înainte de a ateriza pe ceva solid. Sigur că până atunci erai mort demult. De la acea depărtare, Soarele semăna cu o stea oarecare. Am auzit că doar acest fapt şi era de ajuns ca să provoace nebunia spațiului. Instructorii ne spuneau că nebunia spațiului este un mit, dar în glasul lor era furie şi tristețe când spuneau asta, aşa că mă cam îndoiesc.

Am cele mai multe ieşiri în spațiu față de orice alt cadet de aici. Nu însemnă mult, dar mă face să mă simt mândru. Dar mini-jeturile de pe costumele spațiale erau păcătoase. Am încercat să le explic noilor veniți să

nu se pună niciodată singuri în situația de a avea efectiv nevoie de ele în timpul unei ieşiri, pentru că atunci când le vor folosi, va fi deja prea târziu. Dar erau prea neputincioşi. Nici unul nu mă asculta, aşa că să-i ia naiba.

Antrenamentul cu armele era favoritul meu, dar instructoarea îmi ura curajul. Era drăguță, dar a dracului. Se numea d-na Salazar şi era probabil cu numai câțiva ani mai mare decât mine. Se afla aici de un an şi de ea depindea viitorul meu. Susținea că ar trebui să fiu înlăturat, caz în care obiectivul meu s-ar duce dracului. Îmi place să trag cu PQ5000. Foloseşte proiectile obişnuite care pot transforma un extraterestru într-un şvaițer şi lansează nişte grenade care pot smulge fragmente din coca unei nave. Arma mea favorită este Zipper (avem porecle pentru aproape orice). Este un accelerator energetic care-ți face organismul să explodeze. Victimele ucise cu Zipper le numim Picasso datorită sângelui ajuns pe pereții din spatele lor.

Abia aşteptăm să tragem cu Zipper-ele în afara Taberei. Poate că într-una dintre aceste zile am să trag cu unul în atmosferă şi am să aud ce sunet face.

Luna trecută ne-au adus nişte animale; capre şi altele asemenea. Le-am folosit pentru antrenamente în lupta corp-la-corp. După ce terminam cu ele, arătau ca nişte pernițe roşii pentru ace. Nu-mi place să hăcuiesc animale fără apărare, dar dacă refuzi, instructorii te lovesc şi te taie de la porția de mâncare, aşa încât faci ce trebuie făcut. Danny refuza să-şi curețe cuțitul după exercițiu, susținând că sângele îi dădea putere, iar Stacy Jones îl lingea în timp ce se holba stăruitor la ceilalți. Eu făceam un duş fierbinte şi-mi spălam cuțitul.

Nu-mi place să recunosc că ne bucuram de cele ce făceam în continuare cu animalele, dar ele erau deja moarte aşa că nu mai era cine ştie ce: Le lansam prin sasuri şi ne aliniam la standuri de unde trăgeam în ele cu Zipper şi Sizzler. Datorită acestui obicei calitățile mele de ochire s-au îmbunătățit considerabil. De fapt, au devenit legendare. Unii camarazi mi-au cerut să ratez intenționat pentru ca şi alții să aibă şansa de a nimeri ceva. D-na Salazar a părut mulțumită că am cedat şi i-am lăsat şi pe ei. Cred că ea a considerat că este o dovadă de tărie, pentru că ştia ce mult îmi place.

Teleportarea

Mâine ne vom ambarca pe o navă de război adevărată. Căpitanul se numea Jonathan Hitchcock. N-auzisem niciodată de el, dar instructorii ne-au spus că este unul dintre cei mai buni.

Sunt destul de speriat. Ştim cu toţii că trebuie să ne teleportăm, dar nici unul nu se simţea fericit. Erau prea multe vechi poveşti horror despre teleportare.

Ce se va întâmpla mâine: vom intra într-un container de stază, dar nu vom fi criogenaţi imediat. Procesele noastre cognitive vor fi extrase şi transformate în energie pură şi transferate ca pachete cuantice de energie prin spaţiu către un receptor aflat la bordul navei de război. Conştiinţa noastră, aşa cum era, va călători instantaneu către un alt punct din spaţiu, lăsând trupurile în urmă. Un efect colateral al acestui proces este că, creierul încetează să mai transmită impulsuri electrice şi am muri foarte repede în această situaţie. Deci, înainte ca trupurile noastre reale, în carne şi oase, să moară, sunt criogenate.

Oricum, procesele cognitive sunt transferate într-un fel de costum *mech* de super-soldat de pe nava aflată în depărtare. Costumele sunt numite A.C.E. – Automated Combat Equipment - dar noi le spuneam *piele* sau *costum*. Te făceau să arăţi ca un fel de humanoid, cel puţin la faţă, deci nu intram în panică atunci când ne uitam în oglindă după transfer. Ultimul lucru pe care oricine şi-l dorea era ca soldaţii să uite că sunt humani. Am auzit că e nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti, dar cred că mâine am să aflu singur.

Motivele pentru care ne temem de teleportare sunt prea multe pentru a face o listă. Este instantanee, adică pachetele de cuante nu numai că se deplasează mai repede decât viteza luminii, dar îi ignoră şi limitările. Uneori aceste pachete sosesc la destinaţie atât de amestecate încât transferul nu poate avea loc, iar pentru că nici nu pot fi returnate, practic o termini cu mizeriile vieţii şi sufletul tău cuantificat se disipează în eter.

Odată, o întreagă crio-unitate a fost în pană de energie timp de o oră înainte de a fi restartată. Consecinţa a fost moartea a patru mii de oameni. Desigur, ei continuă să fie oarecum vii. N-au decât să rămână pentru totdeauna în costumele mecanice, pentru că nu există nici o cale de a se reîntoarce în trupurile naturale. O consecinţă interesantă este că toţi au fost declaraţi oficial morţi, deci o minte humană într-un costum nu constituie viaţă oficială pentru birocraţii care se ocupă cu astfel de probleme.

Am auzit de oameni care au devenit fuzionaţi în celulele de stocare. Asta se întâmplă când un idiot care ar trebui să-ţi transfere mintea înapoi în trupul proaspăt decongelat, uită să o facă la timp. Atunci, dacă mintea altei persoane este transferată, se amestecă cu prima în celula de stocare. De câteva ori două minţi au fost puse accidental înapoi în acelaşi trup. Nu s-a terminat cu bine. Inima bate aiurea şi este imposibil să i se regleze ritmul. Trupul nu este capabil să execute comenzile contradictorii, iar persoana devine complet nesănătoasă. În ambele cazuri trebuie aplicată eutanasia. Deci, cel mai bine este să ai pe cineva competent la comenzi.

N-o să pot dormi la noapte, ştiu prea bine.

Conquistador

D-na Salazar şi un alt instructor, dl. Humboldt, au fost numiți ca să ne însoțească pe nava de război. Aceasta era un model din clasa de atac şi se numea *Conquistador*.

Ne-am adunat cu toții pe puntea de teleportare. Dl. Humboldt s-a dezbrăcat în pielea goală, în chicotelile întregii clase. Stacy Preston a pus două degete în gură şi a fluierat puternic, dar instructorul a ignorat-o. Este profesorul nostru de interogatorii psihologice şi nu se lasă distras uşor.

Intră în container şi se întinse pe spate. Apoi, discul metalic a fost coborât la doar câțiva centimetri de nasul său. Scotea un sunet ca un bâzâit amestecat cu zgomote de sfârâituri.

Atunci dl. Humboldt a rămas complet nemişcat. Pieptul a încetat să i se mai ridice. Aerul i-a ieşit din plămâni şi din intestine. Am fi râs dacă n-am fi fost atât de speriați. Apoi capacul containerului a fost închis, iar trupul i-a fost înconjurat de o ceață verde. O lumină strălucitoare, prea puternică pentru a putea privi direct în ea, s-a aprins în interior, iar el a fost congelat țeapăn.

Un tip în halat de laborator pe ecusonul căruia scria Dr. Bolder a manevrat câteva întrerupătoare şi butoane, apoi i-a spun d-nei Salazar:

— Avem o conexiune fermă. N-avem de ce să ne facem griji. Cine urmează?

Abia atunci am avut cel mai mare respect pentru dl. Humboldt. A mers primul fără ca măcar să ştie dacă conexiunea e bună sau nu. Asta însemna să fii bărbat adevărat.

Ghici cine a fost numit să urmeze? Eu.

M-am dezbrăcat în pielea goală şi toți au râs de mine. Spre umilința mea penisul mi s-a strâns, micşorându-se, ceea ce i-a făcut să râdă şi mai tare.

Apoi s-a întâmplat ceva magic: d-na Salazar s-a dezbrăcat şi ea în fața tuturor, iar corpul ei era superb. Toți au uitat de mine într-o clipă ceea ce era bine pentru că penisul meu a început să-şi revină.

Ea m-a luat de mână şi m-a dus către un alt container.

După ce m-am culcat pe spate, ea s-a întors spre clasă şi a spus:

— Nimic din ce veți mai face nu va necesita mai mult curaj decât aceasta. Vă supuneți ridiculizării de către ceilalți, apoi trebuie să vă încredințați viața unei tehnici care nu prezintă prea multă încredere. Jack a fost ales ca să meargă primul pentru că are mai mult curaj decât voi toți, luați la un loc. Iar voi, amărâților, aveți tupeul să râdeți de *el*?

Când discul s-a apropiat de fața mea, toată îngrijorarea mea a dispărut. Pentru prima oară, m-am întrebat ce ar trebui făcut ca să o aduc pe d-na Salazar în pat.

Apoi mintea mi-a devenit confuză, iar gândurile mi-au dispărut într-un *flash* de lumină.

Mech

M-am trezit cu o tresărire. Un mamut robotic se holba la mine. Fața-i era mai mult sau mai puțin umană, dar cu toate acestea tot era ceva prea hidos de văzut la trezire. Spuse cu o voce masculină:

— Sunt dl. Humboldt. Tu care eşti?

— Sunt Jack Peterson, *sir*.

— Bine, eşti un tip norocos pentru că cred că tocmai ai obținut cea mai mişto *piele* de Marine disponibilă. Vino cu mine să o vezi.

L-am urmat până la o oglindă special pusă acolo pentru a ne ajuta să ne acomodăm cu noua noastră înfățişare. A avut dreptate. Vizorul meu era la fel ca al celorlalți dar exoscheletul era albastru cu negru şi cu puțin verde care ieşea în evidență, spre deosebire de obişnuitul gri al celorlalte *piei*.

Mi-am ridicat vizorul cu brațul meu robotic. Chipul fals de dedesubt era chiar mai puțin grozav decât al lui.

Pentru a face tranziția mai uşoară, toate *pieile* sunt dimensionate la fel, pentru a nu ne împiedica de propriile noastre picioare din cauza vreunei diferențe de mărime.

Am făcut o mică piruetă şi m-am oprit.

— Fir-ar să fie, am spus.

Uitasem că instructorul se află lângă mine.

El zâmbit doar, ciudat pe fața falsă şi a spus:

— Mda. Şi-am spus că e cel mai mişto. Chiar sunt nițel invidios.

Pe umărul drept al *pielii* mele era o gravură: *Rick Pimpage*[1]*. Semper Fi, mother-fucher*.

Semnătura aparținea lui Richard Pringle, cel mai dur afurisit care a purtat vreodată o *piele*. Era aceeaşi *piele* pe care o purtase mai înainte eroul meu.

Chiar atunci s-a auzit un tunet înfundat, dl. Humboldt a plecat tropăind, iar eu l-am privit cum introduce un alt cadet în ciudata şi minunata lume a adevăraților Marines spațiali.

A întrebat cine se află în *piele* şi a aplicat un ecuson magnetic pe piept. L-a condus pe robotul ce arăta formidabil pe lângă mine şi l-a lăsat un timp să se privească în oglindă. Pe ecuson am văzut numele Becky Morrison.

Nu o cunoşteam foarte bine pe Becky. Pare un pic cam prostuță şi nici nu vorbeşte prea mult, dar când mi-a văzut gravura de pe umăr a icnit şi mi-a spus:

[1] Pimpage – termen echivalent cu *„very cool”*.

— Nu se poate! Eşti atât de băftos, Jack.

Am zâmbit pentru întâia oară şi am observat că unul din incisivi era ciobit, avariat fără îndoială de Richard Pringle în timpul vreunui asalt cutezător asupra teroriştilor sau în cadrul altei acțiuni la fel de exotice. Poate a zdrobit o rebeliune de pe vreo planetă penală? Poate l-a lovit în față vreun şrapnel în timpul unei confruntări cu Scepticii militarizați. Ştiam că era la fel de plauzibil să se fi împiedicat şi căzut, sau s-a lovit cu fața de vreun montant, dar am eliminat din minte asemenea scenarii.

Ar trebui să precizez cine sunt Scepticii. Ei cred că întreaga idee că extratereştrii se vor întoarce pentru a nimici omenirea nu este decât o înşelătorie pusă la cale de guvern pentru a menține poporul sub ascultare. Este o poziție ciudată, dar îşi are meritele ei. Nici unul dintre noi nu era născut când au sosit aşa-zişii extratereştri. Nimeni din cei în viață nu i-a văzut cu proprii ochi, aşa că ideea era uşor de respins ca fiind un şiretlic.

Dar, mai târziu, Scepticii au ridicat armele. Au asasinat personal militar aflat pe treptele ierarhice superioare şi politicieni. Au aruncat în aer facilități militare terestre. Există unele dovezi că ei sunt cei responsabili pentru pana de energie de la unitatea de criogenare de care aminteam mai sus.

Nimeni nu înțelegea pe deplin de ce fac ceea ce fac. Credem că vor să răstoarne sistemul despre care ei consideră că ne minte pentru a nu ne abate de la linie, dar până acum ei n-au publicat nici un fel de manifest concret şi nici măcar un singur lider nu a ieşit la înaintare. Eu cred că sunt doar duşi cu pluta.

Erau o amenințare afurisită şi ştiam că Richard Pringle se infiltrase în trecut în câteva dintre celulele lor; se anunțase la toate buletinele de ştiri.

M-am uitat în stânga tocmai la timp pentru a vedea cum un costum de Marine spațial cade în picioare cu o bufnitură din cablurile groase de suspensie care-l rețineau. Cablurile detaşate se bălăbăneau deasupra capului robotic ca nişte vipere ce atacau.

Dl. Humboldt l-a ajutat pe noul venit să se aclimatizeze aşa cum o făcuse şi cu noi.

Când d-na Salazar şi-a anunțat venirea, am ştiut că toată lumea a trecut cu bine. Încăperea era plină cu Marines cu înfățişare hidoasă dar formidabilă.

Dl. Humboldt a spus:

— Atât timp cât ne aflăm aici, toți mi se vor adresa pe numele mic. Billy. D-na Salazar este Samantha. Îi veți spune aşa până ne vom întoarce în Tabără.

Toți am dat din cap. Cred că ştiam deja că numele ei este Samantha, dar acum când trebuia să-i spun aşa şi când ştiam cum arată goală, mă simțeam mai apropiat de ea. Mai ales că spusese despre mine că sunt mai

curajos decât oricare altul din clasă. În câteva clipe trecuse în ochii mei de la cel mai rău profesor, la favorita mea profesoară.

Faptul acesta, m-a făcut să anticipez că această instruire pe teren va fi neobişnuită.

Căpitanul

Căpitanul Jonathan Hitchcock a intrat în încăperea costumelor-*piele*. Era chipeş pentru vârsta lui, cu barba tunsă îngrijit şi cu galoanele bine vizibile. În mâna stângă avea un glob metalic, auriu.

A captat atenția întregii clase şi a spus:

— Sunteți nişte puşti norocoşi. Ați ajuns în *piei* de soldați în loc să aveți conştiința închisă în aşa ceva – aruncă globul în sus, acesta pluti câteva secunde, apoi pică la loc în mâna sa. Personalul non-militar nu va purta niciodată *piei* aşa că îi puteți mulțumi lui Billy Humboldt pentru privilegiu. Este un vechi prieten de-al meu.

Şi pentru nimeni nu i-a mulțumit, căpitanul a urlat:

— Mulțumiți-i imediat, sau vă arunc dracului de pe nava mea.

Amenințarea acesta ne-a speriat teribil pe toți. Crezusem că lucrurile vor merge mai bine după tabăra de instrucție, dar căpitanul ne-a dovedit că nu e aşa. Ne-am întrecut cu toții să-i mulțumim d-lui Humboldt.

Căpitanul a rânjit ca un demon şi a spus:

— Am glumit doar, flăcăi. Haideți să vă fac turul de onoare.

Când am trecut pe lângă el, căpitanul mi-a pus o mână pe umăr. Chiar am simțit apăsarea prin oțel. Mi-a făcut cu ochiul, spunându-mi:

— Ştii cine a purtat *pielea* aceasta înaintea ta?

Am dat din cap zâmbind şi i-am arătat gravura de pe umăr.

— Dacă alți soldați mi-ar fi stricat pieile în acest fel, i-aş fi pedepsit zdravăn. Dar Richard Pringle nu a fost un soldat obişnuit. Dacă eşti norocos, poate că ceva din esența sa a rămas captivă în circuite alături de tine.

Ştiam că aşa ceva nu era posibil, dar am zâmbit aprobator, ca şi cum ar fi fost.

Iar căpitanul a adăugat:

— Am auzit că Rick este mai bătrân decât mine, dar deoarece a petrecut atât de mult timp în stază pe când se afla de fapt pe câmpul de luptă, n-a îmbătrânit în acelaşi ritm. Cred că le spune fetelor că n-are decât douăzeci şi cinci de ani, sau cam aşa ceva. Şmecher băftos…

Eu nu-l consideram aşa. Toate fotografiile şi descrierile sale erau clasificate secrete. M-am hotărât să cercetez faptele sale de început imediat ce ne vom întoarce în tabără.

Turul

Căpitanul ne-a purtat prin toată nava, efectiv prin fiecare colțișor. A trebuit să vedem fiecare dulap de întreținere, dar am încheiat turul în Centrul de Comandă care era uimitor.

— Aici are loc magia, ne spuse căpitanul.

A arătat spre marele monitor de zece metri pe care se vedea negrul spațiului cosmic şi a spus:

— În prezent suntem pe orbita unei planete pe care am poreclit-o Pământul Jegos. *Ensign*[2], arată-le planeta.

O tânără şi-a mişcat degetul pe un *touch pad* mare până ce imaginea de pe monitor s-a schimbat.

Planeta îşi merita numele. Avea o atmosferă galben-maronie, opacă cât să lase vederii masele negre de pământ de dedesubt. Chiar arăta ca un pământ jegos.

Cineva a spus:

— În care cuadrant ne aflăm acum?

Căpitanul a dat din cap.

— Aceasta este o informație secretă. Îmi pare rău, dar nu pot divulga locația noastră nimănui, doar celor cu autorizație corespunzătoare. Sunt sigur că înțelegeți.

— Dar nu există nici un pericol. Scepticii nu au resursele de a ajunge în spațiul cosmic.

Căpitanul izbucni în râs.

— Nu ne ținem locația secretă față de aceste *nevăstuici*. Ținem secretul din cauza extratereştrilor.

— Dar nu ştim *când* se vor întoarce, sau măcar *dacă* se vor întoarce. Dacă nici n-or să apară în timpul vieții noastre?

Dar căpitanul a întrebat sever:

— Şi dacă vor apare?

L-am văzut pe dl. Humboldt uitându-se la ecusonul din pieptul persoanei care a pus toate aceste întrebări. O să primească un frecuş când ne vom întoarce în tabără.

Căpitanul părea vizibil *dezumflat*. Evident, vedea cât de inutilă ar fi munca sa de o viață dacă extratereştrii nu-şi vor face apariția. Sute de căpitani şi-au obținut galoanele şi şi-au condus navele, apoi au murit de bătrânețe fără să dea vreodată ochii cu un extraterestru. Toată pregătirea şi competența lor a fost în van.

Zâmbi fals, fără veselie, şi spuse:

— Cine doreşte să ia o navetă de salvare şi să facă o tură?

[2] Ensign – cel mai mic grad de ofițer.

Am ridicat mâna, aşa cum a făcut întreaga clasă.

Zbor

În timp ce-mi aşteptam rândul de a ieşi în spațiu cu naveta de salvare, l-am văzut pe dl. Humboldt vorbind cu căpitanul. Arătă în direcția mea şi am încremenit. Căpitanul păru că se gândeşte la ceva, apoi a aprobat dând din cap.

Dl. Humboldt a venit către mine şi a spus surâzând:

— I-am spus căpitanului că tu ai mai multe ieşiri în spațiu decât oricare altul din tabără. L-am întrebat dacă are ceva împotrivă să te lase la o ieşire pe-afară cu noua ta *piele*. A zis că-ți permite.

Am zâmbit fericit şi l-am întrebat:

— Pot să le fac pe amândouă? Chiar aş vrea să încerc şi naveta de salvare.

— Costumul în care te afli este propria ta navetă, fiule. Este echipat cu motoare cu reacție.

— Motoarele reactive nu funcționează chiar atât de bine, *sir*, am spus cu teamă – doar ştiam că unui instructor i se poate *pune pata* pe mine.

— Ai încredere în mine, Jack. N-ai mai manevrat niciodată ceva asemănător. Ai să fii în regulă.

Am fost condus la compartimentul-sas unde erau parcate navetele de salvare. Era foarte întuneric şi foarte linişte până ce uşile exterioare s-au deschis. Mi-am ținut respirația, dar mi-am dat seama imediat că nu trebuie să respir deoarece sunt un super soldat robotic. A fost o constatare stranie.

Picioarele mele metalice s-au fixat ferm pe punte când atmosfera a încercat să mă absoarbă afară. Cred că erau magnetice, dar nu ştiu sigur.

Humboldt a fost tot timpul lângă mine. A supravegheat uşile care s-a închis, după care cadeții au tropăit către zone mai sigure din *Conquistador*.

Pilotul a rămas aşezat, a închis trapa din spatele navetei şi a făcut semnul cu degetul mare. Apoi uşile sasului s-au deschis din nou.

L-am auzit pe dl. Humboldt spunând:

— Activează controalele de zbor.

— Nu ştiu cum să o fac.

— Doar repetă ce am spus eu.

Am spus:

— Activează controalele de zbor, apoi întreaga mea viziune s-a schimbat. Vedeam prin ochii proprii dar în acelaşi timp vedeam şi şiruri de cifre şi alte chestii care defilau în sus şi în jos, stânga-dreapta.

Humboldt îmi spuse:

— Ignoră toate indicațiile şi cere control manual.

Mă simțeam de parcă îmi venea să plâng.

— Control manual, vă rog.

Picioarele mi s-au strâns singure, apoi mi-am dat seama că plutesc la câțiva centimetri deasupra punții.

— Nu există nici un control efectiv-direct, doar foloseşte-ți mintea şi voința ta va face *pielea* să se mişte.

Imediat ce am făcut o încercare, a reacționat şi am țâşnit din sas ca un proiectil. Am intrat în panică. Costumul m-a tras afară, în spațiul adânc, iar eu nu eram încă sigur cum se controlează blestemăția asta. Mi-am dorit să mă întorc cu 180^0 şi am făcut-o instantaneu. Puteam acum să văd întreaga navă. Era enormă; mult mai mare decât mi-aş fi putut imagina.

Am cerut costumului să mă ducă încet în direcția navei şi acesta a făcut ce mi-am dorit. Începeam să mă obişnuiesc cu el. Trebuia doar să formulez clar în mintea mea gândurile-comenzi, iar costumul se conforma. Am vrut să intru imediat în sas, dar am fost puțin cam neglijent şi, ceea ce am făcut în schimb, a fost să percutez nava. Pe când treceam prin fața camerelor de luat vederi am făcut câteva tonouri şi lupinguri. Îmi imaginam colegii de clasă vorbind săptămâni întregi despre treaba asta, dar apoi am dat-o-n bară rău de tot şi m-am apropiat de motoarele reactive ale lui *Conquistador*. N-am ajuns prea aproape încât să mă rănesc sau să-mi avariez costumul, dar reacția mea trebuie să fi părut hilară pentru că panica mea s-a manifestat prin costum care a încercat să mă ducă în multiple direcții, toate în acelaşi timp.

Mi-am revenit şi mi-am dat seama că inima nu-mi bătea nebuneşte doar pentru că nu aveam o inimă. Am revenit înapoi în sas şi uşile acestuia s-au închis în spatele meu. Humboldt a clătinat din cap, dar a spus doar.

— Ai deprins mişcările mai repede decât o fac majoritatea.

Vorbele lui m-au neliniştit pentru că ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi făcut-o? Dacă nu m-aş fi putut descurca? Acum aş fi plutit liber în vidul cosmic.

Cred că am fost norocos deoarece se pare că nimeni n-a văzut evitarea la mustață a motoarelor navei. Fie asta, fie că nu am arătat chiar atât de prosteşte pe cât credeam eu, atunci când am reacționat. Habar nu am, dar sunt totuşi recunoscător.

Căpitanul era zâmbitor când a vorbit:

— Se manevrează nemaipomenit de uşor, nu-i aşa?

— Chiar m-a surprins. De ce nu folosim aşa ceva la antrenamente?

N-am mai adăugat că o *piele* ar fi salvat duzini de vieți în perioada şederii mele în Tabăra de Instrucție Avansată-87.

— Sunt prea scumpe. La ultima numărătoare existau doar 1.200 unități. Pur şi simplu nu putem irosi nici măcar o unitate.

Totuşi, asta era o prostie. Aceste piei doar se prăfuiau în stative înainte de a veni noi.

O sosire neaşteptată

Vuietul unei sirene l-a făcut pe căpitan să tresară.

— Asta-i ceva ciudat. Nu mi s-a adus la cunoştință nici o sosire neprogramată.

L-a întrebat pe Humboldt:

— Ai mai programat cadeți să sosească la bord?

Acesta a negat cu o mişcare a capului.

Căpitanul m-a înşfăcat de mână, spunându-mi.

— Urmează-mă!

În timp ce-l urmam sub punte, l-am întrebat:

— Ce 'ntâmplă, *sir*?

— Avem o sosire neautorizată şi am nevoie de tine pentru protecție.

Aproape că m-a umflat râsul până ce mi-am amintit că port costumul mecanic al unui Marine.

Am ajuns pe puntea pieilor chiar la timp pentru a vedea cum unul dintre costumele Marine se desprinde din cablurile de susținere şi loveşte puntea cu o bufnitură. La început păru confuz, dar apoi l-am văzut apropiindu-se cu mâinile ridicate defensiv.

— Verifică comunicațiile, Marine, a spus. Trebuie să primeşti un semnal de ajutor în următoarele secunde. Suntem atacați. Abia am reuşit să scap cu viață.

— Cine eşti? l-am întrebat.

— Sunt un tehnician, doctor Bolder, cel care v-a trimis aici. Purtam un halat de laborator.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrerupt căpitanul.

— În Tabăra de Instrucție s-a infiltrat inamicul.

— Cine? Care inamic?

Unii oameni îi numeau *Inamici* pe extratereştri.

— Nu, au fost Scepticii. I-au ucis pe toți cadeții şi echipa tehnică. Aproape că m-au terminat şi pe mine.

L-am înşfăcat de gât şi l-am întrebat:

— Cine mai poate opera teleportorul?

— Doar eu, a spus, fața-i din plastic reflectând confuzie maximă.

— Păi atunci de ce eşti aici? Trebuia să rămâi acolo ca să ajuți cât mai mulți să vină aici.

— Laş nenorocit, a adăugat căpitanul. Acum, pentru că tu eşti aici, ei toți sunt blocați acolo.

— Nu înțelegi, căpitane. Toți sunt morți.

Va urma...

RODICA BRETIN

HARDRAID

Science-fiction

Rodica Bretin

HARDRAAD

Străbătut la răstimpuri de fulgerări verzi care sondau spațiul în căutarea flotei Lluriene, întunericul nopții cosmice căpăta o tentă lividă; aura transparentă, a cărei strălucire pălea treptat, se concentra asupra unui singur punct, amenințător prin imobilitatea lui aparentă.

Simultan cu aprinderea avertizoarelor Deltra, se declanşă semnalul care chema echipajul la posturile de luptă: acut, aproape de limita superioară audibilă, vuietul alternativ se insinua în mințile celor trei mii de oameni aflați la bord, avertizându-i despre iminența pericolului. Înconjurat de rapidele escortoare, crucişătorul Hardraad aştepta neclintit apariția inamicului. Cuirasatul Llurian se ivi brusc dintre tenebre: fortăreață cenuşie, gigantică, navigând în mijlocul formației de distrugătoare spațiale.

În segmentul de timp necesar stabilirii contactului vizual, comandantul Orm îşi simți muşchii stomacului crispându-se. Aplecat peste ecranul locatorului – unde contururile navei duşmane, desprinse din neant, se dilatau mostruos – revăzu în minte fiecare unitate a maşinii perfecte de luptă care era Hardraad, chipurile ascunse sub căştile cu vizoare paraflăcări ale soldaților părând aproape inumane în lumina spectrală de la bordul navei. Pe puntea de comandă, muzica stranie, distorsionată, a mesajelor codificate acoperea zgomotul motoarelor şi accentua impresia de irealitate a războiului.

Când cel dintâi fascicul emis dinspre cuirasatul duşman despică bezna, Dalecksurile de pe Hardraad îi răspunseră simultan, făcând pereții metalici să vibreze. Un distrugător explodă, iar valul luminos, reflectat prin hublouri în compartimentele interioare, scăldă chipurile servanților încremeniți la posturi. Datorită undei de şoc, două escortoare se balansară haotic, abandonând vectorii poziționali. Din corpul avariat al unui distrugător Llurian se desprinse un roi argintiu de Skua-fighters, năpustindu-se spre Hardraad. Au fost întâmpinate de tirul servanților de la tunurile-laser, zece skua fiind spulberate în tot atâtea secunde sau mistuindu-se ca nişte licurici prinşi de flacără.

Dacă prima ciocnire fusese indecisă, raportul de forțe înclina în favoarea Llurienilor, a căror escadră se regrupa pentru o nouă ofensivă. Când Hardraad rămase ultima navă terestră capabilă să riposteze, calea spre sistemul solar părea deschisă…

Orm studie harta, acordându-şi răgazul necesar să accepte gândul acela nebunesc, reprezentând totuşi singura soluție: Hardraad putea simula o retragere, atrăgând navele duşmane în centura de radiații a unei gigante roşii, aflate la câțiva parseci de zona operațiunilor. În capcana stelară exista şansa dereglării sistemelor defensive ale distrugătoarelor spațiale, navele duşmane devenind astfel vulnerabile tirului lansat de pe Hadraad. Blindajul crucişătorului spațial era impenetrabil la bombardamentul de particule grele, iar nava terestră avea să reziste. Dar echipajul? Şi dacă radiațiile vor depăşi pragul de toleranță al organismului uman?

Pentru comandor, alegerea era făcută – o bătălie de care depindea viitorul speciei trebuia câştigată. Rămâneau însă cei trei mii de soldați ai săi. Orm ar fi putut să le ceară orice, chiar şi sacrificiul suprem. Voia însă ca decizia să le aparțină.

Vestea se transmise prin difuzoarele navei, ajungând în toate cabinele, compartimentele, sălile comune. Răspunsul? O acceptare unanimă, necondiționată, de a nimici duşmanul, chiar cu prețul propriei anulări. Reacția nu pornise din ură – căci ura înseamnă cunoaştere, iar ei înfruntau un inamic pe care nu îl văzuseră niciodată – ci din disperarea unora aflați cu spatele la zid, într-o situație fără ieşire. Iar în orice război, un om care şi-a pierdut alternativele este cel mai primejdios adversar. Pentru el nu mai există prudență, teamă, ci doar o pornire mai puternică decât instinctul de supraviețuire: învinge sau mori.

Şi mai era mândria… Erau profesionişti, elita trupelor terestre. Nu puteau concepe înfrângerea, nu când aveau crucişătorul Hardraad, tradiție şi mit pentru generațiile antrenate la bord. Erau ultimul scut al planetei lor, iar capitularea nu făcea parte dintre opțiuni.

Imediat ce operatorii programară noul curs, Orm se îndreptă spre generatorul anti-G. Dacă planul dădea greş, iar forțele Lluriene treceau neafectate prin centura de radiații a stelei, trebuia provocată o perturbare majoră în câmpul energetic, generatorul însuşi devenind nucleul exploziei care ar fi însemnat – odată cu sfârşitul crucişătorului – pulverizarea navelor urmăritoare.

Când se ridică din fața terminalului unde înregistrase codul amorsării, comandorul avu un moment de slăbiciune: dureri în ceafă, amețeală şi o acută senzație de greață. Se clătină, cu genunchii îndoiți sub o greutate imensă, pentru ca în secunda următoare corpul să nu îi mai cântărească aproape nimic. Obiectele din jur îi apăreau neclare, lipsite de consistență şi, într-un fel, neataşate persoanei sale.

Întinse o mână, încercând să îşi regăsească echilibrul şi îl străbătu un fior înghețat: pielea îi devenise translucidă, conturând vizibil rețeaua vaselor sanguine, iar când atinse suprafața metalică a uşii, degetele îi

pătrunseră adânc, fără să întâlnească nimic.

*

Întoarcerea crucişătorului Hardraad – pe ruta păstrată în memoria computerului – cu echipajul mort şi comandorul dispărut, suscită reacţii contradictorii, stârnind panică în rândul populaţiei civile, care se temea de o iminentă invazie Lluriană. Cum sateliţii şi radarele nu semnalau apariţia flotei de ocupaţie, încordarea scăzu treptat, interesul focalizându-se asupra bizarului periplu al navei amiral.

Ceea ce uluia, exceptând cauzele morţii fulgerătoare a celor trei mii de soldaţi, era absenţa comandorului Orm printre ei. Straniu era şi modul în care calculatorul navei putuse lua singur decizia de revenire la bază, din moment ce la bord nu mai era cine să îl programeze.

Studierea înregistrărilor lăsa rezultatul bătăliei incert, orice informaţie încetând în clipa când nava intrase în centura gigantei roşii. Deoarece un atac inamic reprezenta încă un spectru îngrijorător, numai reconstituirea complexului de factori sub a căror incidenţă se aflase Hardraad în secunda critică putea spulbera temerile tuturor. Echipajele ezitau însă să se îmbarce pe crucişător, alcătuirea unui grup de voluntari fiind o sarcină dificilă, dacă nu chiar o misiune imposibilă.

Singurul capabil să o îndeplinească era căpitanul Bjorn, pilot spaţial şi navigator care în secondase pe Orm în nenumărate zboruri, cu excepţia ultimului… Cunoştea bine nava şi psihologia oamenilor din trupele speciale. Dar nu de asta acceptase misiunea. Pentru el, Necunoscutul însemna o sfidare căreia trebuia să-i răspundă, iar primejdia îl exalta, fiindcă era născut să o înfrunte.

*

Hardraad ieşi din hiperspaţiu între coordonatele propuse, menţinându-şi cursul stabil, cu viteză subluminică, spre scânteia pierdută în oceanul întunecat. Computerul întocmise un grafic de navigaţie ce păstra o distanţă prudentă, totuşi, cu cât se apropiau de stea, încordarea oamenilor creştea vizibil. Bjorn sesiză modificarea stării de spirit a echipajului, nefirescul intervenit în relaţii, disimulat sub aparenta normalitate: gesturile aveau o notă forţată, iar mulţi îşi supravegheau atitudinile, ferindu-se parcă de pânda unui martor nevăzut.

Căpitanul percepea şi el o prezenţă, dar nu i se părea ameninţătoare, ci cumva familiară, ca reîntâlnirea cu un vechi prieten. De aceea nu avu un şoc când, în cabina de comandă, simţi că îl privea cineva. Întorcând capul, întâlni ochii comandorului Orm, obosiţi, înfundaţi în orbite, fixându-l cu o intensitate stranie. Bjorn recunoscu figura de corsar, crestată de zbârcituri, calmă şi aparent imobilă, schimbată totuşi de cutele noi care îi brăzdau obrajii.

Orm porni spre el, fără grabă; mişcările îi erau lente, aluneca purtat de propriul spațiu închis, supus legilor unui timp iluzoriu. Ajunsă în centrul cabinei, imaginea începu să pălească, apărând şi dispărând intermitent, devenită apoi un contur tot mai nebulos, care se destrăma asemeni unei himere.

Cu micşorarea distanței față de stea, materializările comandorului deveniră tot mai frecvente, avertizoarele semnalând o fluctuație a energiei generatoarelor navei, sub influența unui câmp de origine necunoscută. Echipajul constată şi primele devieri ale traiectoriei: puternica atracție a gigantei roşii obliga nava la un anumit coridor spațial – o curbă secantă centurii generate de giganta roşie – pe care crucişătorul se înscria irevocabil, repetând ruta fatală echipajului comandat de Orm.

La intrarea în centură, un sunet ascuțit anunță creşterea periculoasă a cantității de particule ce bombardau învelişul. Bjorn schiță un gest spre costumul de protecție, dar se răzgândi în ultimul moment. N-avea timp pentru asta, trebuia să acționeze rapid. Nu putea modifica traiectoria decât oprind pentru câteva secunde generatorul -– printr-o comandă manuală.

Gândul că va trebui să intre singur acolo l-a făcut să-şi aducă aminte de comandorul Orm: încolțit între flota Lluriană şi radiațile mortale ale stelei, obligat de scurgerea inexorabilă a secundelor să moară luptând sau distrugându-şi propria navă, acesta făcuse atunci o alegere. Dar care? Bjorn porni spre incinta generatorului cu senzația că, în curând, o să afle…

Înăuntru, sclipirea portocalie a display-urilor răspândea o lumină crepusculară. Nu remarcă nimic deosebit, în afara luminiscenței slabe, generată de suprafețele metalice, înceţoşate de emanațiile gazoase ce se prelingeau de-a lungul pereților. Când îşi înțelese greşeala era prea târziu: o slăbiciune subită îi încovoie trupul, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe podeaua neagră de titan, cu senzația că se afundă în vidul nopții cosmice.

Bjorn se trezi în cabina postului central, fără să îşi amintească cum ajunsese acolo. Din dreapta hubloului îl privea Orm, cel real, nu doar imaginea sa. Comandorul supraviețuise datorită unei şanse extraordinare: accidentul l-a surprins lângă generator, izolat de radiațiile cosmice. Câmpul energetic al gigantei roşii interacționase cu ecranul de protecție al dispozitivului anti-G, formând o trecere îngustă, o falie între două universuri. Fenomenul care îl salvase, exilându-l în spațiul unei alte dimensiuni, se dovedea reversibil.

Orm continua să îl privească tăcut, în vreme ce cutele din obraji i se adânceau; îi cerceta insistent mâinile şi Bjorn constată cu groază că venele i se conturau vizibil prin pielea care devenise transparentă. Îndoi brațul, pipăindu-şi umărul, dar degetele-i tremurătoare nu întâlniră nimic…

Rodica Bretin *este pseudonimul literar folosit de* ***Rodica Apostol*** *(n. 6 noiembrie 1958, Braşov), scriitoare română de literatură istorică şi fantastică. Cercetător ştiinţific, absolventă a Universităţii din Braşov, 1982. Membră a Uniunii Scriitorilor din România (din 1991). Membră a Fantasia Art Association din Cornwall, Marea Britanie (din 1996).*

Debutează publicistic în anul 1982. În 1985, la Editura Albatros, îi apare primul volum personal: Efect Holografic. Urmează o bogată activitate publicistică. Între 1982 şi 2010 i-au apărut 150 de proze, traduceri, eseuri şi articole culturale în 18 publicaţii (printre care The Historian, Science et Vie, Antares-France, România Literară, Astra, Magazin, Meridian, Baricada, Magazin Internaţional, Jurnalul de Bucureşti, Tribuna şi START 2001) şi 10 antologii din România, Franţa, Anglia, şi Italia.

În perioada 1986-1990 lucrează ca cercetător ştiinţific la MEN-SSCAM Bucureşti.

În perioada 1991-1996 activează ca lector şi ulterior ca redactor şef la Editura Baricada, unde înfiinţează şi conduce patru colecţii specializate de literatură istorică, fantastică, horror şi SF. Tot în perioada 1991-1995 participă şi la realizarea seriei de antologii Antares (vol.1-4), în colaborare cu scriitorul Dan Apostol.

În 1997 devine consilier editorial la Editura Nova, unde, între 1998-2001, ocupă funcţia de redactor şef. Participă la cercetările istorice şi arheologice efectuate în 1998 în Languedoc, Franţa, şi în 2002 la Milano, în Italia. În perioada 2003-2006 este lector la redacţia Ştiinţă-Frontierele Cunoaşterii a Editurii Cartea de Buzunar.

În mass-media audio-vizuală a realizat sau colaborat la 60 de emisiuni difuzate între 1982 şi 2010 de 5 posturi de televiziune şi radio din Franţa şi România (Arte, TV 5, TVR 2, Radio România 2 şi Radio România Internaţional). Între 1993 şi 1996 a fost realizator de programe TV (cinematografie fantastică şi de artă) şi redactor-şef la Compania Naţională de Film, Televiziune şi Video Canal b.

Volume personale

Beletristică

Efect holografic (Editura Albatros, 1985)

Şoimul Alb (Editura Facla, 1987)

Uriaşul cel Bun (Editura Ion Creangă, 1989)

Drumul fără Sfârşit (Editura Baricada, 1991)

Cel care Vine din Urmă (Editura Baricada, 1993)

Lumea lui Hind (Editura RAI Coresi, 1998)

Omul de Nisip (Editura Image, 2000)

Fecioara de Fier (Editura CNI Coresi, 2002; ediția a II-a revizuită, Editura Cartea de Buzunar, 2006)

Istorie și Frontierele cunoașterii

Dosarele Imposibilului (Editura Cartea de Buzunar, 2003)

Tunelul Timpului (Editura Cartea de Buzunar, 2003)

Poarta Vrăjitoarelor (Editura Cartea de Buzunar, 2004)

Poltergeist – Atacatori Invizibili (Editura Cartea de Buzunar, 2005)

Misterul Lumilor Paralele (Editura Cartea de Buzunar, 2006)

Naufragiați în Timp (Editura Cartea de Buzunar, 2006)

Antologii

A realizat în colaborare cu scriitorul Dan Apostol seria Antares, vol 1 – 4 (Editura Baricada, 1991-1995), antologii dedicate literaturii fantastice și culturii enciclopedice;

A realizat și tradus Cronici din Lumi Interzise (Editura AGER, 2003), antologie de literatură fantastică, Vânătorii Lumii de Dincolo (Editura Cartea de Buzunar, 2006), antologie de literatură fantastică.

Traduceri

Dale Cooper, de Scott Frost (1993)

Amantul doamnei Chatterley, de D.H. Lawrence (1993)

În umbra ghilotinei, de O. Le Baron (1994)

Leul uriaș, de J.H. Rosny-Aâné (1993, în colaborare)

Premii

Premiul pentru Cea mai bună proză străină la Festivalul Internațional al Artei Fantastice de la Annecy, Franța, (1996), pentru nuvela Negura

Premiul Volaverunt la Festivalul de la Valencia Spania, (2001), pentru nuvela Conquistadorul

Premiul pentru Cel mai bun roman străin acordat de Fantasia Art Association, (2005), pentru romanul Fecioara de Fier, publicat în serial de revista The Historian din Truro, Cornwall, Marea Britanie

Sergiu Someşan
DRAGONUL
CU ARIPI ASCUNSE

Sergiu Someşan

Dragonul cu aripi ascunse

EPISODUL IV

Capitolul 15

Şase zile de coşmar

Aproape fără să-mi dau seama cum, a trecut un an de când am fost repartizată la batalionul pentru menținerea păcii. Dar atunci, când a venit vorba de concediu locotenent-colonelul Tom Spruer, care între timp fusese avansat la gradul de colonel plin nici n-a vrut s-audă:

— Te rog! Te implor, nu mă lăsa singur cu bestiile tale pe cap! Sau poți să pleci dar fă cumva şi ia-le cu tine.

Am încercat să argumentez, deşi mi-am dat seama că n-am nici o şansă:

— Domnule colonel, vreau concediu să mă duc în țară, să-mi fac de cap şi să dansez în cluburi până dimineața. Cum să fac asta cu dinozaurii după mine?

— Mda... asta cam aşa e, a acceptat el c-o jumătate de voce.

Am arătat spre nord, direcția în care ştiam că se află Mbongo, singurul oraş mai răsărit din împrejurimi.

— Până şi în Mbongo mi s-a dus vestea şi nu mai vrea nimeni să mai stea de vorbă cu mine, iar de dansat nici atât... Într-o seară, patronul unui bar m-a rugat să-i părăsesc localul pentru că-i sperii clienții.

Colonelul părea uşor amuzat şi în mod sigur interesat pentru că m-a întrebat:

— Şi cum ai procedat? Parc-am auzit ceva, dar nu din sursă credibilă...

Nu vroiam să-mi reamintesc povestea, dar avea dreptate şi colonelul că trebuie să ştie, mai ales că, la un moment dat, dacă se va afla întreaga poveste, oalele se vor sparge-n capul lui. I-am răspuns cu ezitare în voce:

— Păi, cum să procedez? I-am spus că dacă nu-şi bagă mințile-n cap, a doua zi o să-i vizitez barul cu cele trei fetițe ale mele şi-i fac praf şandramaua. M-a lăsat să rămân, dar tot n-a vrut să danseze nimeni cu mine. A încercat unul mai curajos, însă l-au speriat prietenii, strigându-i că se văd dinozaurii la geam şi era să-mi leşine-n brațe. Aşa că i-am lăsat dracului, cu barul lor cu tot.

— Adevărul e c-au aflat toți ce i s-a întâmplat lui Pierre Lacoste. Din cauza asta se feresc toți de tine. Nu ştiu de unde, dar s-a aflat, mi-a răspuns colonelul şi-a continuat munca de lămurire înc-o jumătate de oră, până când m-a făcut să-i promit c-o să mai stau încă un an, iar în acest timp vom încerca să găsim o cale de rezolvare a problemei.

Care problemă devenea tot mai acută pe zi ce trecea. Fusesem avansată şi eu la gradul de sergent-major, de parcă mult ce-mi păsa mie sau dinozaurilor de grade. Aproape mi s-a dublat solda, care se aduna, dolar după dolar, în contul meu de-acasă, pentru că aici n-aveam când să cheltui nici măcar un sfanț. În ultimul timp nu mai puteam face nici măcar un pas fără ca dinozaurii să mă-nsoțească.

Tocmai de-aici au pornit necazurile. Ca toți ceilalți, din când în când îmi luam şi eu câte-o permisie şi plecam să mă distrez în orăşelul vecin. Au apărut probleme chiar de la prima permisie de acest fel, pentru că imediat după plecarea mea, dinozaurii parcă au turbat. Au dărâmat fără nici un efort țarcul şi, folosindu-se de formidabilul lor miros, mi-au dat de urmă. Nu ştiu cum naiba au reuşit, pentru c-am plecat cu gravimotocicleta şi tot timpul, deşi fără intenție, am mers la doi, trei metri deasupra drumului. Se pare că au, totuşi, un simț al mirosului mult mai dezvoltat decât s-a bănuit, sau foloseau alte simțuri ca să mă depisteze. Oricum, abia intrasem în bar când m-am pomenit cu boturile lor hidoase ivindu-se în cadrul uşii, făcând ca barul să se golească instantaneu. Am luat fetele, le-am dus la marginea orăşelului şi le-am legat simbolic de-un pom, dar distracția era dusă. Ca să evit asemenea scene, le luam de la bun început cu mine şi le legam la marginea oraşului, dar n-au fost de acord cu treaba asta prea multă vreme. Îşi rupeau frânghia, sau lanțul, cu care le legam şi alergau fuga, fuguța după mine. Orice-am făcut a fost degeaba. Le-am certat, le-am amenințat până când, în cele din urmă, mi-a trecut prin gând că poate şi ele, la fel ca mine, aud zumzăitul sau vocile. În acest caz chiar că nu se mai puteau împotrivi aşa că le-am lăsat în plata Domnului.

Oricum, după o vreme, am renunțat, fără prea mare părere de rău, la orice gând de distracție, mai ales că toate locurile unde te puteai distra cât de cât erau pline de francezi încrezuți, care trăiau oarecum la limita legii. Şi ce haz era să dansezi sau să te-ncurci azi cu ei, dacă mâine trebuia să-i fugăreşti cu dinozaurii prin junglă?

După eşecurile mele de-a duce o viață cât de cât normală, cel puțin la nivelul celorlați militari din cazarmă, m-am resemnat şi m-am refugiat în

lectură. Pentru că misiunea noastră urma să dureze ceva vreme, colonelul făcuse rost de un volum impresionant de cărți tipărite şi, oricât ar părea destul de ciudat, o bună parte dintre soldații batalionul luau cărți împrumut de la bibliotecă. Cortul de comandă de altădată şi-l transformase într-un elegant bungalov şi-am avut impresia că, din cauza dinozaurilor pe care-i suporta cu stoicism, în batalionul lui i se făceau toate mofturile, chiar dacă nu erau strict necesare. Ca orice bungalov ce se respectă, avea în jurul lui şi-un gazon de care era foarte mândru. De el se îngrijea unul din puținii angajați civili ai batalionului, un negru grădinar bătrân pe care toată ziua îl vedeam stropind, tăind şi greblând gazonul colonelului. Din cauza asta, în dimineața în care a venit agale spre țarcul dinozaurilor, purtând grebla pe umeri, ca de obicei, nimeni nu l-a băgat în seamă.

Era curios că uitasem cu totul de atentatul bătrânului războinic. Cel puțin, mie îmi plăcea să cred că a fost un simplu episod trecător. Cine s-a gândit că, la exact un an de la sosirea mea pe pământul Africii, o nouă serie de atentate avea să-nceapă?

Cum nu eram de față, scena mi-a fost povestită de soldatul de la intendență care se ocupa de hrana dinozaurilor. Grădinarul a deschis calm țarcul dinozaurilor şi s-a repezit spre Clara şi-a început s-o lovească cu grebla. Clara l-a privit mai întâi nepăsătoare apoi, după o vreme, sâcâită de insistențele bătrânului, l-a împins mai încolo, dar nici pe departe cu puterea pe care o folosea atunci când primea comanda *ÎMPINGE*. Bătrânul s-a ridicat cu greu şi-a reînceput atacul asupra Clarei, până când i s-a rupt coada greblei. Atunci s-a prins de piciorul uriaş al femelei de dinozaur şi-a încercat să muşte cu gura lui ştirbă din pielea rezistentă la gloanțe. Când în cele din urmă am fost anunțată şi-am fugit spre țarc, am rămas încremenită în fața scenei de-un patetism extrem. Clara îşi scutura din când în când piciorul imens iar bătrânul se rostogolea la o distanță de câțiva paşi, dar revenea cu o încăpățânare de neclintit. Până s-ajungă cei de la poliția militară, l-au imobilizat soldații de la intendență. Bătrânul n-a opus cine ştie ce rezistență. Atunci când a fost imobilizat, avea o privire fixă şi şoptea ceva asemănător ca şi bătrânul vânător dogon: „Dragonul cu aripi ascunse trebuie să moară”.

În cele din urmă a fost preluat de poliția militară şi supus unui interogatoriu ca la carte. Prea multe n-au aflat de la el, decât c-a auzit un zumzet insuportabil în cap, apoi o voce care i-a spus că: „Dragonul cu aripi ascunse trebuie să moară”.

— Cel puțin nu mai eşti tu ținta atacurilor astea prosteşti, a remarcat comandantul meu şi-a închis cazul, fără să adâncească problema.

Cum am mai spus, mi se amenajase în țarcul dinozaurilor o mică încăpere din elemente prefabricate, în care aveam doar strictul necesar şi unde-mi petreceam cea mai mare parte a vremii citind. Era închisă spre partea care dădea spre restul unității militare, dar avea o uşă largă, din

plastic transparent, pentru că dinozaurii vroiau să mă vadă tot timpul. Chiar şi-atunci când intram în baie, trebuia să-mi arăt fața la geam pentru a-i asigura că totul e-n regulă cu mine.

Momentele în care mergeam la comandant, la raport sau pentru a primi ordine, erau pentru mine - şi pentru alții de fapt - un adevărat chin. Din cinci în cinci minute femelele de dinozaur îşi trâmbițau nemulțumirea, până când, exasperat, colonelul mă trimitea să le liniştesc. Cum aveau capetele la peste cinci metri înălțime, mă vedeau de la distanță, imediat ce ieşeam din clădirea comandamentului, iar zbieretele lor pline de entuziasm nu erau pentru cei din jur cu mult mai uşor de suportat. Mai ales că majoritatea soldaților nici nu făceau diferența între un țipăt de nemulțumire sau unul de bucurie.

A doua zi dimineața, după atacul bătrânului grădinar, eram în birou la colonel, la ora opt, pentru că urma să primesc ordine referitoare la sectoarele de patrulare. Tocmai studiam împreună cu el harta când acesta a ridicat capul şi-a ascultat atent, apoi a spus:

— Fetele tale nu mai zbiară după tine!

Am ridicat din umeri:

— Poate s-au săturat să țipe degeaba. Doar au văzut că de fiecare dată, după cel mult un sfert de oră, mă întorc la ele.

Comandantul meu asculta atent în continuare:

— Nu-i numai asta. Se mai aude ceva.

Am ascultat atentă şi mi-am dat seama că un duduit profund, de maşini de mare putere, se auzeau undeva în depărtare.

— Tancuri? am întrebat eu şi colonelul m-a privit îngrijorat.

— Ce altceva ar putea fi? a întrebat el şi s-a repezit pe uşă afară, nu înainte de a-mi spune:

— Rămâi aici!

— *Rămâi aici!* mi-a şoptit şi vocea din capul meu, iar zumzăitul s-a auzit încet, dar crescând din când în când în intensitate, ca pentru a-mi aminti cât de puternic poate deveni dacă nu sunt ascultătoare.

Am rămas aproape o jumătate de minut, dar pentru că nu se-ntâmpla nimic deosebit, iar duduitul se auzea tot mai aproape, am întredeschis uşa şi-am privit afară. Pe drumul de la intrarea în unitatea militară veneau nu tancuri, ci două excavatoare uriaşe. S-au îndreptat țintă spre țarcul dinozaurilor şi dac-aş fi fost în cămăruța mea din țarc, aş fi fost făcută zob, pentru că pe ea au dărâmat-o prima.

— Scoateți dinozaurii din țarc! am strigat eu cât am putut de tare, ca să acopăr huruitul infernal scos de excavatoare.

Nu a fost nevoie deoarece dinozaurii au sfărâmat gratiile țarcului de parc-ar fi fost făcute din vreascuri. Apoi, mişcându-se cu viteză, au trecut în spatele excavatoarelor.

Fetele mele scoteau țipete de atac şi dincolo de starea de surescitare, ghiceam o uşoară notă de încântare c-au întâlnit, în sfârşit, un adversar de mărimea lor. Dacă excavatoarele ar fi fost blindate, probabil că lupta ar fi durat mai mult. Dar uriaşele maşini, după cum am aflat mai târziu căutând pe internet, erau nişte excavatoare ruseşti, vechi şi uriaşe, de tip ET-26, având 26 de tone şi-aproape 200 de cai putere. Nişte adversari pe măsura dinozaurilor, dacă n-ar fi avut furtunele de comandă hidraulică expuse ca nişte artere pe brațul lung al excavatorului. Poate instinctiv, sau poate numai din întâmplare, dinozaurii, ferindu-se cu îndemânare de cupa excavatorului, au apucat furtunele şi cablurile electrice care o comandau şi, în numai câteva minute, uriaşele maşini au rămas nemişcate, etalându-şi cui voia să vadă inscripțiile aproape şterse, scrise cu litere chirilice pe ele.

Cei din Poliția Militară au înconjurat excavatoarele şi-au dat jos din ele doi tineri îmbrăcați în salopete, care păreau că nu-şi dau seama foarte bine pe ce lume se află.

Vorbeau numai ruseşte şi, când în cele din urmă s-a găsit un interpret, s-a aflat că erau muncitori ruşi, angajați cu contract pentru a lucra la şantierul de amenajări hidrotehnice de pe un afluent minor al râului Cambambe.

— Dar este la peste o mie de kilometri distanță, a protestat colonelul.

— Am pornit de-alaltăieri la drum, a spus unul din tineri, parcă pe-un ton de scuză. Am auzit aşa, ca un zumzet în cap, şi-o voce care ne spunea unde să mergem şi să ucidem monştrii. Am alimentat, am luat rezervoare suplimentare cu noi şi-am pornit la drum.

Au privit derutați împrejur şi-au întrebat încurcați:

— Am reuşit? Am omorât monştrii?

Nu le-a răspuns nimeni şi-am privit mai atent la ei. Erau blonzi amândoi, aveau până-n treizeci de ani şi, dacă mai aveam vreo urmă de discernământ, puteam jura cu mâna pe inimă că şi ei erau la fel de nevinovați ca şi bătrânul grădinar. Nici vorbă să fie agenți FSB, cum insinua unul din polițiştii militari, motiv pentru care au fost alertați cei de la serviciile de securitate.

Părerea mea n-a prea contat pentru că, a doua zi, a sosit o echipă formată din vreo cinci oameni care, deşi s-au recomandat a fi de la nu ştiu ce unitate militară obscură, păreau a fi în mod sigur agenți de la CIA.

Oricum, prezența lor n-a avut efect pentru că atentatele la limitele penibilului au continuat cu aceeaşi vigoare în ziua următoare.

De data asta s-a prezentat la poarta unității militare un nou războinic dogon, îmbrăcat în costumul tradițional, după cum mi-a spus mai târziu, medicul militar. Avea doar o cingătoare din frunze de palmier, vopsite în culori țipătoare, părea la limita epuizării deşi era mai tânăr ca primul. Deşi avea numai o sabie de ceremonie, a fost dezarmat şi condus la comandant.

Trecând pe lângă țarcul dinozaurilor, mi s-a povestit că s-a smuncit din mâinile celor care-l țineau şi-a încercat să-şi recupereze sabia ca să atace animalele. Rupea câteva vorbe în engleză şi părea de-a dreptul îngrozit de faptul că noi nu înțelegem cât de primejdioşi sunt dragonii, mai ales cel cu aripi ascunse. Asupra lui a fost găsită o hârtie pe care erau desenați doar dinozaurii, eu lipsind de data asta din desen. Speram că s-au lămurit în privința mea deşi, dacă m-aş fi aflat în mica mea cămăruță atunci când țarcul a fost atacat cu excavatoarele, aş fi fost făcută una cu pământul. Aş fi fost trecută probabil la pierderi colaterale. Eram singura care-am observat asta, însă n-am atras atenția nimănui asupra acestui fapt pentru că deja mă simțeam sufocată de prezența polițiştilor militari care roiau în jurul meu. Războinicul dogon a fost şi el preluat de către cei pe care îi bănuiam a fi de la CIA şi n-am mai auzit nimic de el şi nici de informațiile care au fost obținute de la el.

Ziua următoare a început cu bine şi părea să decurgă ceva mai liniştit. Tocmai mă întorceam de la popotă, urmată discret de câțiva polițişti când ceva mi s-a părut suspect. M-am oprit şi-am privit în jur dar n-am observat nimic deosebit. Mi-am reluat mersul spre țarcul dinozaurilor când mi-am dat seama că soldatul de la intendență, care se lupta să ducă o canistră grea spre adăpătoarea animalelor, nu prea avea ce căuta acolo. Adăpătoarea, de fapt un bazin din tablă inox, era alimentată cu apă potabilă din rețeaua care alimenta şi unitatea militară. Apă bine filtrată şi dezinfectată - doar ne aflam în Africa - curgea până se umplea bazinul, când un robinet de supra-plin întrerupea alimentarea.

M-am oprit şi m-am întors spre polițişti militari din spatele meu:

— Opriți-l pe soldatul acela, le-am arătat eu pe omul de la intendență care, văzând că fusese descoperit, a început să alerge cu bidonul greu în brațe. A fost o chestiune de secunde până când a fost ajuns din urmă şi trântit la pământ.

Unul din polițişti a ridicat cu grijă bidonul şi mi-a arătat ce scrie pe el:

— Acid sulfuric, pentru bateriile de la garaj. Dacă apuca să-l toarne în apă, dinozaurii erau ca şi morți.

L-am privit lung ca să văd dacă vorbeşte serios şi, văzându-i privirea strălucitoare, am lăsat-o ca el, deşi nu ştiu cât de tâmpiți ar fi trebuit să fie dinozaurii ca să bea apă amestecată cu acid sulfuric.

N-am fost curioasă să asist la interogatoriul lui. Eram de-acum sigură că şi acesta auzise un zumzet în cap şi-o voce care i-a spus să facă asta.

Ziua următoare a trecut fără nici un atentat şi tocmai mă pregăteam de culcare când, unul din agenții CIA s-a apropiat de țarc şi m-a rugat să-i deschid pentru că vrea să-mi comunice o informație foarte importantă.

„Cine ştie, mi-am spus în gând, poate a aflat ce-i cu zumzetul şi cu vocile pe care le aud cei care ne atacă”.

Sinceră să fiu, n-am bănuit nici o clipă nimic despre intenţiile lui, nici măcar atunci când a scos pistolul din tocul de sub umăr şi l-a îndreptat spre Clara. Asta poate şi din cauză că părea foarte calm şi n-avea privirea pierdută a celorlalţi atacatori.

— Mă întreb dacă un animal atât de mare n-ar putea fi doborât c-un singur foc, ţintit fix în ochi? a întrebat el şi-a ochit spre ochiul albastru al Clarei, părând interesat de-un loc anume.

— *Atacă-l!* am auzit vocea din capul meu, de data cu intensitatea unui ţipăt.

Poliţiştii militari care mă supravegheau din afara ţarcului au strigat şi ei ceva, iar agentul şi-a mutat pentru o clipă ochii asupra lor. Suficient cât să realizez ce se-ntâmplă şi să-l lovesc peste mână, exact în clipa când pistolul s-a descărcat, iar glonţul s-a pierdut în pădure. N-a apucat să tragă din nou deoarece Clara, fără nici o comandă, l-a împins astfel că s-a dus de-a berbeleacul până aproape de ieşirea din ţarc, de unde a fost preluat şi dezarmat de poliţişti.

Am asistat oarecum pasivă la disputa dintre poliţiştii militari şi colegii de la CIA ai atacatorului. Gândul meu era în altă parte. În mod sigur agenţii de teren ai celei mai mari agenţii de spionaj din lumea erau bine verificaţi din punct de vedere medical şi în mod sigur n-ar fi ajuns acolo un bolnav psihic. Fără îndoială că, atunci când va fi interogat, va spune, la fel ca şi soldatul de la intendenţă sau mecanicii de excavator ruşi, c-a auzit o voce care-i spunea ce să facă. Ar fi trebuit să-l întreb pe maiorul medic cu ce boală psihică este asociat, de obicei, acest simptom, dar n-am mai apucat pentru că ziua următoare a fost cea mai rea dintre toate.

Până pe la prânz nu s-a întâmplat nimic şi mă uitam în toate părţile, neştiind la ce să mă aştept, pentru c-aveam un presentiment că ceva rău se va întâmpla. Verificasem mâncarea şi bazinul cu apă al dinozaurilor şi mă îndreptam spre ieşirea din ţarc când staţia care mă ţinea în legătură cu centrul de comunicaţiei al bazei militare, a început să păcănească, apoi vocea alarmată a soldatului Stimm s-a auzit în căşti:

— Sergent-major Blood, au fost depistate drone neidentificate la distanţă de tir faţă de bază. Fii pregătită!

— *Pericol, pericol, ai grijă!* a şoptit vocea din capul meu.

Le-am chemat pe fetiţe lângă mine, şi s-au despărţit mormăind nemulţumite de carcasele de vită din care mâncau. Nu le întrerupsesem niciodată până atunci masa, dar m-am bucurat să văd că mă ascultă, chiar flămânde fiind. Am mângâiat-o pe Clara pe gât şi soldatul Stimm mi-a ţipat în ureche:

— Rachetele au fost lansate! Timp estimat de impact zece secunde. Depărtează-te urgent de ţarc.

— LA PICIOR, Clara! am strigat eu şi Clara a îngenunchiat lângă mine, iar eu m-am prins de excrescențele ei osoase, de care erau agățate de obicei armele.

— FUGI! am strigat şi, după ce m-am văzut urcată şi cu mâna în dreptul ochiului ei, am arătat spre înainte.

Linda şi Lidia n-au mai aşteptat alt îndemn şi, văzând direcția indicată de mine cu mâna, s-au repezit primele, dărâmând gratiile țarcului. Mi-am lipit capul de spinarea Clarei, ca să nu fiu zgâriată de vergelele de fier desprinse din gard, şi-am început cel mai sălbatic galop din viața mea.

Polițiştii militari care mă supravegheau şi păzeau în acelaşi timp, ori fuseseră informați şi ei despre iminenta sosirea a rachetelor, ori fuga mea le-a dat un impuls, astfel c-au început şi ei să alerge ca să se-adăpostească.

E-adevărat că dinozaurii pot atinge şi 80 de kilometri pe oră pentru momente scurte, dar ca să porneşti din loc o masă de zece tone dura ceva vreme aşa că, în timp ce soldatul Stimm îmi număra în ureche, cei trei dinozauri accelerau cu fiecare clipă care trecea:

— Timp estimat de impact trei secunde, spunea el aproape țipând. Două secunde...una... Impact!

Nu s-a întâmplat nimic şi-o clipă, ascultând cum îmi fluieră vântul prin păr din cauza vitezei, am sperat c-a fost o alarmă falsă, apoi un bubuit cumplit s-a auzit în spatele nostru şi bucăți de piatră şi chiar gratii metalice din gard au început să zboare pe lângă noi. Numai norocul a făcut ca nici eu, şi nici dinozaurii, să nu fim rănite. La a doua şi-a treia explozie deja eram departe, chiar lângă gardul bazei militare şi mă-ntrebam dacă să trecem dincolo când, printre accese de tuse, soldatul Stimm m-a informat că tirul a-ncetat.

Am ezitat totuşi să mă întorc înapoi şi bine-am făcut, deoarece colonelul Spruer mi-a trimis vorbă printr-un polițist militar să rămân pe loc şi să fiu pregătită să dărâm gardul unității şi să fugim în pădure în caz de pericol.

— Ne retragem în munți, ca în războaiele de guerilă, fetelor! le-am spus eu, dar ele nu păreau prea impresionate.

De-acolo de unde eram, vedeam destul de bine cum maiorul medic, ajutat de sanitari, acorda primul ajutor răniților şi cum soldații începeau deja să strângă dărâmăturile făcute de cele trei explozii.

După aproape o oră, şi-a făcut apariția într-o maşină de teren şi colonelul. Părea bucuros şi mi-a spus dintr-o suflare:

— Nu-avem nici un mort, ci doar vreo trei răniți. Dar e vorba de răni superficiale. Se pare că în ultimule zile țarcul dinozaurilor era ocolit instinctiv de către cei care n-aveau treabă urgentă pe lângă el.

Arătă cu mâna spre resturile dărâmate ale țarcului şi mi-a spus:

— Rachetele de pe drone n-au cine ştie ce putere şi ăsta a fost norocul nostru. Plus că au fost depistate din timp. Să-i lăsăm pe cei de meserie să

afle ale cui erau şi cine ne poartă pică în halul ăsta. Oricum, m-am convins că tu şi animalele tale sunteți mai importanți pentru armată decât am crezut pentru că, după ce-am raportat noul atac, s-a pus în mişcare o întreagă echipă de specialişti care vor sosi aici mâine, să analizeze situația şi să ofere soluții.

A privit spre cele trei femele de dinozaur, care scrutau atente pădurea:

— Unul dintre cei cu care-am vorbit m-a întrebat dacă n-ar fi de folos construirea unui adăpost subteran pentru dinozauri, dar am zis să te-ntreb mai întâi pe tine.

Am clătinat din cap:

— Fetițele mele nu se vor lăsa niciodată închise într-un buncăr subteran. Ar fi mai bine să ne petrecem cea mai mare parte a timpului în junglă. Acolo nu le va depista nimeni prea uşor. Venim dimineața, le dau de mâncare, iau ordinele de marş, apoi plecăm în patrulare.

— Ce viață este asta? Cât crezi c-o să rezişti aşa?

I-am zâmbit amar:

— Viață de cercetaş, domnule colonel. Şi n-am de gând să mă mut în junglă de tot, ci doar până aflați cine vrea să ne ucidă.

— OK, a acceptat colonelul cu inimă îndoită. Au mâncat ceva fetele tale înainte de explozii?

Am încercat să-mi aduc aminte. Parcă apucaseră să mănânce destul. Oricum, suficient până când aveam să revenim în unitate.

— Nu contează, domnule colonel. Chiar dacă nu s-au săturat, vor găsi ele ceva de mâncare în junglă. La urma urmei, sunt animale de pradă.

— Nici nu vreau să aflu ce-or să vâneze... Sper doar să n-ajungi în oraş, la barul din care ai fost dată afară, a încercat el o glumă.

A privit spre gardul care înconjura unitatea militară şi-a continuat:

— Cred că trimit câțiva genişti să dărâme gardul, ca să puteți ieşi pe-aici. Nu vreau să mai folosiți ieşirea din unitate. Cine ştie cine vă mai aşteaptă şi pe-acolo.

Am privit spre Clara şi-am bătut uşor cu palma în gardul din elemente prefabricate.

— ÎMPINGE, Clara! i-am spus eu şi-n câteva secunde o porțiune de vreo zece metri din gard era dărâmată.

— Trimiteți genistii doar ca să repare gardul, domnule colonel, pentru că noi nu mai stăm aici nici un minut. Ținem legătura prin stație! am arătat eu spre căştile pe care le-avem încă în urechi şi-am încălecat pe Clara.

— Hai, fetelor! Mergem la picnic, le-am spus eu zâmbind şi-am ieşit prin porțiunea de gard dărâmată în timp ce în spatele nostru, colonelul clătina din cap de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce făceam.

Nu ştiu dacă faptul că eu şi puştoaicele ne petreceam cea mai mare a timpului în junglă sau pur şi simplu cineva a hotărât c-ajunge cu-atâtea atacuri la limita penibilului, dar, din ziua aceea, asupra noastră n-a mai

fost aruncată nici măcar o piatră. Ca şi cum cineva s-ar fi lămurit de inutilitatea atentatelor şi-a trântit brusc un capac greu peste ele.

Capitolul 16

Fetiţa era băieţel

A urmat cea mai frumoasă perioadă din viața mea, dar nu puteam spune nimănui asta. Trebuia să mă prefac îngrijorată şi speriată în scurtele momente în care mă vedeam cu cei din unitatea militară, dar eu, de fapt, mă simțeam mai liberă ca niciodată. Legăturile mele cu unitatea militară se mai țineau într-un fir subțire, ca o ață, şi-n mod sigur c-aş fi dat abia la o săptămână prin unitate dacă n-ar fi fost necesar să-mi hrănesc puştoaicele şi să schimb acumulatorii de la stația radio. Colonelul părea şi el mulțumit de acest aranjament, fiind ferm convins că-n pădure şi dacă ne aflam mereu în mişcare eram cu mult mai în siguranță decât în unitatea militară, oricât de bine aş fi fost păzită. Ceea ce era mai important era că bântuiam împreună cu puştoaicele prin cele mai îndepărtate şi sălbatice locuri. Africa avea numeroase locuri în care omul nu pusese încă piciorul. Chiar dacă avea aproape două miliarde de locuitori, majoritatea locuiau în marile aglomerații sau de-a lungul fluviilor şi prea puțini prin locurile pe unde bântuiam noi.

Odată cred că m-am depărtat la mai mult de 200 de kilometri de unitatea militară pentru că, atunci când colonelul a încercat să ia legătura cu mine, s-au auzit abia nişte pârâituri slabe şi frânturi disparate de fraze. Am revenit mai aproape şi-atunci l-am putut auzi mai bine. Nu era nimic important, doar era îngrijorat că n-avea nici o veste de la mine de peste trei zile. Uitasem pur şi simplu că trebuia să-i raportez zilnic poziția şi eventualele probleme. Era mai ales îngrijorat de faptul că puştoaicele nu se prezentaseră la masa de dimineață, dar se pare că ele găseau suficiente animale pe care să le vâneze, ca să nu mai fie nevoite să depindă de carcasele de vită oferite de cei de la intendență.

După ce l-am liniştit pe colonel, am continuat să umblăm brambura şi, într-una din zile, am descoperit un lac minunat, limpede ca un cristal, adăpostit sub câteva stânci, de pe care se prăvălea o cascadă sclipitoare. M-am dezbrăcat şi, fără nici o urmă de responsabilitate, m-am aruncat în apele cristaline, urmată imediat de puştoaice. În ciuda senzației de euforie

pe care o simțeam, eram atentă la tot ce era în jur pentru că, deşi nu părea un loc populat de crocodili, nu se ştia niciodată. Dacă n-ar fi fost puştoaicele mai atente decât mine, în mod sigur ar fi fost ultima baie din viața mea. A doua zi, pe când înotam destul de departe de mal, am simțit o atingere rece pe picior. Înainte s-apuc să reacționez, Clara, care era cel mai aproape de mine, s-a repezit ca un fulger şi, o clipă mai târziu, a scos din apă un crocodil în botul imens. Lidia şi Linda m-au flancat imediat şi m-au împins afară din apă, iar după câteva minute a sosit şi Clara, trăgând crocodilul pe mal. Deşi era cât pe-aici să mă-nhațe, nu m-am putut bucura de priveliştea crudă a sfâşierii crocodilului şi-a modului în care-l mâncau fetele. De-atâta timp, ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu ideea că sunt totuşi nişte animale de pradă şi că vrând, nevrând, ăsta era modul lor de viață.

După ce-au terminat de mâncat uriaşul crocodil, mă aşteptam să se-ntindă la soare şi să-şi facă digestia, aşa cum ar fi procedat oricare alt mare carnasier. În loc de asta, după ce-au schimbat câteva mârâituri, Clara s-a îndreptat spre mine şi m-a împins câțiva metri mai departe de malul lacului, apoi au intrat toate trei în lac şi-au început să-l cerceteze cu atenție, de parc-ar fi fost o adevărată patrulă militară. În numai trei ore au terminat de dragat tot lacul. Nu ştiam că pot înota atât de bine, uneori aveam impresia că stau şi câte cinci minute sub apă, căutând grijulii peste tot. Au mai găsit patru crocodili, i-au ucis şi i-au adus lângă mine, apoi Clara a venit la mine şi m-a împins uşor spre lac. Nu mai aveam chef de baie, dar probabil ăsta era modul ei de a-mi transmite că lacul era sigur. Şi singurul mod în care m-am priceput să-i spun c-am înțeles mesajul a fost să intru câteva minute în apă, să mă bălăcesc.

După ce-am revenit în unitate am fost tentată să-i spun colonelului despre acest lac şi despre episodul recent încheiat, dar am considerat că-i mai bine să tac şi să țin descoperirea numai pentru mine. Locul mi se părea fascinant şi-am surprins de câteva ori două dintre puştoaice dispărând în spatele perdelei de apă făcută de cascadă, în timp ce a treia stătea de pază lângă mine. După câteva astfel de dispariții am devenit curioasă şi, ocolind lacul, am văzut o fâşie îngustă de teren uscat pe unde-am putut ajunge în spatele cascadei. Am găsit astfel intrarea într-o peşteră imensă, unde Clara şi Linda se fugăreau şi se hârjoneau fără grijă. Dacă la intrare se mai putea zări câte ceva de la lumina care se strecura prin perdelele de apă ale cascadei, urma o porțiune de semiîntuneric, apoi peştera era iar luminată de razele soarelui care se strecurau prin câteva hornuri ce se deschideau în tavan, ca nişte luminatoare. Când m-au zărit, cele două puştoaice au părut nemulțumite şi uşor, dar ferm, m-au împins cu boturile lor imense spre ieşire. Am mai aruncat o privire spre adâncimile peşterii, dar cum n-am văzut nimic deosebit, am păşit spre ieşire. Împinsă puțin cam tare de Clara, am alunecat şi m-am sprijinit fără să vreau de unul din pereți. Mi-am tras mâna ca arsă. De fapt nu chiar arsă, pentru că

temperatura rocii de care mă sprijinisem n-avea mai mult de 40 de grade Celsius, dar pentru că nu m-am aşteptat să întâlnesc o asemenea temperatură acolo, m-am speriat şi-am tras mâna. N-am avut timp să cercetez îndeaproape fenomenul şi întinderea lui pentru deoarece Clara delicat dar ferm, mă conducea spre ieşire. Am ieşit afară şi, dând de apele cristaline ale lacului, am uitat de pereții calzi ai peşterii. Speram doar să nu fie fierbinți din cauza unor roci radioactive şi să pățească puştoaicele ceva.

După încă o zi, am fost chemată de colonel pentru că primise informații pe căi oculte că orice pericol care plana asupra mea sau asupra fetițelor mele fusese înlăturat. Pe drumul de întoarcere mă tot întrebam cum anume a aflat asta, dar am ajuns la unitatea militară înainte de-a dezlega enigma şi, văzând cu câtă poftă se reped fetițele asupra carcaselor de vită abia decongelate, mi-am dat seama că, de fapt, se obişnuiseră şi cu acest fel de hrană.

În timp ce ele mâncau, de mine s-a apropiat un soldat mai în vârstă care, după ce-a tuşit de câteva ori, şi-a făcut curaj să vorbească:

— Nu vă supărați, domnişoară sergent-major, dar aş vrea să vă spun ceva.

Am privit uimită la el. Era soldatul de intendență care se ocupa cu hrana puştoaicelor după dispariția lui Tim Slade şi, din câte-mi aminteam, până acum nu schimbasem prea multe vorbe.

— Spune, l-am încurajat eu.

Şi-a scos boneta şi şi-o frământa nelinişti în mână, căutându-şi parcă vorbele.

— Nu ştiu cum să vă spun, a început el în cele din urmă să vorbească, dar cred că faceți o greşeală.

Eram hotărâtă să dau dovadă de tact şi l-am întrebat cu răbdare:

— Ce fel de greşeală?

— Păi, vă aud mereu că le spuneți celor trei animale ba puştoaice, ba fetițe…

Probabil că nu era singurul care era nelămurit pe tema asta, aşa c-am hotărât să-i explic:

— Vezi dumneata, dinozaurii ăştia, chiar dacă toți le zicem dinozauri, sunt de fapt femele de dinozauri pentru că femele sunt mai mari şi mai robuste şi mai bine pregătite să…

M-am întrerupt pentru că soldatul, fără să mă-ntrerupă, a arătat cu degetul spre Linda care tocmai terminase de mâncat şi-acum se întindea, arătându-şi în toată splendoarea abdomenul. Iar ceea ce se afla acolo fără îndoială că n-ar fi trebuit să se afle în dotarea unei puştoaice, indiferent din ce regn ar face parte.

— Una din fetițele dumneavoastră e un băiețel în toată regula, a spus soldatul şi s-a depărtat, dându-mi astfel timp să privesc şi să mă gândesc.

Am făcut grăbită un set de fotografii şi-am căutat un loc mai izolat ca să pot vorbi liniştită la telefon.

După ce m-am asigurat că nu e nimeni prin apropiere, l-am sunat pe colonelul Thomson.

— Ştiu că este miezul nopții, domnule colonel, dar sunt sigură c-o să vă sară somnul când o să vedeți ce vă trimit.

Am trimis fotografiile şi-am ascultat tăcută. Mi s-a părut c-aud cum respirația colonelului se accelerează, dar probabil că era doar o impresie.

— Sper că-i o glumă, a spus mai mult în şoaptă colonelul şi l-am simțit, în ciuda distanței, cuprins de îngrijorare.

— Nu-i nici o glumă, domnule colonel, şi-abia acum câteva minute am văzut şi eu despre ce este vorba.

După câteva clipe de tăcere colonelul a oftat, apoi a întrebat:

— Există posibilitatea să fie o greşeală? Adică să fie o reflexie de lumină sau ceva asemănător?

Am pufnit disprețuitoare şi-am spus:

— Domnule colonel, din nefericire pentru dumneavoastră şi pentru iluziile dumneavoastră, sunt o fată crescută la o fermă şi, chiar dacă nu creşteam dinozauri, pot să vă confirm fără nici o urmă de-ndoială: Linda nu mai este femelă, ci un mascul funcțional din toate punctele de vedere.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat cu voce tremurândă colonelul. Şi-atunci i-am spus despre hârjoana nevinovată a Lindei şi a Clarei din peşteră. Cel puțin aşa o credeam eu atunci, dar acum, rememorând scena, mi-am schimbat părerea.

— Doamne Dumnezeule! Trebuie să vii aici cât poți de repede, să vorbim cu profesorul Douglas. Sper doar să nu fie prea târziu...

I-am explicat pe scurt despre modul în care reacționează fetițele în lipsa mea şi-a început să râdă.

— Dacă-mi aduc aminte, prima comandă pe care-ai folosit-o cu ele a fost tocmai comanda AŞTEAPTĂ. Dacă a funcționat atunci, de ce crezi că n-ar funcționa acum?

— Păi, credeam că se referă numai la intervale mici de timp, nu la câteva zile sau chiar săptămâni...

Colonelul a pufnit disprețuitor şi-a spus uşor răstit:

— Citeşte bine manualul şi pe urmă mai discutăm.

În drum spre biroul comandantului meu am scos manualul şi l-am recitit la partea de comenzi. Cu litere mici, încât abia se puteau citi, scria într-adevăr şi de comanda AŞTEAPTĂ şi despre caracteristicile ei. Comanda AŞTEAPTĂ putea fi urmată de durata cât trebuiau să aştepte. Era destul să spun AŞTEAPTĂ O ZI, AŞTEAPTĂ O SĂPTĂMÂNĂ, AŞTEAPTĂ O LUNĂ şi fetele urmau să m-aştepte intervalul de timp indicat prin comandă. Erau cele mai mici litere din tot manualul şi, gândindu-mă mai bine, era bine aşa pentru c-altfel, la primele greutăți întâlnite, aş fi dat bir cu fugiți.

Capitolul 17

Home sweet home

După ce-a auzit că există posibilitatea ca dinozaurii să rămână liniştiți în lipsa mea, comandantul meu n-a mai avut nimic împotrivă să plec în concediu câteva zile. N-am vrut să-l implic pe colonelul Thomson în asta, care în mod sigur ar fi reuşit să impulsioneze lucrurile, pentru c-am încercat să mă descurc singură.

— OK, dacă zici că nu-i apucă iar strechea în lipsa ta, îți promit că te vei urca în primul avion care pleacă spre țară din Mbongo.

Întâmplător, primul avion care decola spre țară era un bătrân cargou imens, de tip Lockheed Martin C-130J Super Hercules care, după cum arăta, părea de pe vremea dinozaurilor. Adusese ajutoare umanitare în Mbongo, iar acum se întorcea gol spre casă. Văzându-mi privirea plină de îndoieli, căpitanul avionului a-nceput să râdă şi-apoi mi-a spus:

— Domnişoară sergent major, colonelul dumitale a solicitat la aeroport cel mai sigur mijloc de transport aerian spre țară pentru dumneata…

A făcut un gest larg spre imensul cargou şi-a spus:

— Ăsta este! Poate că n-are confortul şi luxul unui Air Jet, dar credeți-mă uriaşul ăsta ne va duce în America în siguranță.

M-am mulțumit să-i zâmbesc uşor şi m-am urcat în cala avionului, căutându-mi un loc cât mai confortabil, ca să pot dormi. Nu mai erau alți pasageri, iar cei patru membri ai echipajului păreau prea preocupați de ceea ce făceau ca să mai aibă timp şi de mine. Aşa că m-am cufundat în gânduri, pe scaunul tare, în timp ce avionul a început să se târască cu 600 de kilometri pe oră spre America şi nici nu mi-am dat seama când am adormit. Pe la jumătatea drumului navigatorul m-a trezit şi mi-a adus o tavă c-un ceai cald şi-o rație militară. Am mâncat ca prin vis tot ce mi-a dat şi-am adormit iarăşi, trezindu-mă abia când am ajuns pe aeroportul de destinație.

M-am întins să mă dezmorțesc, am mulțumit echipajului, apoi am intrat în prima toaletă întâlnită ca să mă clătesc puțin pe față, fiindcă-mi rămăseseră urme adânci pe față de la spătarul scaunului de care mă sprijinisem în timpul somnului.

Am avut parte de legături bune şi, după ce-am închiriat o maşină din parcarea aeroportului din Dallas trei ore mai târziu eram acasă. Deşi i-am telefonat din maşină mamei c-o să ajung acasă pe la amiază, parcă nu-i venea să creadă când m-a văzut în faţa porţii.

M-a privit mult timp înmărmurită, apoi şi-a dus mâna la gură ca şi cum ar fi vrut să-şi oprească vorbele, dar în cele din urmă a întrebat:

— Doamne, Amber, ce ţi-au făcut? Eşti slabă ca un schelet.

Am zâmbit gândindu-mă că goana cu dinozaurii prin junglă nu prea era făcută pentru cele dornice să se îngraşe, dar nu puteam să-i spun aşa ceva. I-am zis:

— Mamă, nu uita că sunt în armată şi-acolo nu prea e timp de lenevit…

Mama mă privea şi tot nu-i venea să creadă, aşa că m-am dus în faţa oglinzii mari din sufragerie ca să mă privesc mai bine. Din oglindă mă privea o fată slăbuţă, cu faţa trasă, păr auriu şi doi ochi care păreau mai albaştri şi mai adânci din cauza cearcănelor. Uniforma era mototolită şi adăuga şi ea o notă de dezolare înfăţişării mele.

— Lasă, mama! Fac o baie şi-ai să vezi că sunt ca nouă.

Am intrat în camera mea, care rămăsese la fel ca atunci când am plecat şi să mă angajez în armată, am aruncat uniforma într-un colţ şi m-am tolănit în cadă până când m-a strigat mama, îngrijorată că nu mai ies.

Am ales o rochie albastră şi-am încercat să-i prind la spate câteva cute care, în urmă c-un an, nu existau, în aşa fel încât să n-atârne. Când am coborât, mama m-a studiat c-un ochi critic, dar n-a spus nimic şi m-a invitat la masă. Întinsese pe ea atâtea bunătăţi încât aveam impresia că vrea să-mi pună la loc kilogramele lipsă în numai câteva zile.

— Tata când vine? am întrebat eu după ce m-am săturat, gândindu-mă c-un uşor sentiment de vinovăţie că poate-ar fi fost bine să-ntreb asta înainte de-a începe să mănânc.

— Lasă-l tu pe taică-tău, a spus mama zâmbind. Ştii bine că nu lasă câmpul nici măcar dac-ar fi avut băiatul sosit din armată.

Tata avea câteva zeci de hectare şi se „juca de-a agricultura” după cum spunea mama, dar adevărul era că întotdeauna se descurca de minune cu joaca lui şi ghicea c-un an înainte la care dintre cereale le va creşte preţul, de parcă ar fi avut un glob fermecat. Iar treaba cu băiatul sosit din armată era o vorbă de-a noastră, scoasă atunci când m-am înrolat. Tatăl meu era convins că m-am angajat în armată numai pentru a-i demonstra lui că pot ţine locul băiatului pe care şi-l dorise toată viaţa.

De fapt, situaţia era mai complicată şi eu aveam de gând s-o complic şi mai mult, dar n-aveam ce face. Am aşteptat un moment prielnic şi, după ce-am strâns de pe masă, am oftat adânc şi i-am spus mamei:

— Mamă, n-aş vrea să te superi, dar vreau să te-ntreb ceva mai delicat.

Mama s-a şters îndelung pe mâini cu şervetul, apoi s-a aşezat la masă ca şi cum ar fi ghicit ce urmează s-o întreb.

— Întreabă, a spus ea şi-avea vocea pierdută.

M-am aşezat şi eu am strâns din pumni sub masă, dar n-am renunțat fiindcă trebuia să ştiu:

— Mamă, eu sunt copilul vostru natural? Sau sunt înfiată?

Tăcerea s-a lăsat grea între noi, punctată periodic de apa care picura din robinetul din bucătărie pe care uitasem să-l închid până la capăt.

— Ce-ți veni să-ntrebi aşa ceva? a întrebat mama c-un glas şoptit, într-un târziu.

— Aşa... fără nici un motiv, am spus eu, deşi aveam un motiv foarte întemeiat, atât doar că nu puteam să i-l spun.

— Nu te-am îngrijit noi aşa cum ai fi vrut? Nu ți-am fost alături de câte ori ai avut nevoie?

M-am ridicat de la masă şi-am întrerupt-o:

— Mamă, nici vorbă de aşa ceva! Pur şi simplu sunt prea diferită de voi şi nu-mi pot explica motivul. Voi sunteți amândoi bruneți cu pielea închisă, iar eu am pielea albă şi păr auriu, aproape blond. Voi aveți ochi căprui, iar eu albaştri...

Mama a zâmbit trist, apoi a oftat adânc şi-a spus:

— Speram să nu-ți dai seama, dar tu ai fost întotdeauna o fată isteață, aşa că nu mă mir că întrebi asta. În cele din urmă tot trebuia să-ți spunem...

S-a dus la chiuvetă, a lăsat să curgă apa într-un pahar de apă apoi, după ce-a băut câteva înghițituri, a continuat:

— Eu şi tatăl tău eram căsătoriți de câțiva ani buni şi încă n-aveam nici un copil. Am făcut nenumărate analize, atât eu cât şi tatăl tău, dar nimeni nu-şi putea explica motivul, pentru că totul părea în regulă.

Uitase şi ea să-nchidă robinetul bine şi-a părut deranjată de zgomotul picăturilor, sau poate căuta numai ceva de făcut ca să poată vorbi mai uşor. A plecat să-l închidă, după care s-a-ntors iar la masă, s-a aplecat şi m-a privit în ochi:

— Aproape c-am renunțat la ideea de-a avea copii şi chiar ne gândeam să adoptăm unul, când un prieten de-a tatălui tău ne-a recomandat o clinică privată, cu rezultate excepționale. Era vorba despre un program nou, cumva secret, dar tatăl tău a sacrificat recolta dintr-un an, a mituit pe cine trebuie şi uite-aşa m-am trezit şi eu inclusă în programul special de inseminare artificială.

M-a apucat de mâini şi m-a strâns:

— Ce-ți spun eu acum te rog să nu-i spui niciodată tatălui tău. Orgoliul lui a suferit destul atunci când a aflat cum vom proceda, dar a trecut cu tărie peste asta şi-atunci când a vorbit cu profesorul Douglas a făcut chiar haz de necaz şi-a spus că, dacă tot avea de-ales, atunci el vrea un băiat înalt şi blond, să alerge toate fetele după el.

— Profesorul Douglas? am întrebat eu şi-am sperat ca mama mea să nu vadă cum am tresărit.

— Da, a spus mama. Profesorul Douglas era şeful clinicii private. De ce întrebi?

— Am cunoscut şi eu pe cineva care se numea Douglas, am răspuns eu cât mai neutru posibil.

— Probabil că este doar o coincidență, a spus mama mea. Imediat după ce-am rămas gravidă clinica s-a închis, iar despre profesor n-a mai auzit nimeni nimic. Oricum, nouă nu ne păsa pentru că ne-am atins scopul. Chiar dacă n-am născut un băiat cum a sperat tatăl tău, am căpătat o fetiță care, cel puțin până pe la vreo zece ani, a fost gălbioară ca floarea soarelui.

A arătat spre peretele sufrageriei plin cu poze de ale mele de la diferite aniversări. Am zâmbit privindu-le şi nu am putut să nu-i dau dreptate. Până pe la vreo zece ani aveam un păr atât de galben, încât părea vopsit. Abia mai apoi a început să se-închidă la culoare şi să capete culoarea auriu închis, pe care-o aveam şi-acum.

Şi-mi aduceam aminte şi de încercările tatălui meu de-a uita că n-are un băiat şi cum mă-nvăța tot ce-ar fi vrut să ştie puştiul lui pe care nu l-a avut astfel că, foarte timpuriu, am învățat să călăresc şi să conduc un tractor.

— N-o să-i spun nimic, mamă. Pentru mine ați fost şi rămâneți cei mai buni părinți din lume.

Mulțumită de asigurările mele mama s-a întors la bucătărie să pregătească una din specialitățile ei, iar eu m-am dus să mă plimb prin grădină. „Să mă relaxez” i-am spus mamei, dar pe lângă relaxare mai căutam răspunsul la câteva dintre întrebări. În trecere spre partea din spate a grădinii am intrat prin şopron şi-am luat un hârleț şi-o lopată apoi, cu ele pe umăr, m-am îndreptat pe furiş, şi parcă uşor vinovată, spre locul unde-am îngropat-o în urmă cu mulți ani pe Bella, cățeluşa mea Husky. În capul meu zumzetul creştea în intensitate dar am strâns din dinți şi-am continuat să merg.

Căutând să sap repede şi ordonat, aşa cum m-au învățat instructorii de la Fort Hood să sap adăposturile individuale, n-a trecut mai mult de-un sfert de oră până când să-mi dau seama că în mormântul Bellei nu se afla nimic. Nici măcar pledul ei drag, pe care-şi petrecuse ultimele zile de viață. Am aşezat gliile desprinse înapoi peste mormânt astfel că, dacă cineva nu-ar fi căutat cu tot dinadinsul, n-ar fi observat nimic. M-am spălat pe mâini la cişmeaua din curte şi-am intrat în casă, unde mama îmi curățase şi călcase uniforma.

Văzând privirea mea uimită, mi-a spus:

— A dat telefon tatăl tău că astăzi vine mai repede şi m-am gândit că…a ezitat o clipă, apoi a continuat:

— M-am gândit că i-ai face o mare bucurie dacă te-ar vedea în uniformă…

Am zâmbit şi i-am spus:

— Sigur că da, mamă. Nici o problemă.

Am luat uniforma şi-am urcat la mine în cameră să mă schimb, apoi l-am aşteptat pe tata afară, pe treptele de la intrare.

Mama a venit lângă mine şi m-a privit pe furiş:

— Eşti o fată frumoasă, Amber. N-ar trebui să spun, dar eşti o fată foarte frumoasă şi uneori mă-ntreb cum de nu-ți găseşti şi tu pe cineva?

Am ridicat din umeri, dar trebuia să-i răspund pentru că altfel ar fi reluat subiectul iar şi iar, aşa că preferam s-o lămuresc acum:

— Mamă, sunt angajată în armată şi-acolo există un afurisit de regulament pe care trebuie să-l respectăm cu toții, şi femeile şi bărbații. Iar articolul 50 din acest regulament interzice în mod categoric relațiile între camarazi, aşa că nu prea pot să-mi găsesc prieteni cât sunt în armată pentru că, acolo unde sunt, nu întâlnesc decât camarazi.

Am văzut că mă priveşte cu îndoială, aşa că am continuat:

— Şi, ca să te liniştesc până la capăt, să ştii că nu-mi plac fetele… cel puțin nu în felul în care te gândeşti tu. Îmi plac bărbații, ca la orice fată normală, numai că … n-a sosit încă vremea. Crede-mă.

Parcă puțin mai liniştită, mi-a arătat tractorul tatei care se vedea venind în depărtare şi-a intrat în casă ca să mă lase să-l primesc singură.

Când l-am văzut apropiindu-se, m-am ridicat şi l-am salutat bățoasă şi m-am făcut că nu-i văd lacrimile din ochi când mi-a răspuns la salut.

— Ce mai faci, soldățelul meu iubit? a întrebat el cu voce schimbată şi m-a luat în brațe şi m-a strâns tare, la fel ca în copilărie. Mâinile lui mari, cât nişte lopeți, bătătorite de muncă, îmi mângâiau părul şi-o clipă, doar o clipă, mi-am imaginat că sunt iar fetița de odinioară, alergând cu Bella prin pădurea din spatele grădinii doar eu şi ea, fără griji, dinozauri şi fără zumzetul şi vocile din cap.

Ziua petrecută cu ai mei, în casa copilăriei, a trecut aproape fără să-mi dau seama, iar seara m-am culcat devreme pentru că a doua zi trebuia să mă trezesc dimineața devreme pentru ca să merg să-l întâlnesc pe colonelul Thompson.

EPISODUL IV

Capitolul 18

Visele doctorului Douglas

Am ajuns la locuința profesorului Douglas duminică pe la prânz. Pentru că nu răspundea la telefon dar colonelul Thompson ştia unde locuieşte ne-am hotărât în cele din urmă să cădem pe capul lui direct, fără să îl mai anunțăm.

— Puteam măcar un mesaj pe telefon sau un email să îi trimitem, am spus eu la un moment dat cuprinsă de remuşcări dar colonelul Thompson a scuturat din cap.

— Poate chiar este mai bine că ajungem pe neaşteptate. Abia nu îi dăm timp să pregătească o poveste ca să ne îmbrobodească. Pentru că zău că nu aş vrea iar să ne amețească cu explicații de doi bani, mai ales după ce am aflat ce se întâmplă cu dinozaurii tăi.

Conducea relaxat, şoseaua era liberă şi se vedea că nu era prima dată când urma drumul ăsta.

După câteva minute de tăcere îşi continuă ideea:

— În viața mea nu am cunoscut un om cu o putere de convingere mai mare. Să fi văzut cum îi mâncau din palmă durii din Comisia de Apărare a Senatului. Parcă îi sorbeau vorbele din gură nu alta. I-a convins din două vorbe şi trei mişcări.

— În afara cazului că nu erau gata convinşi, am mormăit eu şi el era gata să oprească maşina de emoție.

Întoarse capul spre mine şi mă întrebă:

— Ce vrei să spui cu asta?

Chiar dacă era o porțiune dreaptă de şosea nu mă simțeam confortabil ca cineva să conducă cu ochii spre mine aşa că i-am arătat dintr-un gest şoseaua şi după ce a întors privirea am continuat:

— Imediat după moartea Bellei, cățeluşa mea Husky, am început să aud o voce care îmi spunea ce să fac. Dacă nu voiam să fac ce mi se spunea simțeam un zumzet care devenea din ce în ce mai tare până când în sfârşit trebuia să mă supun. Aşa am ajuns să mă înrolez în armată deşi eu voiam să joc teatru.

De data asta a oprit cu adevărat maşina şi a tras pe dreapta într-un refugiu. M-a privit lung un timp apoi şi-a pus capul pe volan şi în cele din urmă a ridicat capul şi mi-a spus:

— Deci şi tu. Credeam că numai eu sunt atins de această „nebunie” .

Am ridicat din umeri:

— Şi eu, mai mult ca sigur că şi profesorul Douglas şi cine ştie câți or mai fi.

Respiră adânc de câteva ori, apoi păru că şi-a revenit destul de mult ca să poată conduce maşina mai departe. A pornit-o şi a spus:

— Haide totuşi la profesor… sunt sigur că ştie mai multe decât spune.

Locuința profesorului Douglas era o veche casă colonială restaurată şi bine întreținută iar când colonelul a tras maşina la peron am avut surpriza să vedem silueta subțiratică a profesorului între coloanele din față.

— Vă aşteptam, a spus el după ce am schimbat saluturile de rigoare.

— Aveți cumva un glob magic? am întrebat eu încercând să imprim discuției un ton colocvial care se preta mai bine la ceea ce aveam de gând să întrebăm.

Profesorul mi-a zâmbit părinteşte şi m-a luat de după umeri conducându-mă în casă urmați îndeaproape de colonelul Thompson:

După ce am ajuns în holul mare şi spațios mi-a răspuns:

— Nu am un glob magic în schimb eu nu aud numai voci ci am şi vise.

Văzând că eu şi colonelul am schimbat o privire lungă zâmbi iar şi îşi continuă ideea:

— Vise destul de vagi şi neclare pentru că uneori le am în stare de trezie şi se suprapun peste realitatea curentă astfel că sunt foarte greu de desluşit.

Arătă spre o uşă cu cifru care se deschidea în peretele depărat al holului şi ne pofti:

— Am dat liber azi personalului ca să putem sta în linişte de vorbă şi cred că cel mai bine voi răspunde nelămuririlor voastre în laborator.

După ce deschise uşa am pătruns într-un laborator spațios şi era de mirare că încăpea în casa care nu părea totuşi cine ştie ce uriaşă. Pe pereți se zăreau prinse rafturi pline cu aparatură, pe mese se vedea sticlărie de laborator iar câteva microscoape puternice îşi etalau strălucirea.

Într-un colț o centrifugă zumzăia liniştită dar profesorul o opri spunând în surdină:

— Nu vreau să fie nimic care să ne perturbe şi apoi cred că nici nu mai am nevoie de ceea ce este în ea.

Goli o masă, manevră ceva cu un ibric care părea singura piesă veche din tot laboratorul şi reveni cu o tavă pe care se aflau trei ceşti de ceai fierbinte apoi luă un carnețel pe care scrise câteva cuvinte. Întoarse apoi carnețelul pe rând atât spre mine cât şi spre colonel şi am putut vedea cele câteva cuvinte scrise de el în grabă: „ Beți ceaiul repede şi fără să întrebați nimic!”

În ciuda interdicției am dat să întreb ce era cu şarada asta dar profesorul duse un deget la buze şi arătă spre cănile cu ceai.

Am dus ceaşca la gură şi l-am gustat: avea un gust puțin amărui şi părea făcut dintr-un amestec de plante medicinale.

Au trecut câteva minute şi abia atunci mi-am dat seama că zumzetul din mintea mea ce mă însoțea ca un zgomot de fond de la moartea Bellei se atenua tot mai mult şi în curând dispăru cu totul.

Văzând schimbarea de pe fața mea profesorul zâmbi şi explică:

— Ceai din Leonurus cardiaca, spuse profesorul după ce ne mai aşează câte o cană în față. Din sutele de ceaiuri încercate este se pare singurul în stare să reducă puțin volumul vocilor şi să atenueze zumzăitul până la un nivel suportabil sau chiar să îl anuleze cu totul.

Văzând privirile noastre nedumerite continuă:

— Se găseşte în farmacii dar este folosit ocazional pentru tratarea anxietății. Încercați să mai beți încă o cană şi o să vedeți ce se întâmplă. Abia de la a doua cană vor dispărea şi vocile.

Am dus precaută a doua ceaşca la buze şi imediat am auzit vocea de data asta cu o notă de iritare răutăcioasă cum spune:

— *Nu bea, rău, nu bea!*

Am mai luat o gură fierbinte de ceai şi imediat vocea se transformă într-un bolborosit furios. Am mai luat o gură şi bâzâitul care apăru păru de data asta cu adevărat suportabil.

— Vocea îmi spune să nu beau, le-am spus eu şi am mai luat o gură de ceai.

Profesorul Douglas zâmbi şi îmi răspunse:

— Bea-l tot, cât mai repede şi cât mai cald şi cel puțin două ore o să ai parte de linişte.

Am golit ceaşca şi exemplul mi-a fost urmat imediat de colonelul Thompson care s-a luminat vizibil la față după ce a băut tot ceaiul.

După ce a văzut efectele ceaiului pe fețele noastre profesorul a spus:

— Acum vom avea vreo două ore să discutăm în linişte. Am găsit şi alte substanțe care blochează vocile dar ceaiul ăsta este cel mai simplu şi mai uşor de folosit şi în afară de asta sunt pline farmaciile naturiste de el chiar dacă nu creşte în America a fost importat în cantități industriale din Europa. Acolo se numeşte ceai de Talpa gâştei.

Arătă spre ibric şi continuă:

— Problema este că nu putem să bem câte un ceai din două în două ore pentru că în cantități mari intervine intoleranța. Să ne grăbim aşadar să discutăm ce avem de discutat.

Am privit la colonelul Thompson care îmi făcu semn să vorbesc eu prima.

— Mai întâi vreau să vă întreb dacă sunteți unul şi acelaşi profesor Douglas care în urmă cu peste 20 de ani a condus o clinică privată de fertilitate unde se făcea şi inseminare artificială?

Colonelul îl privi dintr-o parte ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată:

— V-ați ocupat şi cu aşa ceva?

Profesorul ridică din umeri:

— Parcă nu aţi şti? M-am ocupat de tot ce îmi spuneau vocile să fac. Numai că …vedeţi voi, de cele mai multe ori făceam toate lucrurile astea aşa ca într-un fel de transă şi mă trezeam câteva ore mai târziu şi mă uitam în jurul meu ca să văd ce lucruri fusesem pus să fac. Uneori mă simţeam ca o pensetă umană care era pusă să ia trei micrograme din substanţa A şi să o amestec cu patru micrograme din substanţa B iar cu ceea ce rezultă trebuia să fac ceva ce nu mai îmi aminteam peste numai câteva ore.

Îşi mai puse o cană de ceai şi după ce sorbi din ea zise:

— La mine se pare că problema este mai accentuată decât la voi şi din cauza asta sunt nevoit să beau mai mult ceai. Zilele astea voi încerca să analizez compoziţia ceaiului şi să încerc să izolez substanţa care ne fereşte de voci şi zumzet. Poate voi reuşi să prepar nişte pilule pe care ar trebui să le purtăm în permanenţă la noi.

Ascultam atentă explicaţiile profesorului şi totuşi o întrebare nu mă lăsa în pace. Am încercat să o formulez cât mai simplu şi în cele din urmă am întrebat direct:

— Atunci domnule profesor cine sunt eu? Sunt „fabricată” ca să spun aşa din componente umane sau şi în cazul meu aţi luat un microgram de aici şi două de dincolo?

Profesorul mă privi trist apoi oftă adânc şi îmi făcu semn să mă ridic şi să îl urmez până la un perete al laboratorului care avea prinsă pe el o oglindă.

Îi făcu semn colonelului să se apropie şi el apoi spuse:

— S-ar putea să îţi pară rău că ai întrebat dar există o metodă sigură de a afla cine eşti.

Îmi prinse mâinile la spate şi îi spuse colonelului:

— Ţine-i te rog mâinile la spate şi strânge-le cât poţi de bine. Nu uitaţi că totul nu este decât un experiment.

Spre deosebire de Clara, care de obicei executa prompt comenzile, colonelul privi spre profesor, privi spre mine apoi după ce întoarse ordinul pe toate părţile întrebă nedumerit:

— Pentru ce naiba să fac asta?

— E doar un experiment, îl linişti profesorul şi îmi zâmbi şi mie.

În cele din urmă colonelul trecu în spatele meu, îmi prinse mâinile la spate şi mi le ţinu strâns aşa cum îi ceruse Douglas.

Acesta trecu în faţa mea şi zâmbindu-mi fals liniştitor îmi trase o palmă peste faţă încât am văzuta la propriu stele verzi. Înainte de a putea reacţiona îmi întoarse faţa spre oglinda atârnată pe peretele laboratorului şi îi spuse colonelului.

— Acum las-o să vadă!

Cu obrazul în flăcări am dat să mă întorc spre profesorul Douglas şi să-i spun câteva uitând de grade şi respect dar privirea mi-a fost atrasă de

oglindă de unde mă privea parcă o cu totul altă persoană. Dacă fața mai semăna cât de cât cu veche mea față ochii în mod sigur nu mi-i recunoşteam: deveniseră verzi ca smaraldul, iar două pupile negre, verticale şi imense ca două hăuri mă fascinau şi m-au făcut să mă trag înapoi până când m-am lovit de colonelul Thomson care nici el nu îşi putea lua privirea din oglindă.

După ce ne-a lăsat un timp să admirăm noua mea înfățişare profesorul Douglas spuse cu un zâmbet amar:

— Dacă ai avea tupeul să ne pocneşti sau ai găsi o altă cale prin care să ne înfurii la extrem ai avea surpriza să vezi că atât eu cât şi colonelul am avea ochii exact la fel ca tine.

Umplu de la chiuveta din fața oglinzii un pahar cu apă pe care mi l-a întins fără să spună nimic, apoi după ce l-am băut şi m-am mai liniştit adăugă:

— Şi ca noi cine ştie câți vor mai fii fiind numai că nu putem umbla pe străzi şi să pălmuim oamenii la întâmplare pentru a afla câți dintre ei sunt aşa ca noi…şi câți dintre ei sunt normali.

Am oftat adânc, am mai băut puțină apă apoi după ce mi-am clătit fața am privit fascinată cum pupilele negre ca tăciunele se retrag încetul cu încetul şi în numai câteva minute din oglindă mă priveau iar ochii mei albaştri şi inocenți.

Simțeam că tremur nu atât din cauza palmei primite cât mai ales cât despre ce implicații puteau avea cele aflate.

M-am aşezat la masa de laborator şi mi-am pus singură încă o ceaşcă de ceai încercând instinctiv să mă apăr de voce şi de tot de însemna ea.

S-au aşezat alături şi ceilalți doi iar în cele din urmă colonelul a spus:

— Noi venisem să vă spunem că Linda s-a transformat în mascul dar se pare că dumneavoastră aveți mai multe veşti să ne dați aşa că ar fi bine să vorbiți primul.

— Cum doriți, spuse profesorul şi începu să ne spună cea mai incredibilă poveste pe care credeam că o pot auzi. Şi pe care dacă nu ar fi fost confirmată de propria mea experiență nu aş fi crezut-o cu nici un chip şi aş fi catalogat-o imediat ca încă una din multe teorii ale conspirației.

— Cum sunt cel mai în vârstă dintre noi probabil că eu am fost primul care am început să am aceste vise şi să aud aceste voci. Şi lucrul acesta a început foarte devreme încă din copilăria mea timpurie astfel încât nu mi s-a părut ceva deplasat. Chiar şi părinții mei îşi închipuiau, când le povesteam despre experiențele mele, că nu era vorba decât despre un prieten imaginar cum au mulți dintre copii de vârstă preşcolară. Ba mai mult erau încântați de existența acestui prieten imaginar mai ales pentru că mă sfătuia de bine şi mă ferea de pericole. Bunica mea spunea că este vorba de „îngerul meu păzitor” dar eu după ce am mai crescut mi-am dat

seama că era vorba de cineva care mă voia cu orice preț în viață pentru că avea planuri mari cu mine.

— Cineva , cine? am întrebat eu. Extratereştrii? O civilizație reptiliană?

Profesorul Douglas clătină din capul mare şi leonin a dezolare.

— Nu ştiu sigur… dar dacă vom pune cap la cap tot ce ştim toți despre această problemă probabil că vom afla. Există un principiu filosofic numit Briciul lui Occam sau principiul parcimoniei care spune că după ce elimini toate ipotezele improbabile ceea ce rămâne este în mod sigur adevărat aşa că hai să vă spun ce ştiu eu.

Ne-am aşezat mai comod şi deşi scaunele erau destul de incomode în curând nu le-am mai simțit disconfortul.

— La 12 ani mi-am dat seama că ceva nu este în regulă cu mine atunci când la urcarea într-un autobuz care urma să mă ducă pe mine şi pe câțiva colegi într-o excursie am auzit mai tare ca niciodată vocea. *Pericol, nu urca,* îmi spunea vocea şi pentru că nu voiam să mă fac de râs în fața colegilor şi am îndrăznit să o înfrunt am simțit un bâzâit mai puternic ca niciodată şi care mi-a dat o groaznică durere de cap. Pur şi simplu am simțit că îmi plezneşte capul de durere şi ca să scap de ea am început să mă izbesc cu capul de trotuar şi de ziduri. Bineînțeles că autobuzul a plecat în excursie fără mine iar eu am fost dus la spital unde s-a constatat că în afară de cucuiele pe care mi le făcusem singur nu aveam nici o altă afecțiune. Între timp a sosit vestea că autobuzul în care se aflau colegii mei s-a răsturnat într-o prăpastie din Munții Stâncoşi şi nici unul dintre ei nu a scăpat cu viață.

După întâmplarea asta am început să fiu mai atent la ceea ce îmi spunea vocea şi să ascult în întregime de sfaturile ei. Au trecut mulți ani, m-a mai scăpat din câteva pericole până când am început să mă întreb cine este. Era vorba de vocea mea interioară? Sau era îngerul păzitor aşa cum îmi spunea bunica?

Eram atras încă din tinerețe de biochimie şi în curând am ajuns un specialist renumit dar uneori îmi puneam întrebarea dacă această pasiune a mea nu era cumva tot indusă. Dacă nu cumva cel din spatele vocii avea nevoie de un biochimist pentru a-şi duce planurile la îndeplinire?

Făcu o pauză mai lungă şi m-am simțit îndemnată să îl îndemn:

— Şi aşa a fost?

Oftă şi dădu din cap:

— Se pare că da. M-am convins de asta mai ales când am simțit brusc nevoia să readuc la viață dinozaurii şi nu orice fel de dinozauri ci tocmai T. Rex. Tot atunci am început să am şi vise care păreau atât de reale încât atunci când mă trezeam realitatea din jurul meu mi se părea de fapt un vis. Şi mai aveam impresia că visele îmi erau trimise de două entități diferite care nu prea erau de acord cu ceea ce să-mi transmită. Primul dintre ele a fost şi cel mai impresionant pentru că mi s-a părut că a durat o

eternitate. În ele era vorba de nişte broaşte ţestoase uriaşe care trăiau într-un loc radioactiv şi care atunci când îmbătrâneau erau mânate de un gând care le trimitea să moară undeva într-o peşteră aflată pe lângă marele Rift African. *„Le-am trimis la moarte ca să vă puteţi voi naşte*", îmi spunea cineva în vis şi nu am înţeles despre ce este vorba până când în visul următor am primit mai multe informaţii. În peşteră care avea parcă pereţii luminoşi au intrat o ceată de maimuţe bipede care după câtva timp au ieşit de acolo oameni.

— Peştera unde m-au dus fetiţele mele, am exclamat eu şi le-am povestit cu amănunte despre întâmplările de lângă lac.

— Nu ştiu dacă este vorba despre aceeaşi peşteră pe care am visat-o eu dar în mod sigur este radioactivă dacă spui că avea pereţii calzi. Va trebui să luăm cu noi un contor Geiger când o vom vizita pentru că va trebui să o vizităm în cele din urmă.

În laborator s-a lăsat o tăcere grea pe care a întrerupt-o colonelul:

— Spuneaţi ceva de Briciul lui Occam. Când îl ascuţim?

Profesorul zâmbi slab la această încercare de glumă şi abia într-un târziu răspunse:

— Înainte de a trece mai departe va trebui să vă mai povestesc ceva din copilăria mea timpurie:

— Încă de pe atunci îmi plăcea enorm să citesc tot ce îmi pica sub mână şi la fel ca toţi copii care au un tată iubitor am avut şi eu o căsuţă într-un copac, căsuţă care aproape se prăbuşea sub greutatea cărţilor pe care le cărasem acolo. Luat cu cititul uitam de mese şi atunci tot tatăl meu a găsit o rezolvare care a fost acceptată de toată lumea: în bucătărie, la îndemâna mamei mele a instalat un mâner legat la o sfoară care după ce ocolea jumătate de grădină ajungea şi în căsuţa unde citeam eu. Atunci când masa era pusă mama trăgea de mâner iar eu, conform înţelegerii lăsam lectura şi coboram din copac la masă.

— Şi credeţi că noi suntem copiii care răspundem la semnal atunci când cineva trage de sfoară? întrebă sarcastic colonelul.

Profesorul Douglas îl privi cu milă şi răspunse amar:

— Nu domnule colonel, noi nu suntem copiii gata să răspundă la semnal. Noi suntem clopoţeii meniţi să îi anunţe pe copii că masa este gata.

Aduse de undeva o coală mare de hârtie şi cu un marcher negru desenă pe ea un mâner stilizat, prelungit cu o sfoară care se termina la capăt cu un clopoţel pe care desenă un chip de fată care semăna supărător de mult cu mine.

Am făcut o grimasă dar profesorul îşi continuă munca de artist amator şi sub mânerul stilizat de la capătul celălalt al sforii desenă o farfurie în care la fel de schematic dar uşor de recunoscut îl desenă pe colonel.

— Asta ce naiba vrea să însemne? întrebă uşor exasperat colonelul.

Profesorul Douglas termină desenul, îl mai admiră câteva clipe apoi întoarse foaie de hârtie spre noi să îi putem admira opera şi zise:

— Asta înseamnă că atunci când cineva va trage de mâner cineva se va pregăti de masă.

— Cu tot respectul pe care vi-l port domnule profesor dar asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o până acum! spuse colonelul.

Profesorul Douglas mai privi o clipă desenul apoi adăugă:

— Mda, este posibil să fi exagerat puțin. Noi trei în orice caz nu vom fi serviți drept masă. Noi cred că suntem mai degrabă chelneri… sau poate bucătari, dar în nici un caz nu vom fi gătiți şi nici serviți ca atare.

Atât eu cât şi colonelul îl priveam şi nu ne dădeam seama dacă vorbeşte serios sau nu aşa că în cele din urmă am întrebat:

— Nu puteți fi puțin mai explicit domnule profesor? Despre cine vorbiți? Cine vor fi cei care vor servi masa şi cine va trage de mâner ca să sune clopoțelul.

Profesorul clătină din cap şi spuse zâmbind:

— Pui întrebările greşite sergent. Problema este nu cine va servi masa… asta mi se pare evident. Iar întrebarea potrivită este când s-a tras de mâner?

Văzând că tace am acceptat să joc rolul pe care mi-l pregătise şi am întrebat:

— Foarte bine domnule profesor am să întreb aşa cum ați spus dumneavoastră: deci când s-a tras de mâner?

Mă privi blajin şi cu un mic de milă apoi răspunse:

— O dată precisă nu ştim dar aş putea estima că asta s-a făcut cam în urmă cu 65 de milioane de ani.

Eu am tăcut încercând să asimilez informația dar colonelul Thomson care tocmai bea un pahar cu apă se înecă şi fu cât pe ce să scape paharul din mână. Se şterse aşează paharul pe masă apoi spuse calm:

— Sunteți nebun, fără îndoială că sunteți nebun. De mult am auzit astfel de zvonuri despre dumneavoastră dar acum m-ați convins cu adevărat: sunteți nebun.

Profesorul îl privi blajin ca şi cum ar fi fost obişnuit cu astfel de aprecieri şi în cele din urmă:

— Păi gândeşte-te puțin domnule colonel la zumzăitul mai mult sau mai puțin permanent pe care îl auzi în cap. La vocile care în cele mai importante momente ale vieții apar şi îți spun ce să faci. Gândeşte-te bine la asta şi o să îți capeți singur răspunsul.

— Ştiu că este greu de acceptat dar în ştiință atunci când elimini toate celelalte ipoteze cea care rămâne trebuie să fie adevărată. Este vorba de Briciul lui Occam, un concept filosofic vechi de secole şi care nu a dezamăgit până în prezent. Dacă găsiți altă explicație mai simplă eu unul o accept cu plăcere…

Colonelul nu spuse nimic dar se vedea că se gândeşte intens la cele aflate.

— Să presupunem doar de dragul demonstrației că cele propuse de dumneavoastră ca ipoteză de lucru ar fi adevărat... deşi nu îmi imaginez încă cum ar putea fi aşa ceva posibil, dar să presupunem că ar fi adevărat. Atunci atentatele asupra dinozaurilor şi asupra sergentului Blood nu ar fi tocmai acele fapte care vă contrazic?

— Păi este suficient să ne gândim că poate acum 65 de milioane de ani exista ca şi acum o opoziție care nu era de acord cu ceea ce au de gând să facă cei de la putere. Cum este la noi cu partidul Democrat şi cu cel Republican.

Colonelul nu părea de acord cu asta:

— Păi dacă ar fi adevărat ceea ce spuneți atunci cum explicați naivitatea atentatelor? Să trimiți în luptă pe cel mai bătrân războinic al tribului o fi poate o onoare dar în nici un caz o rezolvare. Ca să nu mai vorbesc de încercarea rusului cu buldozerul. Asta cum mai explicați?

Profesorul Douglas privi când la mine când la căpitan apoi ridică din umeri:

— Să nu credeți că nu m-am gândit la asta încă de cum aflat de atentate dar hai să ne gândim la un alt joc al copilăriei noastre: este vorba de telefonul fără fir. La un capăt al unui şir de copii se spune un cuvânt care este repetat apoi de fiecare copil până când ajunge la celălalt capăt. Ei, aduceți-vă aminte de cât de deformată era informația după numai cinci, şase copii aşa că ce să mai spunem de 65 de milioane de ani?

— Dar de ce se deformează atunci numai informația trimisă de opoziție şi nu şi cea trimisă de cei la putere? insistă colonelul.

— Asta este o explicație la mintea oricui, se înfurie profesorul. Cei de la putere au de partea lor tot ce au nevoie pe când cei din opozite probabil că sunt hăituiți şi vânați aşa că numai ei ştiu cum ne pot trimite din când în când câte o amărâtă de informație.

Colonelul admise în silă explicația dată de profesor dar se vedea pe fața lui că nu este în întregime mulțumit.

Profesorul Douglas continuă:

— Şi chiar dacă nu sunt adeptul numerologiei şi nici ale sistemelor de numerație nu pot să nu observ că la împlinirea unui an de când dinozaurii au ajuns în Africa s-au mai executat de către opoziție presupun încă şase atentate asupra domnişoarei Blood şi asupra dinozaurilor.

— Şi ce-i cu asta? se încruntă nedumerit colonelul

— Păi dacă presupunem că atentatele au fost comandate de către cineva care are şase degete – sau mă rog gheare – la cele două labe din față este la fel de normal să folosească un sistem de numerație în baza şase aşa cum noi folosim baza zece pentru că avem zece degete la cele două mâini. Aşa că

au atacat de şase ori – o cifră rotundă pentru sistemul lor de numerație cum ar fi zece pentru noi.

— Bine că nu au fost organizate atentatele de miriapozi, încercă colonelul Thompson o glumă. Domnişoara aici de față şi dinozaurii ei ar fi avut parte de mii de atentate şi sigur unul ar fi reuşit în cele din urmă.

Nu a râs nimeni iar eu eram parcă năucită de cap de la atâtea informații asimilate în ultimele minute aşa că am scuturat din cap ca să îmi limpezesc gândurile.

— Şi ce explicație găsiți atunci pentru ceea ce ni se întâmplă? am întrebat eu în cele din urmă.

— Nu găsesc nici o explicație, spuse profesorul deprimat. Probabil că dacă aş reuşi să descriu fenomenul în termeni ştiințifici şi să îl explic aş lua fără îndoială premiul Nobel. Presupunând că după o asemenea explicație ar mai interesa pe cineva premiul Nobel.

Va urma...

RYAN CLIFFORD

COMBAT TEMPORAL

Military Science Fiction

Ryan Clifford

COMBAT TEMPORAL

Traducerea: UnCris

EPISOD 07

Un roman care stimulează imaginația…
Multe dintre episoadele acestei povestiri s-au întâmplat
și unele dintre personaje au existat…
dar altele nu…
…sau au existat…?

„Niciodată în istoria conflictelor omenirii,
atâția oameni nu au datorat atât de mult
unui număr atât de mic de semeni ai lor"

Winston Spencer Churchill,
20 August 1940

25

RAF Middle Fleckney
4 iulie 1940

Prin consens, s-a decis ca inamicul să fie atacat pe două fronturi. În primul rând, căutarea și distrugerea avioanelor de vânătoare cu reacție germane – atât în aer, cât și la bazele lor de pe continent. În al doilea arând, interceptarea bombardierelor și avioanelor de vânătoare convenționale pentru a preveni atacarea aerodroamelor din sud-estul Angliei. Conducerea detașamentului 1992 l-a informat – cu subtilitate – pe Churchill despre probabilitatea ca germanii să atace bazele avioanelor de vânătoare în încercarea de a câștiga superioritatea aeriană ca preludiu al invaziei – Operațiunea *Seelöwe*. Ceea ce nu le-au dezvăluit a fost faptul că germanii își vor schimba inexplicabil tacticile – fapt ce, practic, a schimbat cursul războiului. Todd a înțeles că cei din 1992 nu trebuie să influențeze sau să schimbe această decizie a lui Hitler – căci această *Bătălie pentru Anglia* ar fi fost pierdută – iar participarea lor ar fi fost o șansă irosită.

De aceea, pentru a găsi bazele din Europa ale avioanelor de vânătoare cu reacție germane, erau necesare unele misiuni de recunoaștere, pentru că nimeni din echipa 1992 nu era suficient de expert în istoria WW II pentru a ști unde erau localizate aerodromurile pentru *Me* 262. Prin rețeaua lor de spioni din Germania, britanicii descoperiseră că *jet*-urile au fost proiectate și construite în Lituania, la Kretinga. Dar, raza de acțiune a noului tip de *jet* era limitată, așa că avioanele au fost repoziționate într-o locație ultrasecretă din Danemarca. Britanicii nu erau foarte siguri asupra locului exact unde se afla aerodromul și câteva misiuni *Recce* eșuaseră în încercarea de a-l localiza. Avantajul lui PR9 era camera de filmat cu vedere laterală adaptată pentru infraroșu, ce putea fi utilizată în întunericul nopții, împreună cu F82, camera cu vedere verticală. Pilotul mai putea folosi și camera F95 pentru joasă altitudine – care, de fapt, începuse să fie folosită de *Spitfire* în WW II – așa că tehnica de rezervă nu constituia o problemă! Dar, PR9 era neînarmat, cu excepția unei improvizații de ultim moment prin care s-au adaptat două rachete aer-aer AIM-9 cu cap de căutare a căldurii/în infraroșu, așa că era nevoie de acoperire aeriană. Două *Tornado* de *vânătoare* vor însoți prima misiune.

Era o călătorie de aproape opt sute de mile dus-întors până în Danemarca – aproape două ore – și se afla în raza de acțiune a ambelor variante de avioane. Oricum, *Tornado* putea lua rezervoare suplimentare de combustibil. Acestea le-ar fi

făcut mai puțin manevrabile, dar cu radarul tip *look-down/shoot-down*[1] ar avea un mare avantaj. În plus, ora 0300 aleasă pentru decolare urma să-i ia prin surprindere pe germani pentru că majoritatea dintre ei ar fi dormit, sau cel puțin ar fi fost foarte obosiți și nu atât de atenți pe cât ar fi trebuit să fie. La ora sosirii deasupra obiectivului, 0500, va fi lumină, deci înregistrarea imaginilor de la sol cu camera F49 nu era o problemă.

Echipajele s-au autoselectat. *Wing Commander* Barclay Hunt va fi liderul ADV împreună cu Ed Brown, navigatorul său. *Squadron Leader* John Hortin și Jon Holliday vor fi Nr. 2. Aceștia doi zburau împreună de câțiva ani și erau cunoscuți sub porecla amicală *John*[2] (John la pătrat). Echipajul *Recce* va fi *Squadron Leader* Al Norman și *Flt Lt* Steve Hicks. Erau extrem de experimentați, adunând împreună aproape șaizeci de ani de experiență.

Cele trei avioane vor urca rapid la treizeci și cinci de mii de picioare și se vor îndrepta direct către Danemarca. *Tornado* vor proteja *Canberra* și se vor confrunta cu *vânătorii* de noapte înainte ca aceștia să aibă ocazia de a se apropia. Dar, fie spus pe a' dreaptă, germanii nu aveau în dotare nimic care să-i poată atinge la o asemenea altitudine. *Recce Canberra* va fi vulnerabil doar în fazele de decolare/aterizare. Era vorba de o misiune destul de simplă, dar care avea nevoie de condiții meteo bune, cu doar puțini nori deasupra Danemarcei, altfel camera verticală ar fi fost inutilă. Jim Charles, *Met Man*, a informat echipajele că vremea deasupra Europei de Nord va fi favorabilă, dar exista șansa să apară formațiuni de nori cumulus la joasă altitudine. Deci, erau șanse mari de executare cu succes a misiunii, așa că au hotărât să o execute.

Întreaga bază era cuprinsă de entuziasm cu gândul la această primă misiune, așa încât întreg personalul a lucrat precum castorii să aducă avioanele în cea mai bună condiție de zbor. Zona obiectivului fotografiată de la mare altitudine era de 40/60 mile și necesita zece survoluri fiecare durând opt minute. Aceasta nu va fi o problemă pentru *Canberra*, dar va fi la limită pentru avioanele de luptă pentru că rezerva lor de combustibil era mult mai mică. De aceea s-a stabilit că dacă formația nu va întâmpina nici o rezistență pe calea de întoarcere, un *Tornado* va reveni imediat la Middle Fleckney pentru realimentare pentru ca apoi să acopere aterizarea celorlalți. Al doilea *Tornado* va rămâne în aer la viteza care asigură maximum de autonomie până la terminarea misiunii de deasupra Danemarcei, apoi să o *șteargă* către bază. Părea a fi cel mai bun compromis și toate părțile au fost de acord. Așa cum adesea era cazul, managementul combustibilului va fi cheia succesului.

[1] look-down/shoot-down – capacitate a radarelor de bord moderne de a detecta țintele aflate mai jos de altitudinea de zbor a avionului, pe fondul reflexiilor produse de sol.

Pe măsură ce ora 0300 se apropia nervii începeau să vibreze. Toată activitatea de pregătire se terminase până la ora 2200, iar acum era doar o chestiune de așteptare a decolării. Echipajele de la sol au pictat logo-uri aducătoare de noroc pe lateralele fiecărui avion, iar pe rachete au scris mesaje precum "*Ia d-aici, Fritz*" pentru viitoarele victime. Toate astea au fost de ajutor pentru relaxarea nervilor, iar la 0215, echipajele au urcat la bord pentru a face preparativele finale în vederea atacului.

La 0245, cei de la sol s-au asigurat că primul avion – *Canberra* – a fost remorcat către mijlocul hangarului și paravanul mobil a fost plasat (pentru siguranță) în urma sa. Un jet reactiv este zgomotos și extrem de puternic și ultimul lucru pe care și l-ar dori cineva ar fi avarierea hangarului și a celorlalte avioane de către acesta. Planul era să se pornească doar un singur motor, să se ruleze afară, și abia acolo să se pornească și al doilea în timp ce se deplasează spre capătul pistei. Așa s-ar câștiga timp și s-ar diminua zgomotul. Ca măsură adițională pentru mascarea zgomotului, RAF 1940 a zburat o formație de patru bombardiere într-o falsă misiune de antrenament pe deasupra Middle Fleckney, adăugând cacofoniei și cele șaisprezece motoare. Localnicii au cam fost iritați… și ce dacă? La război ca la război.

După deschiderea ușilor hangarului și ieșirea avionului *Canberra* PR9, personalul de la sol s-a grăbit să aducă primul *vânător* în mijlocul hangarului. Acesta și-a pornit imediat motorul nr. 1 și a început să înainteze. La fel a procedat și al doilea *Tornado*, iar după patru minute toate cele trei avioane erau afară și rulau către punctul de plecare. Ușile hangarului au rămas deschise doar cinci minute și, desigur, nici o lumină din interior nu a fost aprinsă.

Todd și tatăl său se aflau în turnul ATC împreună cu comandantul bazei. Păstrau cu toții o tăcere împietrită în timp ce avioanele se aliniau pe pozițiile de decolare. Patru bombardiere RAF se roteau într-un du-te-vino monoton pe deasupra Middle Fleckney, și era greu de distins șuieratul motoarelor cu reacție pe fondul zgomotului făcut de cvadrimotoare. Totuși, la decolare era altă situație.

Reactoarele au rulat fără lumini cu o viteză de vreo treizeci de noduri și au ajuns pe pistă în două minute, adică de șase ori mai repede decât maximul recomandat pe timp de pace. Când *Canberra* a intrat pe pista de decolare, controlorul local ATC a ordonat celor patru bombardiere ce survolau aerodromul să se îndepărteze imediat către est. *Canberra* a oprit câteva clipe pe pista 09.

— *Purple* 1-0: GATA DE decolare.

— *Purple* 1-0, liber la decolare, vântul: 2-4-0, cinci noduri – a venit replica promptă a *Flying Officer* Gloria King, ATC 1992.

Canberra a rulat și înainte de a se îndepărta cu o sută de metri ambele *Tornado* erau deja aliniate la capătul pistei.

— *Purple* 5 & 6, decolăm – și nu era nici o urmă de încordare în vocea lui Barclay Hunts.

— *Purple* 5 & 6, liber la decolare, a confirmat Gloria.

Ideea era ca decolările să fie executate atât de apropiate unele după altele încât să se audă doar un singur *boom* deasupra ținutului. Era bine că PR9 avea motoare atât de puternice, încât *vânătoarele* nu au fost nevoite să aștepte după decolarea acestuia.

Barclay Hunt i-a mai lăsat zece secunde apoi a apăsat de două ori pe butonul de emisie – semnal pentru ca ambele avioane să elibereze frânele. În mod normal, toate trei avioanele și-ar fi turat motoarele la maximum înainte de a începe rularea – dar zgomotul puternic și îndelungat a fost considerat un risc inacceptabil. Ca atare, reactoarele trebuiau să mențină motoarele la regim normal, dar să aibă grijă să nu depășească capătul pistei. Aceasta era cam cu două mii de picioare mai scurtă decât cea pe care o foloseau de obicei – dar calculele fuseseră verificate și răsverificate. Puteau decola în siguranță – dar era posibil să fie nevoie de catapultare dacă un motor ceda în timpul rulajului, pentru că nu exista nici o barieră modernă care să-l oprească și nici sistem cârlig-cablu ca pe portavioane.

Privind înainte, *Wing Commander* Hunt a văzut strălucirea aurie a celor două jeturi reactive de la *Canberra* și a hotărât că poate continua în siguranță. PR9 s-a desprins de la sol și a început o urcare abruptă până la 35.000 picioare. În patruzeci de secunde avionul se afla cu totul dincolo de raza de vedere și audibilitate. Perechea de *Tornado* au urcat împreună până la 1.000 picioare unde au decuplat postcombustia. O urcare mai lentă și mai puțin abruptă ar fi economisit combustibil prețios. Cu toate acestea, la zece minute de la pornirea motoarelor în hangar, toate trei avioanele au dispărut în noapte. Acum mai era de verificat dacă cineva i-a auzit. Dacă nu, atunci misiunea continua, iar *Purple Squadron* își putea ”juca” întreaga partitură.

Zece minute mai târziu *Purple* 5 a raportat că toate trei avioanele au atins altitudinea de zbor 3-4-0 și că *Tornado*-urile supraveghează *Canberra* cu radarele de bord. ATC Marham le-a urat un scurt ”*Noroc și drum bun*!”

Desigur, Marham va continua să asculte pe frecvența operațională – dar de acum se va aplica cu strictețe tăcerea-radio.

Todd s-a uitat în adâncul nopții. Și-ar fi dorit să poată fi cu ei în această primă misiune, dar a înțeles că va veni și vremea lui. Încet-încet începea să aprecieze adevăratul înțeles al acestei experiențe. Indiferent dacă era un vis sau nu, iar acum era convins că era ceva real, el și ai lui trebuiau să depună un efort total în luptă – deoarece dacă nu o făceau, întregul curs al istoriei ar fi fost schimbat.

26

Undeva deasupra Mării Nordului
4 iulie 1940

Wing Commander Barclay Hunt urmărea *Canberra* PR9 în timpul zborului de croazieră către zona de atac ce se afla cam la treizeci de mile dincolo de coasta daneză. Asta era partea plictisitoare. Timp de o oră și-a tot rotit degetele mari unul în jurul altuia, în timp ce navigatorul său, Ed Brown, supraveghea radarul pentru eventuale contacte. Nu era nici unul și adevărul este că nici nu se aștepta să vadă vreunul. Era un caracter flegmatic, cu diplomă *First Class Honours Degree*[2] obținută la Oxford și cu un accent pe măsură. Înainte de această nenorocită *gaură-temporală* a avut o ascensiune de succes în carieră. Avansarea la gradul de *Group Capitan* în iulie următor era certă, omul fiind destinat unor fapte mari. Avea în față desfășurat *covorul roșu* și-l aștepta un viitor strălucitor. Iar acum, asta! Pentru prima dată în viața sa era realmente furios. Tot ceea ce construise a fost distrus – și era recuperabil doar dacă se puteau întoarce prin așa numită "fereastră" de pe opt septembrie. Nu credea nici o iotă despre asta și era gata să îndure în tăcere întreg coșmarul. Acesta urma să fie ultimul său zbor. Nu avea de gând să riște ratând șansa de a se întoarce – așa că se va da bolnav sau va născoci o altă scuză care să-l țină pe el și avionul său „personal" în siguranță, până la călătoria de întoarcere.

Mda, pentru el, războiul se va sfârși curând.

— Nimic pe monitor, *sir*.

Ed Brown îl ținea la curent cu situația, precum orice bun navigator.

— Surpriză, surpriză, a fost răspunsul sarcastic al lui *Wing Commander*. Știam că misiunea aceasta va fi pentru noi doar o risipă de timp. O risipă de combustibil și un risc inacceptabil pentru noi și avion.

Ed Brown și-a ținut gura. Era prea deștept ca să-și contrazică superiorul. Ed era navigator specialist cu o experiență de zbor de aproape 35 ani. Se afla în ultimul său tur de misiuni înainte de pensionarea de la vârsta de 55 ani. Casa sa era plătită, avea în perspectivă o pensie frumușică și unele gratuități, iar de la moartea soției sale din urmă cu cinci ani trăia singur. Situația prezentă era o neplăcere, dar învățase de-a lungul timpului să accepte orice viața și RAF ar arunca asupra sa. Își făcea treaba și spera ca va fi cât mai bine. Poate că se vor întoarce în septembrie, sau poate că nu. Oricum, nu prea-i păsa – n-avea cine să-i simtă lipsa.

[2] First Class Honours Degree (cunoscută și ca *First or 1st*) – este cel mai înalt nivel de diplomă acordată de universitățile britanice. Este obținută de cel mult 10% dintre absolvenți.

— Cinci minute până la punctul de începere a pantei de coborâre, îi reaminti Ed pilotului.

— *Roger*, Ed, am să-l apelez pe *Purple* 1-0.

— *Purple* 5, apel pentru *Purple* 1-0; cinci minute.

De pe *Canberra* s-a răspuns doar printr-un dublu *click* pe butonul de emisie. Așa era evitat traficul vocal inutil. Din păcate, era prea târziu pentru păstrarea securității.

Un caporal german de la o îndepărtată stație radio de la sol, aflată în nordul Olandei, era plictisit și pentru a mai sparge monotonia, baleia frecvențele ascultând diverse alte stații. La ora 0352 dimineața stătea cu picioarele ridicate pe marginea mesei ascultând ceva muzică venită de departe, când apelul lui Hunt a erupt brusc din difuzoare. Caporalul aproape că a căzut de pe scaun. A notat ora și frecvența și a năvălit în dormitor ca să-l trezească pe *Obergefreiter*[3]. Efortul a durat ceva timp deoarece acesta se îmbălsămase bine seara cu niște *schnapps* olandez. Caporalul a înțeles repede că *obergefreiter*-ul nu se va deștepta prea curând și chiar dacă ar face-o ar fi ignorat raportul ca fiind lipsit de importanță. Așa că tânărul operator radio a decis de unul singur. A alergat înapoi în compartimentul radio, a ridicat telefonul și i-a învârtit telefonul de două ori. Când a primit răspunsul, a transmis mesajul, apoi a urmat un lanț dezastruos de evenimente.

PR9 și-a menținut altitudinea de zbor 3-0-0 (treizeci de mii de picioare) și a început primul tur de fotografiere deasupra Danemarcei. Aceste tururi au fost planificate să fie executate de la vest spre est pentru a ușura munca echipajului. Un *Tornado* ADV a rămas la nivelul de zbor 3-5-0, rotindu-se pe deasupra. Hunt nu considera că există vreo amenințare și a transmis celuilalt *Tornado* codul RTB (*Return to base* – întoarcerea la bază). Aceștia au confirmat primirea ordinului prin două *click*-uri cu butonul de emisie radio și au plecat către vest. Când vor fi aterizat la Middle Fleckney, al treilea ADV va fi gata să decoleze dacă va fi necesar. Însă în acest moment al misiunii *Wing Commander* Hunt aprecia că nu va fi nevoie. Ba chiar considera că propriul lui avion era mai mult decât suficient, pentru a asigura singur traseul de întoarcere.

Echipajul Canberra și-a continuat bine dispus drumul și erau bucuroși că pătura de nori de dedesubt acoperea doar zece la sută din suprafața solului. Excelent pentru misiunea curentă. După ce se vor întoarce acasă și filmul va fi developat, interpreții fotografiilor vor realiza un colaj elaborat din care vor extrage toate informațiile relevante. Era esența muncii pentru echipajul de pe PR9 și chiar dacă aveau nevoie de o precizie a altitudinii față de sol de sub o sută de metri, oricum era floare la ureche pentru ei.

[3] Obergefreiter – grad militar în Wehrmacht (Armata Germană)(cod NATO OR-2); fără echivalent în Armata Română. Se plasează aproximativ între gradul de *caporal* și cel de *sergent*.

Când au început al zecelea tur, de la est la vest, au transmis codul RTB. Hunt l-a recepționat și a confirmat primirea printr-un dublu *click*. Dar, ei nu erau singurii interesați care ascultau.

PR9 și-a terminat survolul și a urcat la nivelul de zbor 3-5-0, iar ADV i s-a alăturat pentru a face drumul înapoi la bază. Până aici totul a decurs bine, se gândi Hunt, nu s-a arătat nici un inamic prin apropiere și probabil nici nu va fi vreunul. Până și vremea parcă le zâmbea, pentru că luna ieșise de după nori și erau învăluiți de lumina ei strălucitoare. *Vânătorul* a rămas mai în urmă, la circa opt sute de metri, așa încât să poată sta mai relaxați dar și să *țină ochiul* pe PR9.

Purple 6 a transmis un mesaj prin HF prin care le aducea la cunoștință că a aterizat cu bine. Zburaseră pe curs direct, pe o pantă planată, apropiindu-se aproape în tăcere, apoi avionul a rulat direct în hangar fără ceremonii suplimentare. Se stabilise anterior că cel de-al treilea vânător va decola numai dacă va fi necesar. Hunt a confirmat, după care s-a făcut comod pentru zborul plictisitor înapoi la Middle Fleckney.

Momentul când Ed Brown a știut că sunt atacați a fost explozia canopiei în milioane de țăndări de perspex. Aproape imediat, tot ce nu era bine fixat în cockpit a zburat în afară. În urechi îi răsuna un zgomot atât de puternic încât nu putea comunica cu pilotul. Și-a coborât capul aproape până în poală, gest reflex la explozia neașteptată. Ed a întins mâna către butonul din partea sa ce cobora scaunul de catapultare și l-a apăsat. Scaunul a coborât până la nivelul maxim posibil, în timp ce el încerca să strige către Barclay Hunt. Imediat și-a dat seama că era imposibil să comunice cu acesta deoarece curentul de aer era asurzitor. S-a concentrat asupra respirației, iar regulatorul de oxigen încerca să compenseze dramatica schimbare de presiune din carlingă. Aceasta scăzuse de la echivalentul unei altitudini de 19.000 picioare, cât era normal să fie în cockpit, la cea a altitudinii curente de zbor de 35.000 picioare unde oamenii aveau nevoie de ajutor pentru a supraviețui. Și-a ridicat cu greu capul și a privit înainte peste TV-TAB încercând să vadă ce s-a întâmplat cu pilotul. Avionul a intrat într-o vrie lentă pe stânga, iar botul a coborât în jos. Ed continua să se lupte cu efectele decompresiunii rapide și nu putea vorbi. Însă ochii îi spuneau întreaga poveste. Capul pilotului dispăruse, sângele țâșnind din rana rămasă.

Nu putea crede această oroare. Acum avionul se rotea rapid pe stânga și a aruncat o privire rapidă spre altimetru. 23.000 picioare. Și atunci Ed a luat acea decizie de o fracțiune de secundă care a salvat mulți aviatori prinși în scenarii catastrofice asemănătoare.

Se va catapulta!

S-a forțat să se ridice în scaun și a pus mâinile pe maneta aflată între genunchi.

18.000 picioare. Respirația devenise mai ușoară, dar acum îl cuprindea panica.

12.000 picioare.

Trebuia să tragă maneta ACUM! Și-a adunat întreaga putere ce o mai avea și s-a ejectat.

Dar… n-a fost să fie o zi bună pentru Ed.

În clipa în care scaunul tocmai începea catapultarea, *Tornado* a explodat, și un nor de oțel, o mie de bucăți de avion amestecate cu resturi din trupurile celor doi aviatori ghinioniști a căzut în apele Mării Nordului.

Barclay Hunt avusese dreptate. Aceasta va fi fost ultimul său zbor.

* * *

Dramatica distrugere a *Tornado* a venit pe neașteptate pentru echipajul de pe *Recce*, care ignoraseră total situația dificilă în care se afla îngerul lor păzitor. Pilotul și-a întors capul către ceea ce fusese *Tornado* aflat mai jos de el. A înclinat aripa stângă urmărind rămășițele avionului ce se prăvăleau spre apa mării. Navigatorul strigă către pilot:

— Ce mama dracu' a fost asta?

Al Norman era stupefiat. Dar Steve Hicks insista.

— Al, ce dracu a fost asta?

— *Tornado*, Steve, e terminat.

— Ce vrei să spui cu „terminat"?

— Tu ce crezi? Terminat, explodat, distrus… Terminat.

Amândoi au căzut într-o tăcere profundă. Apoi, lui Steve Hicks i-a picat brusc fisa. S-ar putea ca și ei să fie sub atac. Probabil că germanii decolaseră în regim de alarmă un *vânător* reactiv care ar putea la fel de bine să-i doboare și pe ei. Trebuiau să degajeze cât se putea de repede. Erau neînarmați și acum singuri.

— Al, bagă gaz la maxim, trebuie să ne cărăm de aici.

În fine, Al Norman și-a revenit și a confirmat apelul lui Steve.

— Bine, urcăm sau coborâm? Putem urca la mai mult de 50.000 picioare și nu cred că mai există cineva capabil să ajungă la asemenea altitudine.

— OK, gândim amândoi la fel. Am fost atacați de un *Gerry-jet*.

— Așa este. Și ne aflăm încă la treizeci de minute de bază.

Steve Hicks gândi cu repeziciune.

— Care sunt condițiile meteo în fața noastră.

— Nori și plafon compact deasupra coastei.

— Asta e, eu propun o coborâre de urgență și ascunderea în nori. Tactica asta ne-ar aduce și mai repede acasă, iar dacă este vreun *jet* pe-aici, probabil că va rămâne fără combustibil. Ce zici?

— Păi să intrăm în picaj.

Și al a înscris avionul într-o coborâre de urgență. Între timp Steve manevra radioul.

— *Mike Fox* aici *Purple* 1-0. *Mayday*, *Mayday*, *Mayday*![4] *Purple* 5 a fost distrus de focul unui inamic. Suntem la 1-8-0 mile nord-est de bază, pe pantă de coborâre de urgență pentru a ajunge în plafonul de nori. Cerem ajutor.

Grupul de oameni ce așteptau în ATC întoarcerea din misiune s-au uitat unul la altul într-o tăcere uimită. Ce se-ntâmpla?

Gloria King preluă inițiativa.

— *Standby*, *Purple* 1-0.

Se întoarse spre Todd întrebând:

— *Scramble*[5] *Purple* 7?

Todd a aprobat cu o înclinare a capului, iar Gloria a continuat:

— *Purple* 7, Turnul, *Scramble*! Poziția *bandit*-ului[6] este 0-5-0/1-9-0 mile – altitudine necunoscută. M-ați recepționat *Purple* 7 și 1-0?

— *Roger*, Turnul, *Purple* 7, *Scramble*!

Acum PR9 era bine pitit în nori la trei mii de picioare altitudine și zbura cu 550 noduri. Habar nu aveau dacă mai sunt urmăriți, dar nu îndrăzneau să riște nimic. Se îndreptau spre casă cu maneta de gaze în plin, fără să se mai gândească la combustibil.

Treizeci de secunde ușile hangarului au fost deschise. *Tornado* a ieșit afară și după două minute era la punctul de decolare. A fost în aer în mai puțin de cinci minute și a urcat în forțaj la 30.000 picioare. Navigatorul, *Squadron Leader* Rick Hill avea multă experiență. Manevra radarul cu profesionalismul unui adevărat maestru. În două minute l-a avut pe PR9 pe radar la 100 mile. Scană spațiul aerian dincolo de *Canberra* căutând avionul pirat. La început, nu a găsit mimic. A încercat din nou la puterea maximă a radarului său și… DA! Avea un contact acolo, la 130 mile distanță și la 18.000 picioare altitudine, pe direcția 2-2-0.

— *Mike Fox*, contact *bogey*[7] 0-4-0/130 mile pe curs de apropiere. Instrucțiuni?

În Turnul de la Middle Fleckney, Todd Morrissey a înșfăcat microfonul de la Gloria.

— *Purple* 7, aici *Mike Fox*. Spulberă-l pe nemernic!

Purple 7 a confirmat și a mărit viteza. Navigatorul a stabilit vectorul de interceptare și a transmis instrucțiuni pilotului.

— OK, PJ, în patru minute îl ajungem, atacăm din spate și apoi ne îndreptăm direct înapoi spre bază.

---

[4] Mayday – termen-cod internațional în radiofonie prin care se anunță o situație de pericol iminent. Folosit mai ales de marinari și aviatori, se repetă întotdeauna de trei ori pentru a evita confuziile.

[5] Scramble – decolare în regim de alarmă.

[6] Bandit – termen-cod prin care este indicat un avion inamic.

[7] Bogey – termen-cod ce desemnează un avion neidentificat.

— *Roger*, să-mi spui doar când.

”PJ” Proby era un pilot american din *Marine Corps* detașat în schimb de experiență la britanici. Poreclit PJ după cântărețul din anii ’60, era cât se poate de flegmatic. Nu vorbea niciodată decât dacă chiar avea ceva de spus, iar când o făcea, îl ascultau cu toții.

În următoarele trei minute echipajul a acționat în liniște, exceptând fluxul de informații ce venea din scaunul din spate al cockpit-ului. La comanda lui Rick, *Tornado* a început faza de interceptare. Jetul german zbura cu patru sute cincizeci de noduri, dar nu în direcția lui PR9. În mod evident, habar nu avea de prezența *Tornado* și a fost luat complet prin surprindere când racheta aer-aer autoghidată în infraroșu AIM-9 l-a lovit în motor.

Jetul german s-a poticnit izbindu-și pilotul cu capul de panoul cu aparatele de control. Acesta era deja mort când avionul s-a lovit de suprafața apei la patruzeci mile de coasta Norfolk.

PJ a raportat scurt și la obiect.

— *Mike Fox*, *Purple* 7. *Fox*-2[8]. Spulberat un jet. Revenim la bază.

Turnul ATC a izbucnit în urale la această primă victorie.

— *Roger*, *Purple* 7, vino al doilea la aterizare.

Tornado a confirmat, iar PR9 a transmis un scurt:

— Mulțumesc, prietene!

Aterizarea a fost lipsită de evenimente, ambele avioane executând o planare joasă cu motoarele la putere minimă. Până la ora 0600 toate avioanele se aflau înapoi în hangar – desigur, cu excepția lui *Purple* 5. A plătit prețul suprem datorită autosuficienței. Todd a jurat în sinea lui că nici unul dintre oamenii săi nu va mai face aceeași greșeală.

27

Middle Fleckney
5 iulie 1940

Un scurt ceremonial funerar a fost ținut a doua zi la ora 1400. Todd a profitat de situație pentru a face un rezumat al situației actuale, reamintind tuturor că ceea

[8] Fox – prescurtare de la *foxtrot* (cod radiofonic pentru litera F – *Fire/Foc*). Este codul prin care piloții își anunță coechipierii că au lansat o rachetă (pentru a se evita accidentele de tip *friendly fire*). Cifra arată tipul de rachetă lansată:
Fox 1 – rachetă semiactivă ghidată radar (AIM-7 Sparrow).
Fox 2 – rachetă autoghidată în infraroșu (AIM-9 Sidewinder).
Fox 3 – rachetă activă radar ghidată (AIM-120 AMRAAM, AIM-54 Phoenix).
Fox 4 – foc aer-aer, aer-sol executat cu tunurile de bord. Uzual se folosește codul ”*Guns, Guns, Guns!*”.

ce se întâmplă este foarte real și că oamenii vor muri – au murit – pentru că, poate, nu și-au luat suficient de în serios responsabilitățile. (Todd era oarecum la curent cu atitudinea negativă a lui Barclay Hunt și se gândea că n-ar fi trebuit să-l lase să zboare în prima lor misiune aici. Todd greșise și el!). Mesajul a fost înțeles și un grup foarte posomorât de oameni s-au întors la datorie.

Totuși, nu erau numai vești proaste. Misiunea principală din noaptea anterioară a fost aceea de a obține fotografii ale zonei din Danemarca suspectată a găzdui proiectul avioanelor cu reacție germane. Interpreții fotografiilor au analizat materialul obținut în infraroșu și cu ajutorul profesioniștilor din 1992 au reușit să extragă o seamă de informații extrem de utile. Pe un aerodrom aparent dezafectat de pe o insulă de lângă coasta Danemarcei erau vizibile amprentele cozilor unor avioane reactive. Atunci când un avion cu reacție își accelerează motoarele în timp ce este parcat pe aerodrom sau la punctul de decolare, lasă o semnătură în infraroșu. Pământul din jurul jetului este mai rece, așa că jetul fierbinte lasă o urmă albă pe un film infraroșu, iar avionul o umbră specifică pe beton. Patru asemenea amprente erau vizibile pe aerodromul de pe insula Föhr, aflată chiar lângă coasta daneză.

Ei nu numai că și-au descoperit prada, dar au reușit să și modeleze în 3D versiunea germană a avionului reactiv bazată pe forma acelor umbre. Acest fapt îi putea ajuta pe aviatorii britanici să identifice inamicul și să-l evite.

Churchill a fost încântat când i s-au prezentat noutățile și a ordonat un atac aerian imediat asupra insulei. Singura întrebare la care trebuia să se mai răspundă era cine trebuia să o facă? Bombardierele din *Bomber Command* sau *Tornado* din *Purple* 1992.

28

Jim Charles – Met Man

Todd a fost abordat de Jim Charles imediat după serviciul funebru. Acesta a solicitat câteva minute din timpul *Wing Commander*-ului pentru a discuta despre unele fapte năucitoare referitoare la situația lor unică și ciudată.

Destul de intrigat, Todd l-a invitat pe Jack în biroul său pentru a discuta în particular. L-a invitat pe Jim să ia loc și i-a oferit un ceai.

— Ce te frământă, Jim? a întrebat Todd prevenitor.

A priceput că *Met Man* era un solitar – așa era, nu avea o specializare de echipă, încât să aparțină vreunui grup – astfel încât devenise un suflet oarecum singuratic. Todd se întreba totuși, dacă nu cumva devenise chiar prea singuratic.

— Păi, *sir*, poate că ar trebui să vă reamintesc niște mai întâi niște fapte înaintea de a vă aduce la cunoștință teoriile mele care mă neliniștesc. Îmi dau seama că situația este extrem de bizară, dar ceva nu prea este în regulă – chiar dacă acceptăm pe deplin că ne aflăm în 1940.

Todd sorbi din ceai, apoi îl rugă pe Jim să continue. *Met Man* reușise să-i capteze întreaga atenție.

— M-am născut în 1934 și-mi amintesc războiul foarte bine. Ca puștan de șase ani am privit avioanele ce zburau peste Maidstone, unde locuiam, iar dârele albe de condens de pe cer mă fascinau teribil. Cred că atunci s-a născut pasiunea mea de-o viață pentru meteorologie.

În fine, după război mi-am continuat studiile și am mers la universitate. Tatăl meu a fost militar, pilot de bombardier în RAF, și a rămas și după 1945 să-și continue cariera. Până la mijlocul anilor ’50, am absolvit la Cambridge cu o medie bună și am intrat în serviciul civil. Eram hotărât să mă implic în Meteorologie – spre dezamăgirea părinților mei – și să-mi fac o carieră. Am ajuns prezentator TV la BBC la începutul anilor ’80 – dar, desigur, cunoașteți toate acestea.

Mi-am menținut curiozitatea referitor la război și în special la partea despre rolul jucat de aviație în *Bătălia pentru Anglia* și la efectul bombardamentelor asupra duratei războiului. Am cercetat și studiat mult despre *Bătălia pentru Anglia* și în 1972 am publicat o carte – o lucrare istorică – referitoare la acțiunile din vara și toamna 1940.

Todd îl urmărea pe Jim cu multă atenție.

— Deci, discut cu un expert!

— Cred că da. Și tocmai despre această cunoaștere a *Bătăliei* aș vrea să discut cu dvs – în particular. Nu vreau să alarmez pe nimeni din personalul din 1992.

Acum Todd devenise el însuși destul de îngrijorat.

— Care-i problema, Jim?

Met Man a inspirat adânc și a continuat.

— Ceva nu e foarte în regulă cu datele istorice din această linie temporală.

— Concret, la ce te referi, Jim?

— Păi, *sir*, datele nu sunt corecte. Totul pare a fi așa cum credem că trebuie să fie, dar totul e nițel desincronizat.

Todd devenise nerăbdător așteptând cu nerăbdare concluzia.

— Concret, Jim?

— De exemplu, să luăm informația pe care o avem despre noul avion de luptă cu reacție german. Va deveni cunoscut sub numele de *Me* 262 – ați auzit de el – dar faptul că l-a doborât pe *Wg Cdr* Hunt noaptea trecută nu este în regulă.

— Aștept, Jim!

— Ei bine, să începem cu data de azi, 5 iulie 1940. În linia noastră temporală prototipul *Me* 262 al naziștilor nici măcar nu și-a făcut primul zbor până la 25 martie 1942 și abia în aprilie 1943 *Oberkommando der Wehrmacht*[9]- însuși Adolf Galland – a zburat și aprobat designul. Mai mult, varianta vânător de noapte nici măcar nu s-a ridicat de la sol înainte de noiembrie 1944 – iar operațional a fost și mai târziu – așa că îmi pun o întrebare simplă… pe care ar trebui să v-o puneți și dvs!

Ce anume l-a doborât pe *Wg Cdr* Hunt noaptea trecută? În universul nostru, în timpul nostru, *Me* 262 german pe care-l știu că încă nu există nu putea să execute atacul. Ceva nu este în regulă… ceva oribil!

29

Methwold, Norfolk
10 iulie 1940

Philip Andrews avea 12 ani și precum mulți băieți de vârsta lui, îi plăcea să plece cu bicicleta în căutarea aventurii. Locuia într-o casă mare și veche din Mehwold și pentru că familia sa nu avea vecini, pleca adesea de unul singur cu bicicleta. Făcea asta mai ales în perioada vacanței de vară, când venea acasă de la școala sa cu internat din Dorset.

În această dimineață de iulie, Philip se aprovizionase cu un pachet pentru prânz, ce conținea sandvișuri cu șuncă, un măr, biscuiți și un bidonaș cu suc de portocale. Bucătăreasa i-a făcut cu mâna în timp ce el pedala pe aleea ce ducea către poartă. Nu se aștepta să-l mai vadă decât după ora ceaiului de după-amiază, știind că un băiețel foarte obosit se va întoarce flămând din aventura acelei zile.

* * *

Era la două săptămâni după fractura temporală și ivirea avioanelor din 1992 în 1940. Constance Morrissey, născută Andrews, soția lui AVM, era ocupată. Ea nu era nici pe departe interesată de bătălia pentru supraviețuire ce se desfășura cu violență pe cerul Britaniei. Și-a lăsat soțul și fiul să se ocupe de organizarea cotidiană și de menținerea legăturii cu administrația Churchill.

Agenda sa personală era mult, mult diferită.

Da, ea conspirase împreună cu tatăl său încă din 1956, când și-a întâlnit pentru prima dată viitorul soț – Henry Morrissey – la un dineu de la popota RAF Marham. Acesta era un pilot de 23 ani ce-și făcea o carieră în RAF. Ceea ce acesta habar nu a

[9] Oberkommando der Wehrmacht (OKW) – Înaltul Comandament al Forțelor Armate Germane.

avut niciodată a fost faptul că Constance l-a căutat în mod special pe Henry, folosind contactele tatălui său din guvern pentru a-l identifica pe Morrissey și a afla unde este alocat. De fapt detașarea la Marham a fost o parte a conspirației. S-a „lipit" singură de tânărul pilot, care a fost teribil de flatat de atenția acordată de această tânără debutantă. Perioada de curtare a fost scurtă și când *Sir* Peter Andrews a consimțit cu entuziasm, cuplul s-a căsătorit în biserica locală. Henry avea doar 24 ani. Faptul era în sine neobișnuit, deoarece în acele vremuri, căsătoria înainte de a împlini 30 ani nu era încurajată. Totuși, îngerii săi păzitori i-au vegheat cariera cu deosebită grijă.

* * *

Tânărul Philip Andrews a virat spre dreapta, ieșind de pe șosea, și a pedalat cam o juma' de milă pe un drumeag până ce a ajuns la o deschizătură în gard, iar în spatele acesteia se întindea un drum cu făgașe de căruțe bine umblat și aproape uscat după vremea rea din ultimele zile. S-a strecurat pe lângă barieră și a pedalat către nord, unde se afla ferma lui Hutch. Îl cunoștea destul de bine pe Willie Hutch și deseori își planifica raidurile astfel încât să sosească acolo fie la gustarea de la ora 11:00, fie la ora ceaiului de la ora 17:00, când era sigur vă d-na Hutch îl va trata cu o limonadă rece și o bucată de plăcintă cu fructe. Își va petrece o oră sau două la fermă, apoi își va continua raidul spre casă – dar întotdeauna pe un traseu nou. Avea un simț înnăscut al orientării și nu se rătăcea niciodată. Cunoștea foarte bine zona și părea să găsească oricând dorea o potecuță pe care să pedaleze în timp ce-și mânca prânzul din pachet.

Azi a fost o zi aproape ca oricare alta. A plecat de la ferma lui Hutch pe la ora 12:30 îndreptându-se spre nord-vest, către satul Nordelph. Știa că era prea departe ca să ajungă până seara, dar mai știa o scurtătură care îl va duce spre sud pe lângă Little Fleckney și apoi acasă la Methwold. Pe la ora 14:00 s-a oprit ca să-și mănânce prânzul într-un crâng mărișor aflat în vârful unei coline nu foarte înalte. Vederea era limitată, totuși putea vedea hangarele de la Middle Fleckney. Avioanele îl fascinau întotdeauna – dar el știa că aerodromul Fleckney era închis și azi n-ar fi trebuit să zboare nici un avion. Așa că s-a întins pe spate bucurându-se de căldura soarelui de vară… și a văzut dârele de condensare a două avioane de vânătoare ce se înfruntau în înaltul cerului. Vreo două minute urmărit lupta, până ce au dispărut din raza vizuală. Acum se făcuse aproape 15:30 și știa că mai are cel puțin două ceasuri de pedalat zdravăn dacă voia să ajungă acasă la vremea ceaiului. S-a ridicat, și-a împachetat resturile de la prânz, a aruncat o privire cercetătoare în jur pentru a se asigura că nu a lăsat nimic pe jos, apoi a încălecat în șa.

Chiar atunci, a aruncat o privire către Middle Fleckney surprinzând momentul în care ușile hangarului tocmai se deschideau. Coborî din șa, lăsând bicicleta să cadă la pământ. Da, ușile se deschideau și putea vedea destul de bine un avion din interior, aflat chiar în fața intrării hangarului. Îl privi vreo cinci minute încercând să-l identifice, dar era prea departe și prea multă umbră în interiorul hangarului. Bine, se va duce chiar lângă gard ca să poată privi mai de aproape.

* * *

Constance și tânărul Henry Morrissey s-au bucurat de o viață fericită în cadrul

RAF, prin Malta, Orientul îndepărtat și Germania. Avansările lui au fost rapide și consistente și până în 1976 a fost numit *Group Captain*. A fost implicat și în Războiul din Falklands unde a comandat escadrila de *Harrier*[10] de la bordul portavionului HMS[11] *Ark Royal*. În 1960 s-a născut Todd, urmat la intervale regulate de două surori. Todd s-a înrolat în RAF în 1981 și de atunci, tatăl său și-a manevrat propria cariera în așa manieră încât să ajungă într-un post la RAF Upavon, de unde putea urmări și influența profesia fiului său. Până în 1992, tatăl a fost avansat AVM, iar Todd *Squadron Leader* la RAF Marham.

Ani de conspirație, intrigi și înțelegeri secrete au modelat rezultatul final.

* * *

Tânărul Peter Andrews putea vedea gardul din jurul aerodromului până la o depărtare de trei sferturi de milă. Era înalt de șase picioare, iar sus avea sârmă ghimpată. I-ar fi luat cam zece minute ca să traverseze câmpul până la marginea aerodromului – și de acolo ar fi avut vedere directă în interiorul hangarului.

A fost începutul unei aventuri deosebite. Să vezi ce va avea de povestit bucătarului de la Methwold!

În timp ce încăleca din nou pe bicicletă, fără să știe, un om în uniformă a dus la gură un radio și a transmis un mesaj scurt:

[10] Harrier – singurul avion cu decolare verticală operațional.

[11] HMS - His/Her Majesty's Ship – Navă a Majestății Sale – prefix la numele navelor din Marina Militară britanică.

— *Alpha* HQ, aici *Alpha* 3-4. Puștiul se îndreaptă spre gardul perimetrului. Cred că poate vedea că ușa e deschisă. Cer instrucțiuni, *over*.

Controlorul din HQ a gândit rapid. *Alpha* 3-4 l-a urmărit pe băiat timp de aproape trei ore și atât timp cât acesta nu s-a apropiat prea mult de aerodrom, s-a mulțumit să lase sentinela să-l observe doar și să raporteze. Dar, acum puștiul era o problemă. Trebuia să-l repoziționeze repede pe 3-4 către sud.

— *Roger*, *Alpha* 3-4, aici *Alpha* HQ, abordează-l pe băiat și îndepărtează-l de aerodrom. Raportează după executare, *over*.

Alpha 3-4 s-a ridicat în picioare și a pornit pe urmele lui Phillip. Tânărul era deja la o depărtare de vreo 200 m și avea și bicicleta. Când Phillip a ajuns în mijlocul câmpului omul în uniformă a strigat un avertisment.

— Hei, flăcăule, vino la mine!

* * *

Constance a decis că poate avea încredere în soțul ei pentru a se confesa imediat după nașterea lui Todd. Pe vremea când a avut nouă ani, și-a auzit părinții discutând despre ciudățeniile ce se petrec pe aerodromul Middle Fleckney și-și amintea foarte bine războiul. O revedea pe mama sa vorbind despre moartea tragică a fratelui său Phillip în crângul de lângă Middle Fleckney, iar până la sfârșitul războiului a înțeles destul cât i se înfiripe o idee extraordinară. A discutat-o cu tatăl său, care fusese devastat de moartea singurului său băiat și moștenitor. Fetița de paisprezece ani a propus un plan atât de îndrăzneț și riscant încât, inițial, tatăl său a fost copleșit de consecințele implicate. Dar, după o gândire aprofundată a fost de acord că planul poate „ar fi posibil”, dar numai dacă ar exista șansa de a influența evenimentele – ceea ce știa deja că se poate – și doar așa ar trebui încercat.

De aici a pornit strategia lor ce a durat 47 de ani.

Nu știau și nici nu înțelegeau că ceea ce plănuiau se numea „paradox temporal” – iar în acele vremi subiectul era departe de a putea fi înțeles de către oricine.

* * *

Phillip s-a oprit brusc. A privit roată și l-a văzut pe soldatul cu armă alergând spre el. Îl cuprinse panica. A sprintat pe bicicletă, schimbându-și direcția cu 90^0 spre adăpostul oferit de un pâlc de copaci aflat la 500 metri depărtare. Poate că va reuși să o șteargă după ce va ajunge printre copaci. Omul a strigat din nou.

— Hei, flăcăule. Stai pe loc!

Phillip nu a întors capul și a pedalat cât puteau de repede picioarele-i scurte. A ajuns primul sub copaci cu un avans de vreo 80 m înaintea soldatului. Nu cunoștea pădurica, așa că șerpuia prin terenul denivelat, ferindu-se de crengi. Soldatul continua să strige după el, dar era evident că obosise după o alergare de câteva sute de metri într-o zi caniculară și cu echipament militar complet pe el. Phillip privi înapoi și abia de-l mai putu vedea pe soldat printre frunze. Acesta se oprise, iar Phillip a răsuflat ușurat și a continuat să alerge înainte.

În momentul când Phillip a întors capul, drept în fața sa ceva sau cineva s-a ridicat dintre tufe. Nu a mai putut să evite silueta a ce sau a cui o fi fost, reușind doar să strângă frânele în încercarea de a opri înainte de a se izbi de acest nou inamic. Roata din față s-a blocat, dar cea din spate a mai întârziat o fracțiune de secundă. Bicicleta s-a răsturnat prinzându-i piciorul sub ea și a continuat să alunece pe pământ către obstacolul nedeslușit.

Prea târziu!

Roțile au lovit puternic silueta, trântind-o la pământ. Aceasta a scos un strigăt de durere când i-au fost secerate picioarele. O parte a corpului lui Phillip a fost serios zgâriată de vegetația aspră de pe sol, iar când l-a văzut pe om că se prăbușește peste el, a dat drumul l-a ghidon și și-a dus mâinile la cap încercând să se protejeze. Dar omul a căzut greu peste băiat, scăpând carabina din mână, apoi au alunecat grămadă până s-au oprit la rădăcina unui copac.

Primul soldat, *Alpha* 3-4, a apărut și el aproape imediat. Cel de al doilea soldat, ce stătuse culcat în pădure, în ținută de camuflaj, s-a ridicat uitându-se la băiatul nemișcat la pământ. *Alpha* 3-4 a îngenuncheat lângă el, verificându-i semnele vitale.

Apoi, polițistul militar s-a ridicat și a apelat prin radio HQ.

— *Alpha* HQ, aici *Alpha* 3-4. Puștiul reținut. Cer asistență medicală urgentă – cred că… s-ar putea să fie mort!

* * *

Exact acest moment era așteptat de Constance Morrissey de aproape jumătate de secol. Știa cu aproximație unde murise fratele său în 1940 și-și organizase propriul său picnic cu bicicleta pe câmpurile din apropierea aerodromului. Își căuta fratele timp de aproape un ceas când l-a descoperit pedalând către gardul aerodromului.

Inima i-a bătut cu putere.

Dar l-a văzut și pe soldatul înarmat care-l urmărea pe Phillip care încerca să scape pitindu-se în pădurice.

Constance știa că trebuie să se miște repede, sau șansa va fi irosită. A sprintat pe urmele soldatului către liziera pădurii, unde acesta s-a oprit o clipă pentru a-și

trage răsuflarea. Era o zi de vară foarte călduroasă și sărmanul om avea echipament complet – și în acele vremi uniformele erau confecționate din *barathea*, un material inferior din fire aspre de lână, total nepotrivit pentru sezonul călduros.

S-a strecurat și ea în pădure după soldat, destul de agilă pentru cei 60 de ani. După ce a alergat cincizeci de pași, a auzit căderea bicicletei, un strigăt puternic, urmat de raportul trimis de celălalt soldat prin radio.

— O, Doamne, am ajuns prea târziu – după atâția ani – am ajuns prea târziu.

S-a grăbit către locul accidentului, l-a dat deoparte pe idiotul în camuflaj și a ridicat bicicleta de pe fratele ei. Acesta era inconștient, așa că l-a întors și i-a verificat pulsul.

Constance s-a pregătit și a lucrat ca asistentă medicală timp de 25 de ani exact în vederea acestui moment.

Băiatul încă mai trăia, dar fața-i începea să se învinețească.

Și-a înghițit limba când a căzut.

Evident, nu a înghițit-o efectiv, ci doar îi obtura gâtul. Fără ajutor, băiatul se va sufoca în câteva minute.

Constance și-a folosit abilitățile de asistentă pentru a-i degaja glota, l-a întors pe o parte și l-a așteptat să înceapă să respire normal – ceea ce a și făcut aproape imediat. Culoarea i-a revenit în obraji, iar după alte câteva minute Phillip s-a ridicat. Era amețit și dezorientat – dar în viață!

Cei doi soldați au asistat doar nemișcați, cu gurile căscate, la scena ce se petrecea în fața lor. Constance i-a zâmbit băiatului, îmbrățișând-ul ușor și sărutându-l pe frunte. Apoi s-a ridicat și s-a adresat celor doi.

— Pe viitor, vă recomand să fiți mai blânzi când aveți de-a face cu copii. Acum, duceți-l pe acest băiat înapoi la Merhwold. Este fiul lui *Sir* Peter Anthony, Phillip. Nu un afurisit de spion german, pentru numele lui Dumnezeu!

L-a sărutat din nou pe copil, care acum stătea în picioare, confuz, dar fizic destul de bine, cu doar câteva zgârieturi și julituri.

Constance s-a îndepărtat surâzând. Cincizeci de ani de jelanie, anxietate, îndoială și ridicări din umeri, tensiunea și stresul îi secătuiseră sufletul.

30

8 iulie 1940

Veștile despre salvarea în ultima clipă a băiatului nu au ajuns niciodată la urechile personalului de la Middle Fleckney. Ei și-au continuat munca de întărire a forțelor de apărare britanice fără a-și face cunoscută prezența germanilor. Echipajele

încă se mai adaptau la stilul de viață din 1940 și dădeau dovadă de o extraordinară ingeniozitate la adaptarea echipamentului din 1992 cu standardele din 1940. C-130 și VC-10 erau parcate în fundul hangarului și planul era de a le reduce încărcătura de combustibil la cât să asigure o autonomie de zbor de circa 60 minute. Aceasta le va fi suficientă să stea în aer pe opt septembrie, așteptând în zonă să fie retrimiși în 1992.

Tehnicienii au conceput un sistem de conducte care permiteau avioanelor *Tornado* să fie realimentate direct de la VC-10. Între timp, cele trei *Canberra* își epuizaseră propriile lor rezerve de combustibil transferându-l *jet*-urilor. PR-9 aveau suficiente cartușe de start pentru cel puțin o lună, iar C-130 transporta o mulțime. Chiar dacă combustibilii din diversele avioane aveau specificații diferite, practic erau interschimbabili – însă echipajele trebuiau să monitorizeze îndeaproape performanțele și să fie în temă referitor la indicatorii modificați.

Todd și tatăl său au avut nevoie de această perioadă de consolidare pentru a planifica atacul propus asupra aerodromului din Danemarca. S-a decis un bombardament stil *covor-de-bombe* lansat de *Lancastere*[12] care să slăbească inamicul, apoi un atac executat de două GR1A *Tornado* și un survol cu un *Tornado Recce* pentru a obține imagini ale avariilor cauzate de atac, pentru interpretare și informare. Atacul a fost planificat pe 11 iulie cu decolarea la ora 2100. *Lancaster*-elor le va trebui două ore pentru a ajunge deasupra obiectivului și alte două ca să revină la bază. Desigur, *Tornado*-urile puteau executa zborul în circa 30 minute și reveni acasă înainte ca *Lancaster* să ajungă la jumătatea drumului de întoarcere. Timpul de ajungere deasupra țintei (*time on target* - TOT) era 2300 pentru vechile bombardiere și 2310 pentru *jet*-urile 1992. *Recce* va executa survolul la 2312 fix.

Marea problemă era vremea. O zonă largă de ploaie mocănească, ceață, plafon de nori joși și descărcări electrice acoperea Canalul. Deși în acea zi germanii atacaseră succesiv în câteva valuri, ambele părți au suferit pierderi în confruntări confuze. *Spitfire* începeau să-și cucerească faimoasa reputație având mai mult noroc în fața adversarilor. Totuși, era foarte dificil pentru ambele părți și se raportase că RAF a doborât din greșeală unul dintre proprii camarazi din Navy. Însă *Met Men* au promis vreme bună pe ziua de 11 iulie și pe baza previziunii lor a planificat Todd misiunea.

AVM, tatăl lui Todd, era și el foarte ocupat. A fost îndepărtat de către Primul Ministru – în cel mai mare secret – și cooptat la întâlnirea cu principalii „jucători" din bătălia ce urma. Desigur, Churchill a ghicit că AVM Morrissey are și un interes personal în ceea ce privește participarea la războiul dezlănțuit în 1940, și voia să stoarcă cât mai multe informații putea. L-a prezentat din nou pe Morrissey lui Dowding, Park și Leigh-Mallory ce comandau forțele aeriene de vânătoare din sudul și estul Angliei. Totuși, Morrissey trebuia să fie prudent. Avea studii tehnice

[12] Avro Lancaster – avion-bombardier britanic în WWII, cvadrimotor.

și cunoștea bine evenimentele ce urmau să devină *Bătălia pentru Britania*. Dacă dădea prea multe informații – sau chiar și mai puține – oare cât de mult va afecta viitorul intervenția sa? S-a hotărât să intervină numai atunci când vedea că cei din 1940 sunt pe cale să adopte tactici greșite. Sigur că Churchill nu era prea mulțumit dar până la urmă a trebuit să fie de acord cu propunerea lui Morrissey. La urma urmei, nici nu prea avea ce face.

Așa că AVM Morrissey a fost pus în custodia a încă scepticului și evident neprietenosului *Air Chief Marshal* Dowding pe toată durata urmând să supravegheze acțiunile întreprinse de HQ al acestuia. Echipa de la Middle Fleckney îl va întâlni foarte rar în săptămânile ce urmau să vină.

În același timp, a ieșit la iveală și problema doamnei Morrissey, mama lui Todd. Ea știa foarte bine că al ei „alter ego" trăia și locuia la numai douăzeci de mile de Middle Fleckney. Mai știa și că micuța Constance era în comă și devenea din ce în ce mai agitată pe măsură ce treceau zilele.

Nu i-a dezvăluit niciodată soțului planul ei secret de a-și salva fratele și nu a povestit evenimentele din săptămâna anterioară. Nimeni nu a descoperit vreodată cine l-a salvat pe băiat în pădure în acea zi de vară. Nu a fost găsită niciodată vreo urmă a misterioasei femei.

În cele din urmă, doamna Morrissey s-a culcat în patul său de la Middle Fleckney și cu fiecare zi ce a trecut, a devenit din ce în ce mai slăbită. Evident, Todd și tatăl său erau teribil de preocupați dar nu prea aveau ce face. Doamna Morrissey părea să-și cunoască destinul final și era hotărâtă să se supună acestuia în ciuda a tot ce încercau ceilalți să facă. S-a făcut tot ce era posibil pentru doamna Morrissey, iar o soră medicală a fost adusă ca să aibă grijă de ea non-stop. Todd o vizita cât de des a fost posibil și era întristat văzând cum o părăsește viața. Pe 5 august 1940, Constance Morrissey a intrat în comă din care nu și-a mai revenit. Patruzeci de minute mai târziu, tânăra Constance Andrews a deschis ochii. Doica sa, Catherine, a năvălit pe ușa dormitorului strigând către mama lui Constance:

— Doamna, DOAMNA, s-a trezit! Constance s-a trezit!

Paradoxul temporal s-a terminat.

Va urma...

LUMINITA DOBREA

KRAKSTAR

Cronicile Samirului

SF&Fantasy

Luminița Dobrea

KRAKSTAR

Cronicile Samirului

Texte culese de Luminița Dobrea din paginile învechite de vreme ale jurnalului lui Sonje, Cronicarul Rătăcitor al Samirului și dedicat în întregime celor care încă mai cred în legende, celor cu spirit de învingător.

VII

Oglinda împăratului-zeu

— Suntem prea aproape de tabără, am şoptit în timp ce coboram în valea întunecată. Îți dai seama că în mai puțin de jumătate de ceas ar putea să ne găsească?

— Nu le va trece prin cap să ne caute atât de aproape. Oricum cred că nu le stă mintea la asta... alte spaime le suflă acum în ceafă, a murmurat Bris.

Krakstarii eliberați îşi sărbătoreau libertatea hârjonindu-se ca nişte pui nătângi. Până şi Aripa Zorilor s-a lăsat prinsă în jocurile lor nebunatice. După cum îi era obiceiul, Suflet Sfâşiat găsise un loc mai înalt şi cerceta cu atenție vânzoleala din valea străjuită de stânci ascuțite. Noua strălucire răsărită în ochii galbeni mai îndulcea puțin chipul fioros, însemnat adânc. Ne-am aşezat lângă el, istoviți de emoții.

— Nu pare să se bucure, am constatat cu mâhnire.

— Fii pe pace... în sinea lui zburdă cu ceilalți. Ştiu bine ce spun... nu l-am simțit niciodată atât de fericit... ascultă-l cum toarce, a răspuns mulțumită Bris, netezind coama bogată.

— Îl ştii de mult?

— Să tot fie vreo zece îngemănari de luni, în timpul vostru asta înseamnă mai bine de doi ani. De când îl ştiu e aşa... sălbatic, greu de stăpânit. Şi-a atras mulți duşmani, mai ales printre baratheeni.

Mâna delicată a femeii contura cu gingăşie fruntea împovărată a krakstarului. Cu o mişcare neaşteptată, Suflet Sfâşiat şi-a îndesat capul masiv sub cotul ei, întocmai unui motan alintat. Torcea reținut, discret, de parcă nu voia să-şi arate drăgălăşenia.

— Cum a căpătat... am arătat cu înțeles despicătura albă din blana scurtă de pe cap.

— Ei, sălbăticii de-ale lui... Un aghiotant barath s-a gândit că ar fi bine să-l disciplineze cu lovituri de bici... nu a apucat să dea a doua lovitură... dumnealui l-a lăsat fără bici... şi fără braț. A fost cumplit. O duzină de sclavi s-au chinuit să-l țintuiască-n loc. Elohi-barat, în țicneala lui, a început să-l jupoaie de viu, cu pumnalul de ceremonie. L-au oprit slugile la timp, altfel sfârşea şi el în fălcile turbate.

Şi-a lipit obrazul de creştetul krakstarului şi a continuat cu glas scăzut.

— A zăcut mult, sărmanul. Numai nebunul de Fadrell, sclavul albinos, avea curajul să se apropie de el. La câtă otravă are albinosul ăla în carne, pot să jur că nici suvritele mâncătoare de stârvuri nu şi-ar înfinge colții în el. La suprafață rana s-a vindecat, dar numai Larodne străbunul ştie ce urme adânci îi brăzdează încă sufletul. A trecut multă vreme până să mă accepte iar prin preajmă. Cu toată sălbăticia lui, eu simt că-i blând şi chiar împăciuitor. De multe ori, a stins conflictele din țarc printr-o simplă ridicare de aripă.

— Mă mir că Elohi nu l-a ucis. După câte am aflat despre el, m-aş fi aşteptat să o facă.

— Scârba aia de barath... un nemernic... praşiv ca o năpârcă... Îi place să tortureze psihic. Ticălosul i-a surghiunuit perechea. A vândut-o altui îmbuibat. Numai zeii krakstarilor ştiu ce s-a ales de ea... Mare lucru să nu fie chiar Aripa Zorilor.

În clipele de tăcere care au urmat am încercat să-mi imaginez ce-aş fi simțit eu dacă aş fi fost în locul lui Suflet Sfâşiat. Sub puternica influență a

îmblânzitorilor, îmi legasem sufletul de krakstari şi nu-i mai vedeam ca pe nişte bestii nemiloase. Ştiam că au amintiri. Ştiam că suferă. Ştiam că legăturile dintre ei sunt puternice şi, cel mai adesea, durau o viaţă întreagă. Ceva subtil din atitudinea Aripii Zorilor părea să se potrivească raţionamentului femeii. Între cei doi krakstari era un flux continuu de energie pe care îl ignorasem până în acel moment.

Îmi frământam mintea cu tot felul de întrebări când, o briză uşoară a unduit scurt blana ca smoala şi lângă noi s-a stârnit o trombă de praf. Speriat, am sărit în picioare.

— Sonje, ce nebunie ai pus la cale? S-a umplut cerul de krakstari molipsiţi de-un dor nebun de libertate. Mărita mi-a spus că tu eşti vinovat de asta, smintitule, a strigat Tiamar ieşind din norul roşiatic şi, într-un acces rar de voioşie, m-a strâns în braţe de mi-au troznit coastele.

Bris îşi muta privirea intrigată de la noi la Adierea Nopţii care îi dădea târcoale lui Suflet Sfâşiat. Vizibil iritat, krakstarul negru s-a ridicat pe labele masive şi urmărea cu ochii mijiţi mişcările felinei albe. Vârfurile aripilor argintii tivite cu azuriu împungeau cerul plin de nori şi întregul trup al Adierii trăda încordarea.

Dincolo de simţurile noastre, krakstarii comunicau prin semnale numai de ei ştiute. Undeva la graniţa dintre percepţie şi raţiune simţeam un schimb repezit de replici dure. Revolta lui Suflet Sfâşiat se simţea în fiecare fir din coama ridicată. Tremura sub căutătura rece, raţională, cu care îl măsura Adierea Nopţii. Diferenţele dintre cele două rase erau evidente. Pasiune şi raţiune, înverşunare şi detaşare calculată, foc şi gheaţă.

— Adiere, nu! a strigat speriată Tiamar şi, ignorând pericolul, s-a repezit între cele două fiare. Prietenii lui Sonje sunt şi prietenii noştri…

Femeia urmărea îngrozită krakstarul negru care îşi dezvelea întărtat colţii într-un rânjet războinic. Brazda adâncă de pe frunte semăna cu o crevasă între ochii ca doi vulcani gata să erupă. Suflet Sfâşiat s-a proptit pe picioarele din spate şi, cu aripile strânse, îşi potrivea pe loc paşii evaluându-şi adversara. Un mârâit sumbru, dens, îi clocotea mocnit în gâtlej. Atacul era iminent. Gândul că Tiamar putea fi prinsă în lupta celor doi îmi paraliza muşchii. Abia puteam respira.

Bris încerca din răsputeri să abată atenţia krakstarului cu vorbe liniştitoare, dar cuvintele ei se izbeau ca de un zid. În ţărâna de sub

picioarele lui se adânceau, tot mai amenințător, urmele furiei... Cine putea sta în calea fiarelor dezlănțuite?

— Adiere, nu-l provoca!

Îndemnul disperat al curierului trecea fără efect pe lângă urechile lăsate pe spate. Trebuia să o scot de acolo. Ritmul de sub labele negre s-a schimbat brusc şi Suflet Sfâşiat a țâşnit orbit de dorința de a ucide. M-am aruncat în față fără să judec. În clipa următoare am simțit bufnitura în oase.

Când m-am dezmeticit, eram cu obrazul în praf. Lângă mine, Tiamar se strâmba de durere.

Liniştea din jur era nefirească. Într-un salt năpraznic, Aripa Zorilor îl doborâse pe atacator şi îl pedepsea pisiceşte înfingându-şi colții în coama-i tuciurie. Adierea, țeapănă ca o statuie, îi cerceta cu un aer nedumerit.

— Te-ai țicnit, a murmurat Tiamar cu ciudă.

— Un „mulțumesc” ar fi fost mai potrivit, am dojenit-o.

— Mda, mulțam’ pentru... vânătaie? Se asortează cu eşarfa, a bombănit îmbufnată scuturându-şi hainele de praf.

Abia stăpânindu-şi tremuratul mâinilor, Bris a îngenunchiat lângă Suflet Sfâşiat. I-a cuprins gâtul cu brațele şi-i şoptea ceva la ureche în timp ce spasme trecătoare îi scuturau încă blana prăfuită.

Privirea albastră a femeii căuta cu disperare o explicație în ochii lui.

— De ce ai făcut asta, suflet rătăcit? De ce? Tu nu eşti aşa! Încă te chinuie drogul acela nenorocit?

— Aiurea, ce drog? a izbucnit curierul pe un ton zeflemist. Dragilor, sălbăticiunea e tot sălbăticiune. Asta-i rivalitate sănătoasă. Ce ați crezut? Krakstarii nu-s nişte pisicuțe alintate, cum ne place nouă să credem. Au ierarhiile lor. Domnul de colo a stat prea mult în țarc şi nu e obişnuit să fie provocat. Adierea l-a sfidat cu bună-ştiință. Mai interesantă mi s-a părut reacția Aripii Zorilor, se pare că ştie să-l tempereze pe dumnealui.

Cu ochii plini de văpăi albastre, Bris refuza să asculte explicația rece a lui Tiamar. Îşi ținea fruntea lipită de fruntea bestiei şi îngâna un cântec domol. Pentru ea, Suflet Sfâşiat nu era decât un pisoi ceva mai mare, oropsit de soarta crudă.

— Fraților, nu avem vreme de pierdut cu rivalități trecătoare şi cântece de leagăn. Ne aşteaptă Mărita Țesătoare.

***

— Ce-o fi cu el? Pare mort.

— E doar leşinat, abia mai respiră.

— Oare ce caută aici?

— După haine aş zice că e de-ai noştri, dar duhneşte a noma. Sigur nu-i născut pe Samir.

Dendritele albastre, tremurătoare, evadate din vârful degetelor subțiri cercetau obrazul străinului. Perla din urechea lui Bris pâlpâia haotic.

— Milpo, cărăuşul, îmi transmite că l-a coborât de pe orbită acum vreo două zile.

— Fir-ar să fie, o iscoadă! a sărit Tiamar ca arsă.

M-a înşfăcat de braț şi m-a tras deoparte.

— Ascultă, Sonje, tu ai încredere în albăstreaua asta? a întrebat printre dinți. Ştii bine unde suntem... Nu-i bine ce facem... Doi străini atât de aproape de... nu a terminat fraza şi a mijit ochii ca o razbură încolțită. Nu-mi place deloc!

Nu am apucat să protestez. Din stânca solidă au izvorât vreo şase vlăjgani, au ridicat străinul pe o targă şi ne-au mânat spre peşteră.

Am înaintat pe bâjbâite prin galeria slab luminată până la statuia Întâiului Îmblânzitor unde, trântită în colbul vinețiu şedea bătrâna Şahona cea cu privirea rătăcită. Aruncase pe jos un pumn de oase şi chițăia mulțumită. Războinicii au lăsat targa jos, lângă zgripțuroaica care-şi freca bucuroasă palmele descărnate. A împuns aerul plin de pulberi cu ghearele ei încovoiate şi, fără să scoată o vorbă, ne-a îndemnat să ne aşezăm în fața ei. Gărzile s-au retras fără zgomot în umbra pereților.

— Acum afla-vom ce ne-au aruncat baratheenii la poartă.

Şi-a apăsat mâinile brăzdate de riduri pe pieptul străinului. Trupul inert s-a transformat în umbră şi Şahona a rânjit stârnind pe obraz un iureş de adâncituri hidoase.

— *Amadi, asasin şi umbră prea străveche,*
Ce intrigi şi veninuri îmi picuri în ureche?
Ce gând nefast te mână departe de-a ta lume?
Ce păpuşar te poartă tocmindu-te în rune?
Dezvăluie-ți mesajul, dorința ce te-animă,
Deşartă iute tolba şi munca ți-o termină.

Preț de o secundă creierul mi-a fost invadat de imagini terifiante. În curțile palatului, munți de stârvuri sfârtecate erau luate cu asalt de suvritele hulpave. Amestecul de răni arse, bucăți de metal şi ciocuri nesătule îmi provoca o greață cruntă, iar greața era amplificată de groază. Creierul mi se zbătea în țeastă căutând o cale de scăpare din mijlocul măcelului. Am deschis ochii. Şahona murmura abia desluşit scormonind cu degetele descărnate în trupul devenit străveziu.

— *De astea-mi eşti, surată?*
Îți vin de hac îndată.
De-mi otrăveşti poporul,
Ți-o frânge viitorul!
Asta numeşti tu soartă,
Să presari colb pe gloată?
Marandi, piază-rea, vândută vrăjitoare
Şi-a falsului tău zeu, servilă țiitoare,
Un munte hâd de carne, asta ți-i prorocirea?
Alegi să te-nsoțeşti doar cu nenorocirea?

Sclipirile din spatele retinei m-au forțat să cobor pleoapele.

Vântul năpraznic din jurul ochiului furtunii spulbera cu duşmănie resturi de roboți dezmembrați. Trupurile sfârtecate de razele de foc se scuturau de povara morții şi lepădau şiroaiele de sânge închegat ca într-o năpârlire inversată. Întregul carnagiu dispărea absorbit de pâlnia furtunii. Imaginea, jupuită bucată cu bucată, se pierdea în hăul urlător dezvăluind pereții ciopliți ai Hrubei Timpului. Într-un vârtej de praf violet, Şahona s-a scuturat de masca bătrânei vrăjitoare şi a păşit demnă, în roba ei simplă.

Cu mişcări meşteşugite, a adunat câteva zeci de pânze străpunse şi pătate de un singur fir însângerat. A prins un capăt al firului netrebnic şi a tras cu putere smulgându-l din pânza brodată cu krakstari a Samirului. Unda de şoc a scuturat cu putere şi celalalte țesături. Din învălmăşeala stârnită creştea o pânză nouă pe care o suveică nevăzută țesea un tron străjuit de coloanele zvelte ale unei săli somptuoase. Pe tron, o umbră chircită aduna pe lângă trup o mantie motolită. Din dosul jilțului sculptat cu hărți stelare, pândea o femeie despletită, cu chip ca de şopârlă.

Încă o smucitură şi pânza s-a deschis. Şahona a păşit demnă printre coloanele de piatră. Pe brațul stâng purta un scut plat făurit dintr-o

cristalită şlefuită întocmai ca oglinda. Femeia-şopârlă, asmuțită de făptura de pe tron, a vrut să îi aţină calea, dar a sfârşit înfăşurată în pânza izvorâtă din palma țesătoarei. Cu voce ca de tunet, Şahona s-a adresat făpturii diforme de pe tron a cărei privire era atrasă hipnotic de oglindă:

— *Pe tronul tău şezi astăzi ca pe jar…*
Puterea nu-ți mai pare-un dar.
Doar ochi pustii de slugi pavează calea
Şi zvonuri mincinoase îți împroaşcă zarea.
Din lumea ta destinul smulge acum bucăți,
Hălci sângerânde, toate otrăvite de săgeți
Țâşnite din minți rătăcite, furibunde,
Părăsite-n pripă de loialități plăpânde.
Pierzanie presară al tău pas,
Mizeria din suflet e tot ce ți-a rămas.
Clădit pe mlaştini şi nisipuri mişcătoare,
Imperiul tău de umbre foşnitoare
Se năruie la fiecare şoaptă urlătoare.
O dâră neagră de venin spurcat
Brăzdează drumul altă dată luminat
Şi sapă fără milă prăpastia cumplită
În care se prăvale elita-ți umilită.
Spinări încovoiate, azi, țepii îşi arată,
Limbi despicate vorbe-nşelătoare poartă,
În jur vezi numai colți în guri rânjite
Şi nu mai dovedeşti să rupi intrigi urzite.
Te înconjori cu asasini şi vrăjitoare,
Arunci cuvinte reci, umilitoare.
Nu ştii să semeni decât morți şi vrajbă…
Doar asta tu ai să culegi degrabă.
De vrăjmaşi şi rivali oricât te vei feri,
Tu, împărate-zeu, pre limba-ți vei pieri
Şi pânza cea fragilă, țesută cu păcat,
Va dispărea în vânt… imperiu destrămat.
Cu mintea-ți rătăcită pe tron vei zăbovi
Şi, către poarta morții, imperiu-ți vei zori,
Căci în clepsidra-ți, din ultimul fir de mică,

Universul va coace-n cuptor de stea pitică,
Fără de chip sau slovă, o lespede rotundă
Şi va-mpietri în ea… ultima ta secundă.

Deasupra tronului crescut monstrous în jurul barathului chircit s-a căscat amenințător ochiul furtunii samirene şi vântul sălbatic smulgea zdrențe însângerate din pânza pe care timpul brodase cu mult fast, scurta istorie a imperiului barathean. Pe cele din urmă fâşii am zărit-o pe Marandi. Cu o forță nebănuită, şi-a smuls giulgiul strâns în care zăcea înfăşurată şi s-a repezit urlând la împărat. Hangerul înveninat a sclipit scurt, ca un fulger, înainte de a pătrunde adânc în carnea încrâncenată de spaimă.

Vârtejul a înghițit hulpav şi ultima fâşie zdrențuită, apoi s-a strâns într-un sâmbure mic de un alb orbitor, singura stea din bezna care s-a lăsat peste Hruba Timpului. În întuneric, şoapta țesătoarei a răsunat profetic:

— Asta a fost să fie!

***

— Mărită Țesătoare! am salutat plecând cu smerenie fruntea.

— Tinere cronicar, vremea măririlor a apus. Viitorul va mai avea nevoie de țesători ai sorții, dar nu în astă eră. Îmi voi croi o altă cale. Tu ai face bine să îți ascuți penița, te-aşteaptă poveşti multe.

— Mărită…

— De-acum voi fi Şahona povestitoarea şi, dacă vei avea nevoie de mine, mă vei găsi aici în Hrubele Cunoaşterii. Povestea Samirului trebuie transmisă mai departe. Tu o vei aşterne pe hârtie, slovă cu slovă, eu o voi picura, strop cu strop, în sufletele celor care o vor purta mai departe, peste veacuri.

Cu un zâmbet misterios pe chip, s-a lăsat înconjurată de mulțimea de copii ciripitori. I-a alintat cu gesturi grijulii şi le-a făcut semn să se aşeze în jurul ei. Un deget dus delicat la buze a pus capăt zumzetului copilăresc.

— Acum, năzdrăvanilor, e vremea legendelor.

A fost odată, pe când soarele Samirului era doar cât un vârf de ac pe cerul nopții… a fost un om năpăstuit de soartă… Şi omul nostru avea doi copii frumoşi, să tot fi fost cam de seama voastră ori poate un pic mai mici. Văzând bietul de el că nu mai răzbeşte cu atâta sărăcie, a hotărât să pornească în pribegie gândind că-şi va găsi norocul pe meleaguri încălzite de un alt soare.

Nici prin cap nu-i trecea că hotărârea lui avea să schimbe soarta întregului Univers...

În jurul Şahonei, vorbele se transformau în fire şi firele îşi găseau singure calea spre țesătura pe care se perindau imagini de legendă.

SFÂRŞIT

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

Thriller

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

1982

Traducerea: Ştefi Todo

EPISODUL IX

Capitolul 21

Mişcându-se în linişte, Christine puse geamantanul în faţa uşii şi se întoarse în dormitor. Cu ochii roşii după o oră de plâns, se uită la David prin lumina pală a dimineții. Dormea liniştit, cu părul venindu-i pe faţă. Cu o privire către scrisoarea fixată în oglinda dulapului, ieşi în vârful picioarelor din casă.

Dimineața era umedă şi rece. Respirația ei se ridica în aer. În depărtare, o manta groasă alburie acoperea oceanul atât de departe cât putea să vadă.

Văzând ca în vis lumea din jurul ei, luă cheile de la jeep, le puse într-un plic şi merse încet către maşina ei. Se aştepta să-i audă vocea în orice moment. Vederea lui, ştia, i-ar strica planul. Fără să se uite înapoi, se urcă la volanul Mustangului şi rulă până la drum fără să pornească motorul. La capătul curbei spre Rocky Point, un sfert de milă depărare de casă, opri şi puse plicul cu cheia între pietre. Verifică să fie sigură că David nu va avea probleme să-l observe, apoi o luă pe şoseaua bătută de vânt de lângă ocean, îndreptându-se în sud, spre Boston. Gândurile şi sentimentele din ea n-o lăsau să se concentreze. Nu observă maşina întunecată care trecu pe lângă ea în direcția opusă, nici pe uriaşul fără trăsături din spatele volanului. Nu observă până când maşina apăru pe neaşteptate în oglinda retrovizoare, la câțiva yarzi în spatele ei.

Leonard Vincent manevra maşina foarte aproape de spatele micului Mustang. Furia momentană a Christinei că e atât de aproape în spatele ei se

transformă în teroare când fu izbită. La început fu doar o atingere, apoi o izbitură. Dintr-o dată Vincent se dus în partea dreaptă şi începu să o forțeze să iasă de pe şosea. Mâinile Christinei se albiră pe volan în încercarea de a nu pierde controlul maşinii. Se uită în stânga în căutarea unei căi de scăpare şi instantaneu o trecură transpirații de gheață. La nici zece paşi era marginea prăpastiei pe care stătuse cu 36 de ore înainte – o viață întreagă – şi se uitase prima oară către Rocky Point. Jos se întindea Atlanticul. Altă lovitură, mai puternică. Capul Christinei sări în dreapta. Fața maşinii lui Vincent era în dreptul uşii pasagerului. Dincolo de el un şanț mic, apoi un perete curbat de piatră. Mustangul vibră fără milă când roțile ieşiră de pe drum. Christine apăsă frâna la maxim. Mirosul de cauciuc ars umplu maşina.

Expresia lui Leonard Vincent era blândă, aproape împăcată, în timp ce o forța să se apropie tot mai tare de marginea prăpastiei. Rămăseseră mai puțin de cinci paşi când Christine dădu drumul frânei şi apăsă până la podea accelerația. Maşina sări înainte. Cu colțul ochiului văzu în spate cealaltă maşină. Apoi cele două maşini se izbiră. Într-o clipă ambele erau scăpate de sub control, învârtindu-se într-un dans al morții pe şosea.

Christine se lupta cu volanul din toate puterile, dar îi scăpă din mâini. Într-un moment se izbi de peretele de piatră. Capul îi zvâcni înainte, lovind parbrizul chiar deasupra urechii stângi. Sticla explodă şi lumea ei se întunecă. Nu auzi scrâşnetul metalului când cele două maşini se separară. Nu văzu teroarea din ochii larg deschişi ai lui Vincent când maşina lui se desprinse de a ei şi se prăbuşi în prăpastie izbindu-se de stânci şi de copaci până când dispăru în ceața deasă. Nu văzu propria maşină ricoşând pe peretele de piatră, învârtindu-se în cerc, apoi mergând spre prăpastie. Era inconştientă când roțile din față ale Mustangului trecură peste terasament. Maşina se opri. Apoi începu să alunece peste margine.

David simți singurătatea chiar înainte să se trezească complet. Deschise puțin ochii, apoi îi închise strâns, dorindu-şi ca ceea ce ştia că e adevărat să nu fie aşa. *Ea e în sufragerie, stând în linişte, uitându-se la ocean. Un dolar că e în sufragerie.* Îşi ținu răsuflarea. Liniştea din casă era mai mult decât absența sunetelor. Era ca un gol, ca neantul. Nu exista nici o mişcare a aerului, nici o urmă de energie, nu exista viață. *S-a dus la plimbare,* se gândi el disperat. *O scurtă plimbare de dimineață.* Se rostogoli către fereastră, clipind din ochi datorită strălucirii soarelui. Cerul era acoperit de nori, acel gen de nori care dispărea miraculos până la mijlocul zilei, deschizându-se ca o cortină peste noua zi. *O plimbare de dimineață, asta-i tot.* Se ridică într-un cot şi cercetă camera. Descoperirea că hainele ei nu mai erau veni doar un moment înainte să vadă biletul prins de oglindă. Era ca o scenă dintr-un film de categoria B, doar că acum era real. Tristețea se abătu peste el. „Rahat” fu primul cuvânt al zilei. Apoi al doilea şi al treilea. Se ridică din pat şi trecu nepăsător pe lângă dulap spre baie. Folosi toaleta, apoi se spălă, apoi se bărbieri. Se târî până în bucătărie şi puse apa pentru cafea. Glezna era

umflată şi-l încetinea, dar aproape că nu-l mai durea. Asistenta lui îşi făcuse bine treaba. Făcu ordine în sufragerie şi aşteptă să fiarbă apa.

Cu o urmă de speranță cercetă şoseaua. Mustangul dispăruse. Christine dispăruse. Mexicul şi orice speranță la o viață nouă, împreună, dispăruse. Parcă în ceață, se întoarse în dormitor.

Numele său era scris în centrul plicului alb. Îşi privea mâinile cum îl desfăceau. Alt bilet. Al doilea în mai puțin de o săptămână. Totuşi, de data asta simțea tristețe în fiecare cuvânt – şi când fusese scris şi acum când îl citea.

„Dragă David,

Nu am putut să-mi încerc şansa să stau până te trezeşti şi să mă convingi să nu fac asta. Am încercat toată noaptea să mă conving că există o altă cale. Doamne, cum am încercat. Totuşi, în final, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost câtă durere şi tristețe ți-am provocat. Totul e o nebunie. Ceva ce părea atât de bun, de corect. Şi acum… Merg să-l văd pe locotenentul Dockerty şi să-i spun totul despre moartea Charlottei. Dar mai întâi, am de gând să mă întâlnesc cu doctorița Armstrong. Ceea ce ai spus aseară are sens. Ştiu că ea mă poate ajuta. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, în inima mea ştiu că multe dintre noi îşi urmează doar principiile în care cred. Cu noroc, doctorița Armstrong va rezolva problema fără să dezvălui prea mult. Am trei nume pe care să i le dau, nişte numere de telefon şi nişte reviste de la Fundația Clinton. Nu e mult, dar e un început. Poate găsim o cale să nu dezvăluim secretul. Apoi e problema cu responsabilitatea angajării ucigaşului lui Ben. O să fac tot ce pot să aflu ceva fără implicarea poliției. Şi, în final, eşti tu, un bărbat special, magic. Într-un timp aşa de scurt ai atins locuri din mine care nici nu ştiam că există. Pentru asta şi pentru mult mai mult îți sunt datoare. Îți datorez o viață în care să nu trebuiască să fugi, să te uiți încontinuu peste umărul meu. Îți datorez şansa de a-ți îndeplini visele pentru care ai muncit atât de mult şi ai îndurat atâtea. Dacă circumstanțele ar fi fost diferite, scumpul, dragul meu David – în orice fel diferite – aş fi riscat. Aş fi mers oriunde am fi decis amândoi. Cred că ai fi câştigat pariul. Dar circumstanțele nu sunt diferite. Sunt aşa cum sunt. Nu-ți face griji pentru mine. Voi merge direct la Dockerty după ce mă întâlnesc cu doctorița Armstrong. Ai grijă de tine. Te rog să înțelegi, să fii puternic şi mai presus de toate să mă ierți că ți-am pricinuit atâta durere.

Cu dragoste,

Christine.

P.S. Cheile de la jeep vor fi la sfârşitul curbei către Rocky Point. Sunt într-un plic ca acesta.”

Jeepul. David râse. De la început era clar că jeepul nu putea merge ca Mustangul ei. Era clar hotărâtă să nu fie descurajată de cineva. Bine, nici el

nu putea fi descurajat. Nu putea schimba situația, aşa că îşi va schimba aşteptările. La orice va fi nevoită să facă față, el va fi alături, atâta timp cât ea îl va dori acolo.

David se îmbrăcă, jucându-se în minte cu situațiile pe care ei doi vor trebui să le înfrunte în săptămânile care vor veni. Observă puloverul pe care îl purtase când venise la Rocky Point. Christine îl pusese, împachetat îngrijit, pe un scaun de lângă birou. David rânji. Poate ar trebui să i-l dea înapoi lui Joey ca o contribuție la garderoba următorului bărbat pescuit din râul Charles. Când îl ridică, revolverul lui Rosetti căzu. David uitase complet de el. Îl ridică într-o mână şi simți tensiunea care apărea când mânuia arme de orice fel.

Încercă să-şi amintească când spusese Christine că va mai suna Joey. Noaptea trecută? În această dimineață? Reflectă un moment apoi se duse la telefon. Numărul lui Rosetti din Boston era scris pe o hârtie lipită de receptor. Vocea de femeie care-i răspunse părea mai bătrână ca a lui Terry.

— Alo, e locuința Rosetti?

— Da. Ce doriți?

— Aş putea vorbi cu domnul sau cu doamna Rosetti?

Un timp se lăsă tăcerea la celălalt capăt al firului.

— Cine sunteți, vă rog? întrebă femeia în final.

Vocea îi era ca de gheață. David începu să se mişte nervos de pe un picior pe altul.

— Numele meu e David Shelton. Sunt un prieten al lui Joey şi al lui Terry şi stau…

— Ştiu cine eşti doctore Shelton, spuse femeia plat.

Din nou tăcere.

David simți un nod deranjant în stomac.

— Sunt doamna D'Ambrosio. Mama lui Terry. Ea nu poate veni la telefon. Medicul i-a dat un medicament şi…

Dintr-o dată, femeia începu să plângă.

— Joey e mort… ucis, suspină.

David sări de pe canapea şi se holbă fără să vadă nimic de-a lungul camerei.

— Terry nu a fost în stare să vorbească cu poliția, dar a vorbit cu mine şi a spus că din cauză că Joey te-a ajutat pe tine acum e mort.

Era complet distrusă, orice pretext de a fi supărată pe el dispăruse în durere.

— Dar… e imposibil, mormăi el, cu mintea lucrând.

Fusese Leonard Vincent. Trebuie să fi fost el. Îşi apăsă ochii, încercând să oprească senzația de răsucire. Prima dată Ben, acum Joey… iar Christine era undeva acolo.

— Când s-a întâmplat?

Vocea lui era fără viață.

— Azi dimineață devreme. L-au găsit în maşină, legat şi tăiat şi... Doctore Shelton, nu vreau să mai vorbesc cu tine. Înmormântarea lui Joey e marți. Poți vorbi cu fiica mea după aceea.

— Aşteptați...

Femeia a închis. David a stat nemişcat câteva minute, uitându-se la receptor. Apoi a înşfăcat puloverul, revolverul, şi cârjele şi a ieşit în grabă din casă. Cu o ultimă speranță, a verificat jeepul. Nicio cheie. A aruncat arma pe scaun şi a luat-o pe drum. Până când s-a întors trecuse cam o jumătate de oră. Era ud de transpirație şi respira greu. Încheieturile, forțate de cârje scârțâiră când se trânti în spatele volanului. Apoi se opri.

— Calmează-te, vorbi singur. E bine. E în regulă.

Porni motorul. *Probabil e în biroul doctoriței Armstrong chiar acum, sau poate chiar la Dockerty. Tot ce ai de făcut e să te calmezi şi să ajungi întreg la Boston.*

Se uită la revolver şi se gândi la sfatul lui Rosetti. Cum îi spusese? *Fă-o tu dacă ajungi numai să te gândeşti că ar putea să o facă altul?* Ceva de felul acesta.

David se cutremură, apoi luă pistolul în mână. Murise Joey pentru că nu avusese arma la el când avea nevoie de ea? Posibilitatea scurse din David toată tăria care-i mai rămăsese. Tot ce îi mai rămăsese era furia. Furia şi o ură mistuitoare. Îl va găsi pe Vincent sau pe oricine îl omorâse pe Joey. Îl va găsi şi îl va omorî sau va muri încercând. Îşi prinse o mână cu cealaltă şi apăsă până duru. În final dădu cu spatele şi porni spre şosea.

Îngrijorarea pentru Christine îi diminuă furia şi îl făcu să se grăbească. Încercă să accelereze, dar carburatorul, plin de praf şi nisip, se înecă. Se gândi că darul perfect de mulțumire pentru Joey ar fi putut fi vopsirea şi repararea jeepului. Ar fi putut fi.

David dădu din cap neajutorat, apoi se uită la ceasul pe care i-l dăduse Joey. Era nouă. Deasupra, norii se împrăştiau lăsând să se iveasică semnele soarelui de toamnă. Se forță să-şi revină şi reporni motorul. Până când ajunse la drumul de la ocean reuşi să regleze ritmul în care frâna şi accelera.

Gândurile i se întoarseră la Christine. Poate ar trebui să sune la poliție. Dacă nu fusese foarte bună la start poate că o puteau reține destul cât să ajungă şi el. Dar unde – poliția statală? Se va supăra dacă-i va implica înainte să fie pregătită? Răsuci ideea în minte. Se decise să se oprească la prima cabină telefonică când văzu în față luminile şi bariera datorate unui blocaj rutier. Un camion din fața lui se întorcea, şoferul înjurând obscen. David se aplecă în afara jeepului şi îl strigă.

— Hei, ce se întâmplă acolo?

— Ce?

Şoferul opri oblic camionul nevoit să facă mai multe manevre ca să poată întoarce.

— În față, ce se întâmplă? încercă David din nou, de această dată strigând.

— Accident. Unul urât, naiba să-l ia.

Tonul bătrânului nu lăsa niciun dubiu că lua incidentul personal.

— Două maşini ieşite de pe drum. Una tocmai au scos-o. Una vine de pe fundul prăpastiei. Încă 15, 20 de minute, aşa au spus. Probabil va fi o oră.

Neliniştea începu să-i crească în timp ce se străduia să vadă dincolo de camion.

— Ai văzut vreuna din maşinile implicate? întrebă el prea încet.

— Ce?

David mormăi.

— Maşinile, țipă el. Ai văzut vreuna... Nu contează. Aş putea să trec, te rog?

— Sigur, dar n-ai unde să te duci. Şi nu e nevoie de tine acolo.

Dintr-o dată, parcă auzi întrebarea lui David.

— Maşinile, ai spus? Dacă am văzut maşinile?

Total exasperat, David aprobă.

— Numai pe cea mică albastră, strigă bărbatul. Zdrobită.

Mâinile lui David încremeniră pe volan. Îl cuprinse o teroare adâncă. Închise ochii în timp ce bărbatul se străduia să întoarcă camionul. În acel moment o imagine fotografică a altui accident îi apăru în minte. Ploaia, luminile, fețele lui Becky şi Ginny, chiar şi țipetele lor. Dorea să deschidă ochii şi să sfârşească oroarea, dar ştia că atunci când o va face un alt coşmar îl va aştepta. Era sigur că maşina albastră pe care o văzuse omul era a Christinei.

— Domnule, drumul e închis. Mi-e teamă că va trebui să vă întoarceți.

David se suci către voce. Era un polițist înalt şi slab cu o față de licean care îl făcea să arate uşor ridicol în uniforma albastră. Înainte ca David să răspundă, privirea i se fixă dincolo de locul unde fusese camionul, spre maşinile de poliție, camioanele de remorcare şi ambulanțe. În mijlocul lor, pe cauciucurile dezumflate era Mustangul zdrobit al Christinei.

— Domnule? În vocea tânărului polițist se simțea îngrijorarea.

— Eu... o cunosc pe femeia care conducea acea maşină, spuse el cu o voce pierdută. Era... prietena mea.

— Domnule, vă simțiți bine?

Când David nu răspunse, polițistul strigă:

— Gus, trimite unul din paramedici aici. Cred că tipul ăsta e gata să leşine.

Deschise uşa jeepului. Când o făcu, David o luă pe lângă el şi începu o alergare şchiopătată spre maşină, uitând de rafalele de durere din gleznă. Pe ultimii metri se împiedică şi se lovi de uşa maşinii. Suspinând, îşi întinse mâinile pe capotă şi se ținu de ea. Maşina era goală. Parbrizul era spart, iar motorul era împins în spate, aproape până la scaun. O urmă urâtă de sânge se vedea pe tapițeria albastră a scaunului.

— Naiba să-l ia, spuse el încet. Naiba să-l ia... Naiba să-l ia.

Mai tare şi mai tare până când striga. Câțiva bărbați se repezeau spre el exact când polițistul îi prindea brațele.

— Domnule, vă rog, calmați-vă, spuse el mai mult ca o rugăminte decât ca un ordin.

Îl duse pe David la marginea drumului şi îl ajută să se sprijine de trunchiul unui mesteacăn. După un minut, David reuşi să vorbească.

— Unde… unde e corpul ei? se bâlbâi el.

— Ce?

— Corpul ei, la naiba, strigă el. Unde l-au dus?

Tânărul oftă uşurat.

— Domnule, nu e niciun corp. Niciun mort, vreau să spun. Oricum nu în maşina aceasta.

David se lăsă într-un genunchi şi se holbă la el.

— Trecătorii au găsit-o pe femeie rătăcind pe stradă, explică poliţistul. Destul de lovită, cu o tăietură urâtă sau două şi probabil un braţ rupt, dar nimic aproape de moarte, Acum, puteţi să vă calmaţi şi să-mi spuneţi cine sunteţi?

Ca să ajungă la spitalul Kensington Community, aflat la douăzeci de minute după spusele poliţistului, îi luă treizeci şi cinci de minute cu jeepul. David mai stătuse puţin la locul accidentului, aflând tot ceea ce putea. Supravieţuirea Christinei fusese miraculoasă. Un cuplu dăduse peste ea, însângerată şi incoerentă, rătăcind pe stradă. Mai târziu, echipa de salvare a găsit Mustangul răsturnat şi proptit într-un copac la 50 de picioare în josul pantei stâncoase şi la aproape o jumătate de milă distanţă de locul unde fusese găsită ea.

David rămăsese suficient de mult timp ca să vadă cum cadavrul mutilat al lui Leonard Vincent fusese scos din maşina lui şi transferat în ambulanţă. Plecă în timpul agitaţiei care urmă descoperirii în rămăşiţele maşinii a unui revolver cu amortizor şi a unei mari varietăţi de cuţite.

Pe drumul către spital simţi cum îi creşte iar ura – ură care acum nu mai era direcţionată spre Leonard Vincent ci spre cei care îl angajaseră.

Spitalul era destul de nou şi foarte mic, 50 de paturi sau mai puţin, ghici David. Se opri după ce intră pe uşile principale, încercând să descopere vreo senzaţie în acel loc. Holul era pustiu, exceptând o voluntară în spatele unui birou, care-şi aranja conţinutul genţii. În partea dreaptă a ei, pe o tablă, erau scrise vreo 25 de nume ale medicilor din spital. Lângă fiecare nume era un beculeţ pe care medicul putea să-l aprindă când era în spital. Doar un bec era aprins. Nimeni nu putea acuza spitalul că ar avea exces de personal, gândi el sardonic. Aripa de urgenţe era marcată cu culoarea neagră, deasupra unor uşi automate. În timp ce acestea se închiseră în spatele lui, voluntarul întrebă:

— Pot să vă ajut, domnule?

Scutură din cap fără să se deranjeze să se uite înapoi. Medicul de serviciu, o indiancă cu ochii închişi la culoare, obosiţi îl întâlni la jumătatea culoarului. Purta un halat de spital şi un ecuson de identificare pe care scria Dr. T Ranganathan.

— Scuzați-mă, spuse David nervos, numele meu e David Shelton. Sunt chirurg la Boston Doctors. O prietenă de-a mea, Christine Beall, a fost adusă aici cu puțin timp în urmă.

— Da, accidentul de automobil, spuse ea. Am văzut-o puțin înainte să vină Dr. St. Onge şi... să preia cazul. A avut o încheietură fracturată şi posibil câteva coaste rupte în partea dreaptă. Şi două răni în cap. Oricum, în momentul în care Dr. St. Onge m-a îndepărtat nu părea că e vreun pericol imediat. O găseşti acolo.

Arătă spre una din camere. Pe lângă St. Onge mai erau trei persoane în camera Christinei, o infirmieră, un tehnician de laborator şi o asistentă. David îi ignoră pe toți şi alergă la masa de examinare.

— Dr. St. Onge, sunt David Shelton, spuse el uitându-se doar la Christine.

Stătea întinsă pe o parte, cu pansamente sterile pe cap. O mare parte a părului fusese rasă deasupra urechii stângi. Pansamentele înconjurau o rană urâtă care era pregătită să fie cusută.

— David?

Vocea Christinei era ca scâncetul unui copil pierdut. Îngenunche lângă masă la o distanță suficientă de câmpul steril.

— Da, iubito, eu sunt.

Asigurarea care răzbătea din vocea lui era contrazisă de furia şi tristețea din el.

— Eşti bine. Nişte lovituri, dar eşti bine.

— Suntem o pereche, nu? spuse ea încet.

Cele câteva cuvinte fuseseră singurele pe care le putea spune.

— Şi cine naiba eşti tu?

Era evident că St. Onge nu era satisfăcut cu intruziunea lui David. Era un bărbat greoi, cu mâini groase. Tenul lui era încă bronzat, iar hainele erau făcute la comandă. David bănui că avea vreo 50 de ani.

— Oh, îmi cer scuze, spuse el, dându-se un pas în spate. Numele meu este Shelton, David Shelton. Sunt chirurg la Boston Doctors. Christine este o... prietenă apropiată.

— În acest moment e pacienta mea, mârâi St. Onge. Sunt sigur că nu-ți place prea mult ca cineva să se bage în munca ta. Chiar dacă e un coleg chirurg.

David îşi înghiți cuvintele pe care dorea cu adevărat să le spună, se dădu în spate încă un pas şi mormăi:

— Îmi pare rău. Puteți să-mi spuneți cum este?

St. Onge scotoci printr-un set de instrumente, găsi un ac şi se întoarse la cusătură.

— A avut o altă tăietură pe care deja am cusut-o, deasupra acesteia. Are un braț rupt pe care Stan Keyes va trebui probabil să îl rezolve în sala de operație. Asta presupunând că nu se răstoarnă şi se înece în acea regată stupidă la care participă azi.

David oftă.

— E singurul ortoped disponibil?

— Mda. Dar nu-ți face griji. Din fericire, e un chirurg ortoped cu mult mai bun decât e marinar.

St. Onge chicoti.

— Brațul va rezista până se întoarce.

David îşi îndreptă atenția către setul de raze pus pe perete şi studie pozele făcute pieptului, abdomenului, coastelor, brațelor şi craniului. Fractura din braț era urâtă, cu fragmente multiple, dar din fericire nu implica încheieturile. Funcția mâinii nu va fi afectată. Se gândi la personalul ortopedic superb de la Boston Doctors şi începu să se întrebe dacă ar fi posibil un transfer rapid.

St. Onge termină cusătura tăieturii în timp ce David punea filmele craniului Christinei la loc. Bărbatul îşi scoase mânuşile şi le lăsă să cadă pe podea.

— Foloseşte una din hârtiile standard pentru lovituri la cap, Tammy, spuse el. Keyes va dori probabil să o transfere oricum la el când se va ocupa de braț. Vreo întrebare, doctore…

— Shelton, spuse David cu un ton înghețat, trecând pe lângă el şi îngenunchind lângă Christine.

Pansamentele sterile fuseseră înlăturate şi David putea aprecia pentru prima dată extinderea loviturii. În ciuda câtorva încercări de a o curăța, urme de sânge uscat rămăseseră pe față şi pe gât. Aproape întreaga parte stângă a capului fusese rasă, expunând două tăieturi. Bucăți mici de sticlă străluceau în părul care-i mai rămăsese. Buza de sus era umflată şi avea culoarea prunei.

— Christine, spuse el încet. Cum s-a petrecut accidentul?

— Oh, David…

Vorbele erau agonizante, suspine fără lacrimi.

David îşi puse mâinile în şolduri.

— Dr. St. Onge, a văzut vreun radiolog filmele astea?

Se ridică cu încetineală deliberată şi se întoarse.

— Nu, de ce? Radiologul e liber o zi. Poate fi sunat dacă e necesar, dar nu văd niciun motiv să-l sun pentru constatări atât de evidente ca…

— Scuzați-mă, domnişoară, îl întrerupse David, puteți să-mi dați un otoscop, vă rog. Şi, din moment ce tot sunteți acolo, un oftalmoscop.

Femeia avea o expresie amuzată pe față când îi întinse instrumentele. St. Onge rămăsese fără cuvinte. David introduse vârful otoscopului în urechea stângă a Christinei. În acel moment lui St. Onge îi reveni graiul.

— Aşteaptă un minut nenorocit. Acea femeie e încă pacienta mea şi dacă…

— Nu! Scuipă David cuvântul. Tu să aştepți un nenorocit de minut. Femeia asta va fi transferată la Boston.

— De ce naiba te-ai enervat? St. Onge se înroşise. Te voi duce în fața comisiei medicale pentru asta.

— Fă-o, te rog, imploră David.

Controlul pe care îl menținuse cu greu dispăru complet.

— Şi din moment ce vom fi acolo, te vom întreba de ce eşti aşa de arogant încât să nu-l suni pe radiolog să se uite la filmele astea. Te vom întreba de ce nu ai văzut fractura bazală a craniului din două din filmele astea. Te vom mai întreba de ce nu ai văzut sângele din urechea stângă, cauzat de fractură. Bine?

Tăcerea din cameră era dureroasă. Îşi coborî vocea şi se întoarse către asistente.

— Poate una dintre voi să cheme o ambulanță pentru noi, vă rog?

Asistenta numită Tammy ezită, apoi cu o sclipire în ochi spuse:

— Da, doctore, şi ieşi.

Lui St. Onge nu-i venea să creadă. David se întoarse către asistenta care rămăsese.

— Am nevoie de câteva medicamente şi nişte echipament pentru călătorie. Le voi trimite înapoi cu ambulanța. Între timp poți să pui o perfuzie, te rog?

— N-o să scapi, Shelton. St. Onge şuieră fiecare cuvânt, apoi se întoarse.

David folosi telefonul asistentelor pentru a o suna pe doctorița Armstrong. În timp ce forma numărul auzi chicoteli ale personalului din camera Christinei.

— David, am fost bolnavă de grijă din cauza ta, spuse doctorița Armstrong. Ce se întâmplă? Eşti în regulă?

— Sunt bine. Dar Christine Beall nu e. V-o amintiți? O asistentă din Patru Sud.

— Cred… da, bine-nțeles. O fată drăguță. Ce s-a întâmplat?

— A avut un accident. Auto. Suntem la spitalul Kensington Community. Am putea să ne întâlnim acolo şi să aveți grijă de ea? Are un braț fracturat, o fractură a craniului şi nişte coaste rupte, aşa că probabil va trebui să coordonați trei rânduri de medici. Veți face asta?

— Sigur că o voi face. Eşti sigur că poate suporta călătoria?

— Destul de sigur ca să încerc. Merită orice risc ca să o scot de aici. În special dacă dumneavoastră mă aşteptați acolo. Am o mulțime de lucruri să vă spun, dar toate pot aştepta până când veți avea grijă de Christine. Vom fi acolo cam într-o oră.

— Totul va fi bine, spuse încet Dr. Armstrong. Vă voi aştepta.

Capitolul 22

La instrucțiunile lui David ambulanța merse constant cu 50 de mile pe oră. Fără lumini, fără sirenă. Drumul de 55 de minute păru interminabil, dar puținul timp pe care l-ar fi putut câştiga nu merita riscul unui accident. În timpul călătoriei Christine îşi pierdu cunoştința de mai multe ori. David, aşezat în partea dreaptă, îi verifica sistematic pulsul, respirația, presiunea sângelui şi mărimea pupilelor, căutând schimbări care ar putea semnala o creştere rapidă a presiunii în creier. Orice creştere semnificativă, atât a sângelui cât şi a umflăturii, şi ar avea numai câteva minute să acționeze înainte ca stricăciunile să fie permanente.

Tensiunea din el îl sufoca. Acționase decisiv când avusese de-a face cu St. Onge, dar oare se grăbise? Gândul îl înspăimânta. Orice criză în ambulanța în mişcare ar fi mult mai dificilă decât într-un spital.

Se pregătise ani de zile pentru a fi capabil să ia o astfel de decizie, genul de decizie pe care o luase de multe ori fără ezitare de-a lungul anilor. Dar acum era altă situație.

— Christine?

Îi scutură mâna. Niciun răspuns.

— Să verificăm din nou echipamentul, îi spuse paramedicului.

Ieşit din raza privirii lui David, bărbatul, un fost luptător în Vietnam, scutură capul cu exasperare. Era prima dată în viața lui când transporta instrumente pentru făcut găuri în cap, dar era a treia oară când David îi cerea să verifice. Deşi nu era nicio şansă să îl audă Christine, David se întoarse cu spatele şi şopti lista de instrumente şi medicamente. Paramedicul ridica fiecare obiect sau semnala din cap că ştie exact despre ce e vorba. Scalpel, anestezic, laringoscop, tuburi, pungă de respirație, adrenalină, sondă, cortizon, ac intracardiac – se pregăteau pentru ce era mai rău. Fiindu-i frică să-şi ia ochii de la Christine, David începu să întrebe pe unde se află, de când erau la 15 mile de spital, fără ca măcar să încerce să înțeleagă informația.

— Pulsul 110 şi clar, respirația 20, tensiunea 160/60, pupilele, patru milimetri, egale şi reactive.

Vorbele deveniseră o litanie, la fiecare două minute. Făcându-se de folos, paramedicul le repeta şi apoi le scria. Nu era nicio legătură între cei doi bărbați. Nicio comunicare, de fapt, alta decât numere, la fiecare două minute. Puls… respirație… tensiune… pupile.

Când intrară în periferia Bostonului tensiunea crescu. David, mişcându-se continuu, verifica, reverifica, de jur împrejurul Christinei. Paramedicul, nervos şi el din cauza asta, atingea instrumentele. Şoferul, un tânăr cu părul castaniu, mormăi câteva cuvinte într-un radio şi se jucă cu butoanele de control ale luminii şi sirenei. Erau destul de aproape acum. Orice semn de problemă şi ar putea ajunge în viteză, indiferent ce ar spune medicul.

Dintr-o dată, călătoria se termină. Ambulanța întoarse şi se opri în fața platformei de primiri. Uşile se deschiseră. O asistentă dădu buzna în ambulanță şi, cu o privire către Christine, se îndreptă direct spre perfuzie. Chiar în spatele ei, un infirmier prinse de o parte a tărgii. O aprobare rapidă din cap a paramedicului şi duşi au fost, cu asistenta care ținea perfuzia alergând după ei.

David dădu să îi urmeze, apoi se cufundă înapoi în scaun. O văzuse pe Margaret Armstrong în timp ce se întâlnea cu echipa la jumătatea drumului către platforma de ciment şi începea examinarea încă înainte să intre. Halatul alb, descheiat, flutura în urma ei ca o capă a unei regine. Fiecare mişcare, fiecare expresie dovedea control şi competență. Reuşiseră. Erau acasă. Decizia să se mişte, chiar dacă în grabă, fusese bună.

În timp ce se liniştea, David începu să tremure. Îşi făcu drum de-a lungul ariei aglomerate de primiri şi triere, îndreptându-se direct spre aripa de traume. Real sau imaginar, simțea că toată lumea se holbează la el. Phoenix ridicându-se din cenuşă, Lazăr din mormânt.

Oprindu-se în fața camerei 12, aruncă o privire înăuntru. Camera era goală. Tremură la amintirea cuțitului lui Leonard Vincent pe gâtul lui. Apoi se gândi la Rosetti. Imediat ce Christine va fi în afara oricărui pericol şi va vorbi cu Dr. Armstrong se va duce să o vadă pe Terry.

În timp ce David se apropie de Trauma 1, apăru Armstrong şi îl băgă înăuntru. Christine era trează. Printr-o mare de halate albe, rezidenți, tehnicieni şi asistente, ochii ei se fixară adânc în ai lui. Un moment, tot ce putu vedea el era durerea. Apoi, când se apropie, văzu sclipirea, lucirea puterii. Buzele ei fără culoare se întinseră când încercă să zâmbească.

— Am făcut-o, şopti ea.

David aprobă.

— Nu mai trebuie să-mi faci găuri în cap.

Ochii lui David se căscară.

— Ai fost trează în timpul călătoriei?

— Destul de trează, reuşi să spună. Eu... sunt bucuroasă că suntem aici.

Ochii ei se închiseră. Un rezident slab intră şi o pregăti pentru o perfuzie intravenoasă. Când bărbatul introduse acul, David făcu o grimasă şi se întoarse. Se trezi față în față cu Margaret Armstrong, care stătea câțiva paşi în spate, privind în linişte.

— David sunt atât de uşurată să văd că sunteți în regulă, spuse ea. Poveştile care au urmat scurtei tale vizite aici în acea noapte, au fost cam înspăimântătoare.

— Sunt nişte probleme în acest spital, de fapt în multe spitale. Am o treabă importantă de vorbit cu dumneavoastră, Dr. Armstrong, spuse David.

Se uită peste umăr la rezident, care introducea calm un cateter în pielea din pieptul Christinei.

— Şi Christine?

— Bine, spuse Dr. Armstrong conducându-l afară din cameră. O voi examina mai atent imediat ce mulțimea de acolo termină. Impresia mea inițială nu a adăugat multe la ceea ce mi-ai spus. E clar că are o fractură craniană, dar până acum pare stabilă neurologic. Am un neurochirurg şi un ortoped pregătiți, dar cred că mai aşteptăm până o văd mai bine. Ivan Rudnick este neurochirurgul. Îl cunoşti?

David aprobă din cap. Rudnick era cel mai bun din spital, dacă nu din oraş.

— Ivan o va vedea şi îi va face un tomograf cât mai repede posibil. Dacă nu e nicio dovadă a unei sângerări active, vom aştepta şi vom spera.

— Dar lovitura din piept? întrebă David.

— Din câte pot să-mi dau seama nu e nicio problemă. EKG-ul nu arată răni cardiace. Examinarea mea extinsă va aduce siguranță.

— Dr. Armstrong, vă sunt atât de recunoscător că vă ocupați de asta.

— Prostii, spuse ea. Nu pot să-ți spun cât de flatată – şi mulțumită – mă simt că ai apelat la mine. Apropos, adăugă ea, mai e o mică problemă.

— Ce?

Ochii lui David se îngustară.

— Nu ceva semnificativ David, dar la terapie intensivă nu sunt paturi libere. Niciunul. Verificăm acum un pacient care a avut o operație, dar starea lui e foarte instabilă şi nu cred că vom putea să-l mutăm. Am decis că va fi bine dacă o ducem într-un salon. Este o cameră privată disponibilă în Patru Sud. Ştiu că fetele de acolo îi vor acorda aceeaşi atenție ca oriunde altundeva, inclusiv la terapie intensivă. Va fi dusă acolo cât mai repede posibil.

— Sună bine, spuse David. Dacă asistentele nu se supără, voi rămâne în preajmă şi pot să ajut la monitorizarea ei. Asta după ce noi doi vom avea discuția despre care v-am spus.

— Da, spuse Dr. Armstrong distantă.

— Bine, mergeți şi terminați-vă treaba. Voi aştepta în camera doctorilor până veți fi gata să vorbim. Şi, în ce cameră va fi?

— Scuză-mă?

— Camera. În ce cameră va fi?

— Oh, da, stai să văd. E 412. Patru Sud, 412.

Cardiologa zâmbi, apoi dispăru în Trauma 1.

412! David înghiți în sec. Camera Charlottei Thomas! Prima treaptă din scara însângerată care dusese la o nebunie după alta. Se luptă cu superstițiile şi încercă să se concentreze pe ironie. Camera 412 ar putea servi ca primul post de comandă în lupta cu Frăția Asistentelor Vieții. Exercițiul merse destul de bine, cel puțin cât să-l oprească să alerge după Dr. Armstrong să-i solicite schimbarea camerei.

Trecu prin aria de triere către camera doctorilor şi luă un exemplar din revista Medical Economics. Articolul principal era intitulat „Zece Refugii Fiscale pe care s-ar putea ca nici contabilul tău să nu le cunoască”. Înainte să reuşească să citească despre refugiul numărul unu, David adormi. O oră mai târziu, telefonul de la capul lui îl trezi dintr-o serie de vise înspăimântătoare – stopul cardiac al Charlottei şi evenimentele bizare care urmară, jucat din nou cu personajele schimbându-se între ele, cu excepția Christinei care murea iar şi iar într-un fel mai înspăimântător decât altul.

Hainele îi erau umede de transpirație şi senzația că avea nisip în gură îl făcea să-i fie dificil să vorbească.

— Camera de gardă. Sunt Shelton, spuse apăsat.

— David? Sunt Margaret Armstrong. Te-am trezit?

— Nu, adică da. Vreau să spun…

— Bine, i-o tăie ea, Christine a noastră e în siguranță în camera ei. Nu am nimic nou de adăugat la ceea ce ştii deja. Cred că va fi bine.

— Minunat.

— Da… aşa e. Ai spus că vrei să vorbeşti cu mine?

— Oh, da, sigur că vreau. Dacă dumneavoastră..

— Acum e un moment excelent, îl întrerupse ea din nou. Sunt în biroul meu, nu în cel din turnul cu birouri, în cel din Doi Nord.

— Ştiu unde e, spuse David, în sfârşit treaz de-a binelea. Voi fi acolo în cinci minute.

Laboratorul de exerciții cardiace se dublase de când Margaret Armstrong avea biroul acolo. David ciocăni odată la uşa pe care scria TESTE DE STRES ŞI EXERCIȚII, apoi intră. Camera de aşteptare, mică şi confortabilă era goală. Ezită, apoi strigă:

— Dr. Armstrong? Sunt eu, David.

— David, intră.

Armstrong apăru la uşă.

— Fac nişte cafea.

Când trecu pe lângă ea, David simți miros de lichior. Instinctiv se uită la ceas. Nu era încă ora unu. Îi trecură prin cap o grămadă de explicații de ce şeful cardiologiei ar putea să bea în aceste circumstanțe şi mai ales la aşa o oră. Niciuna nu era total acceptabilă. Totuşi, femeia părea că-şi păstrează controlul. Cel puțin pentru un moment îşi forță mintea să se concentreze.

Laboratorul era spațios şi bine echipat. Câteva benzi de alergare şi biciclete, fiecare cu un set de instrumente de monitorizare erau aliniate pe marginea încăperii. Echipamentul cerut pentru urgențe şi unitatea defibrilatorului erau plasate discret într-o parte – un efort, ştia David, de a evita teama suplimentară a pacienților, deja nervoşi din cauza testelor.

Un capăt al încăperii fusese amenajat ca zonă de conferință cu o canapea şi câteva scaune încercuind o măsuță joasă de cafea. Armstrong îi arătă lui David canapeaua, apoi luă cana de la filtrul de cafea şi două căni. Părea mai abătută decât îşi amintea David să o mai fi văzut vreodată.

— Păreți obosită, spuse el. Dacă considerați mai bine să vorbim mai târziu, aş putea...

— Nu, nu. Acum e bine, spuse ea prea repede. Politicile spitalului, ştii. Dar ca o schimbare o să mă aşez şi o să ascult. Lasă-mă să torn nişte cafea, apoi poți să-mi povesteşti ce s-a întâmplat.

Împinse un vas cu frişcă spre el, dar David negă din cap.

— De unde să încep? spuse el, sorbind câteva guri de cafea ca să-şi pună cuvintele în ordine.

— Cu începutul? îl încurajă ea cu un zâmbet confortabil.

— Începutul. Da. Bine, cred că începutul e că nu eu i-am dat morfina Charlottei Thomas, Christine a făcut-o.

Sorbi iar din cafea.

— Dr. Armstrong, ce am să vă spun e incredibil, o treabă cu potențial exploziv. Christine şi cu mine am decis să vă spunem dumneavoastră pentru că... bine, pentru că am sperat că v-ați putea folosi poziția şi influența ca să ne ajutați.

— David. Ştii că mă voi pune pe mine şi orice influență am la dispoziția ta.

Se aplecă înainte pentru a-i da o asigurare şi din priviri.

În câteva minute era total implicat în povestea Charlottei Thomas şi a Frăției Asistentelor Vieții.

La început Armstrong l-a încurajat cu o serie de aprobări din cap, gesturi, zâmbete, întrerupându-l ocazional ca să clarifice câte ceva. Totuşi, curând, postura ei deveni mai rigidă, privirea mai impasibilă. Treptat, subtil, invitația caldă din ochii ei albaştri deveni rece. Totuşi David continua să vorbească, uşurat să se descarce de un secret groaznic pe care, până acum, fusese singurul din afară care-l cunoştea. Trecu aproape o jumătate de oră înainte ca el să-şi dea seama de schimbarea ei.

— E... s-a întâmplat ceva?

Fără să răspundă, Armstrong se ridică şi merse neliniştită spre un telefon care se afla pe un birou mic din partea cealaltă a laboratorului. După o conversație scurtă, liniştită, se întoarse şi se aşeză greu pe un scaun din fața lui. Părea fragilă şi mult mai bătrână.

— David, spuse ea grav, ai mai discutat cu cineva în afară de mine toate astea?

— Nu, de ce? V-am spus asta mai devreme. Am sperat că ne puteți ajuta fără implicarea...

— Aş vrea s-o iei de la capăt. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le clarifici pentru mine.

— Chris, eşti trează? Mă auzi?

Vocea părea să vină de la mare distanță. Christine deschise ochii, apoi clipi de câteva ori, luptându-se să se concentreze. Recunoscu femeia ca fiind o asistentă, chiar dacă figura rămânea în ceață. Încercă să se întoarcă pe o parte. Puseuri de greață şi o presiune chinuitoare în cap făceau asta imposibil. Camera era întunecată, dar chiar şi lumina din hol era imposibil de suportat.

— Sunt trează, spuse ea. Lumina îmi răneşte ochii.

Uşor, îi închise.

— Chris, Dr. Armstrong a ordonat să verificăm pupilele la fiecare oră. O voi face cât pot de repede.

Christine simți degetele asistentei pe ochiul drept, apoi durere când strălucirea pixului lanternă îi atinse pupila. O clipă de uşurare, apoi acelaşi lucru la ochiul stâng. Încercă să îşi ridice brațele, dar acestea nu se mişcară. Era legată? Brațul drept, în special, îl simțea greu şi paralizat. Un moment se îngrijoră că nu-l mai avea. Apoi îşi aminti că Dr. Armstrong îi spusese că era rupt. Se lăsă înapoi pe pernă şi încercă să se relaxeze.

— Uite, te voi lăsa să dormi o vreme, spuse asistenta. În 20 de minute trebuie să-ți schimb perfuzia. Te voi trezi atunci şi vom încerca să mai scoatem nişte sticlă din părul tău. Bine?

Christine aprobă aşa cum putu.

— Hei, aproape am uitat. Eşti doar de câteva ore în spital şi deja primeşti flori. Acestea au venit cu câteva minute în urmă. Sunt frumoase. Le voi pune

aici pe masă. Ştiu că nu le poți vedea, dar poate până deseară vei putea. E o carte de vizită. Vrei să ți-o citesc?

— Da, te rog, spuse cu voce slabă Christine.

— Scrie: „Cele mai bune urări şi recuperare rapidă, Dalia."

Dalia? Durerea şi amețeala din mintea ei o împiedicau să se concentreze.

— Dar... nu... cunosc.. Nici... o... Dalia, spuse ea.

Femeia plecase deja.

— David, acest criminal, acest... acest Vincent, trebuie să-mi spui din nou cum crezi că te-a găsit la secția de urgențe şi apoi cum a fost capabil să-ți localizeze prietenul.

David se jucă cu coperta unei reviste, apoi o aruncă pe masa de cafea şi se frecă la ochi. Ceea ce începuse ca o uşurare aşteptată de mult, confortabilă, se transformase într-un interogatoriu tensionat când Dr. Armstrong cerea amănunte despre fiecare detaliu posibil. Se simțea dezechilibrat, dezorientat şi amenințat de întrebările ei şi de tensiunea vocii.

— Uitați, spuse el, fără să mai încerce să ascundă teama în creştere, v-am spus tot ce ştiu. De două ori. Teoriile mele despre cum l-a găsit Vincent pe Ben şi pe mine, apoi pe Joey sunt doar atât, teorii. Dr. Armstrong, ştiu că se întâmplă ceva aici. Ceva care vă deranjează. Nu am de gând să vă mai spun nimic până când nu suntem la acelaşi nivel. Acum, vă rog, care e problema?

Privirea din ochii ei era glacială.

— Tinere, mult din ceea ce mi-ai spus e imposibil. Absurd. O serie de concluzii bolnave, eronate care nu pot provoca decât durere şi suferință multor oameni buni, nevinovați.

David se holba la ea cu neîncredere.

— Arunci flăcări într-un foc al cărui scop nu-l înțelegi. Acest aşa numit criminal pe care l-ai descris, e imposibil să aibă orice fel de legătură cu Frăția Asistentelor Vieții.

— Dar...

— Imposibil, am spus!

Ea țipa.

— Ce e imposibil?

Ambele capete se întoarseră spre uşă. Dotty Dalrymple stătea calmă privind, cu mâinile vârâte în buzunarele uniformei. David se înfioră la vederea ei.

— Oh, Dorothy, mă bucur că ai putut să vii atât de repede.

Vocea lui Armstrong era tensionată, dar calmă.

— Te-am chemat pentru că Dr. Shelton mi-a spus o poveste incredibilă despre Frăția Asistentelor Vieții care angajează ucigaşi şi...

— Ştiu ce v-a spus, spuse Dalrymple, cu o urmă de zâmbet pe față. Ştiu foarte bine ce v-a spus.

Ridică mâna dreaptă. Aproape pierdut în grăsimea pumnului avea un revolver.

— Lumina... vă rog s-o stingeți.

Christine simțea strălucirea chiar prin ochii strâns închişi. Două femei, o asistentă şi o infirmieră, adunau bucăți de sticlă din părul ei cu pensetele.

— Bine, Chris, spuse una din ele. Cred că te-am torturat destul. Trebuie să te trezesc peste 40 de minute. Mai continuăm atunci. Bine?

Stinse lumina de deasupra.

— Aşteaptă o clipă. Îmi pare rău dar trebuie să o aprind. Doar câteva secunde să reglez perfuzia. Puteai alege din meniu friptură de vacă şi fazan sub sticlă, dar din moment ce n-ai încercuit nimic am decis să-ți servim specialitatea casei, dextroză şi apă.

O explozie de zece secunde, apoi camera se întunecă. Christine încerca să ignore bubuiturile din capul ei.

— Apropo, spuse asistenta, bătrâna Tweedledum a fost pe etaj acum câteva minute. Ne-a chemat pe toate în camera de şedințe doar ca să ne spună clar că vor cădea capete dacă nu vei primi cele mai bune servicii de la toată lumea. De parcă ți-am fi dat altceva. Bine... ne vedem mai târziu.

Christine o auzi plecând pe femeie. Tweedledum. Un timp se luptă cu numele. Apoi îşi aminti. Dalrymple! Dintr-o dată bucăți de informație începură să i se învârtă în cap. Dalrymple l-a condamnat pe David. Dalrymple a oferit mită. Mintea ei, lucrând lent printre răni şi pansamente, se lupta să înțeleagă. În adânc începu să înțeleagă, şi capul începu să-i bubuie şi mai tare. Dalrymple! Ar putea fi ea răspunzătoare? Nimic nu avea sens. Nimic decât că trebuia să-l găsească pe David. Trebuia să vorbească cu el. Încercă să se mişte, să ajungă la telefonul de lângă pat. Mâna liberă îl atinse, apoi îl lovi şi telefonul căzu pe podea. Căută butonul de alarmă. Îl prinseră undeva. Unde? Unde au spus că este?

Din întunericul de deasupra patului, picături de fluid intravenos curgeau din punga de plastic, prin tuburi şi în pieptul ei. Christine bâjbâia printre aşternuturi căutând butonul de alarmă când durerea începu să scadă. Adânc înăuntrul ei apăru o căldură inconfortabilă care apoi se răspândi. Treizeci de secunde singură la stația asistentelor fusese tot ce avusese nevoie Dotty Dalrymple.

David... sună-l pe David. Christine se zbătea să-şi mențină cunoştința. Pleoapele i se închiseră şi refuzară să se mai deschidă. *Atâtea de făcut*, se gândi ea. *David... Frăția... atâtea de făcut.* Capul i se scufundă înapoi în pernă. Mâna i se relaxă şi căzu într-o parte. Dintr-o dată nimic nu părea să mai conteze. Absolut nimic. Ascultă un timp zumzăitul straniu care umplea camera. Apoi, cu un suspin abia auzit, fu înconjurată de întuneric.

Dalrymple îi făcu semn lui Armstrong să se mute lângă scaunul de lângă David. Ochii ei căprui aruncau ură către amândoi. Degetele groase precum cârnații se mişcau nervos pe trăgaci.

— Dorothy, te rog, imploră Armstrong. Am ajuns atât de departe. Am împărțit atât de multe. Eşti doar prea obosită. Poate…

— Oh, Peggy, stai jos şi taci, mârâi ea.

David se uită la Armstrong.

— Peggy? Tu? Dar eşti doctor!

— Câțiva ani în plus de studiu, asta-i tot. Crede-mă, şcoala de asistente nu e uşoară.

Se întoarse spre Dalrymple.

— Dorothy, ştii că sunt de partea ta.

— Eşti? Eşti tu cu adevărat de partea cuiva în afară de tine? Nu tu te-ai dus să vorbeşti cu Beall. Nu numele tău e asociat cu Frăția. Nu viața ta e cea care se va termina imediat ce ea vorbeşte cu poliția. Am mult prea multe de pierdut ca să stau şi să las lucrurile aşa.

— Atunci… chiar ai făcut-o? Ai angajat un ucigaş?

Dalrymple aprobă din cap.

— Dorothy, cum ai putut face una ca asta?

— Nu începe să te joci cu mine. E jocul nostru, nu? Tu m-ai învățat. Acum tu mergi pe un drum şi eu pe altul. Ai fost perfect de acord cu falsificarea rețetei şi sacrificarea lui Shelton ca să-ți salvezi prețioasa Frăție. Pariez că dacă tu ai fi vizitat-o pe Beall, dacă ar fi fost capul tău în joc, ai fi făcut exact aceleaşi lucruri ca mine ca să te protejezi.

Armstrong începu să protesteze, dar Dalrymple o făcu să tacă cu o fluturare a pistolului. Băgă mâna în buzunar şi, zâmbind, scoase o seringă mare, plină. Apoi se uită la ceas.

— Ora două, spuse. Dacă asistentele mele sunt atât de eficiente cât le-am învățat, perfuzia pe care ați prescris-o pentru tânăra domnişoară Beall ar trebui să curgă.

Condamnarea la moarte a Christinei! David se uită la Dalrymple cu panică.

— Ce i-ai dat?

Îşi trase picioarele pentru un echilibru mai bun şi începu să caute cu privirea o cale de scăpare. Dalrymple observă modificarea şi ridică revolverul la nivelul feței lui.

— E fără folos să încerci ceva.

Se uită din nou la ceas.

— Şi oricum, e prea târziu.

Aşează siringa pe masă în fața lui.

— Voi doi veți fi ucigaş şi sinucigaş, spuse ea calm. Nu-mi pasă de loc care va fi unul şi care va fi celălalt, atâta timp cât poliția va fi satisfăcută şi nu vor rămâne probleme nerezolvate. Doctor, te las să alegi. Acul sau glonțul. Aşa bună clinician cum eşti sunt sigură că deduci că una din ele e considerabil mai dureroasă decât cealaltă.

— Dotty, te rog, nu ştii ce faci, imploră Armstrong, mutându-şi scaunul pentru a apuca mâna liberă a lui Dalrymple.

Înainte ca David să poată reacționa, directoarea asistentelor își trase mâna și se întoarse ca un arc, împușcând-o într-o parte a feței. Corpul femeii fu aruncat de-a lungul camerei în perete.

Revolverul era la nivelul ochilor lui David. Dalrymple se uită cu coada ochiului la corpul prăbușit.

— De multă vreme vreau să fac asta.

Zâmbi.

— Acum, doctore, ai de făcut o alegere.

Se mișcă în jurul mesei, împingând-o cu piciorul pentru a-și face loc. Pistolul era la tâmpla lui David când ea îi oferi siringa.

— Te rog să decizi.

David se uita împietrit la fața ei când, cu colțul ochiului văzu o mișcare. Margaret Armstrong, în patru labe, se mișca pe podea. Disperat, David se forță să mențină contactul privirii cu Dalrymple.

— Ei? Răbdarea mea se cam termină.

David luă siringa și o studie.

— Eu... nu cred că pot face asta fără un garou, spuse el, trăgând de timp.

În momentul în care Dalrymple privi în jos putu să-i arunce o privire lui Armstrong. Cardiologa se apropia. Apoi îi observă mâinile. Fiecare ținea câte o bucată mică de metal. Defibrilatorul! Armstrong pornise mașina. Padelele, conectate cu fire spiralate, aveau 400 de jouli.

David își suflecă mâneca și strânse pumnul de câteva ori. Firele erau aproape întinse și Armstrong era încă la zece picioare distanță. Mâna lui Dalrymple strângea revolverul.

— Acum, ceru ea.

— Dotty! strigă Armstrong.

Dalrymple se întoarse către sunet în momentul când David lovi. Își aruncă umărul în pieptul mare. Femeia se dădu înapoi, prinzând măsuța de cafea exact între genunchi. Căzu ca un copac gigantic, dărâmând masa. Când atinse podeaua, Armstrong fu deja peste ea, fixând câte o padelă pe fiecare parte a feței și, cu aceeași mișcare apăsând butonul de pornire. Zgomotul înăbușit și clipitul padelelor fu urmat imediat de fum. Mâinile lui Dalrymple zburară în sus și corpul uriaș îi fu cuprins de convulsii. Mirosul de carne arsă umplu încăperea. Începu să vomite. În momentul morții, sfincterele vezicii urinare și intestinelor cedară. Câteva secunde David stătu nemișcat, holbându-se la cele două femei, una lovită, una moartă. Apoi, cu teroarea renăscută, ieși din cameră cu o mișcare neîndemânatică, dureroasă, alergând prin aripa Patru Sud.

Margaret Armstrong, cu picioarele ca de gumă, se sprijini de chiuvetă, aruncându-și apă rece pe față. Se simțea amețită, incapabilă să se concentreze. În spatele său stătea un munte mort, care fusese, un moment mai devreme, Dorothy Dalrymple. Cu mare dificultate se concentră asupra situației. Dacă Christine era moartă, realiză ea, David Shelton va face tot ce-i va sta în putință împotriva continuării Frăției. Ar putea fi eliminat? Ar trebui

să fie? Peggy Armstrong ştia că ar recunoaşte cu plăcere crima, s-ar sacrifica pe ea, ca să salveze mişcarea. Dar era capabilă să ucidă o persoană nevinovată?

Se duse nesigură spre uşă, apoi se întoarse şi se uită cu dezgust la Dalrymple. Dacă o femeie pe care credea că o cunoaşte atât de bine, în care avusese încredere fără nicio reținere, a putut încerca să-şi cumpere siguranța cu aşa un preț, cum ar putea fi sigură că într-o perioadă de criză nu vor fi şi altele?

Tremurând, mai mult din cauza gândurilor decât a rănii, Armstrong se sprijini de perete. Se terminase? După atâția ani, atâtea visuri, se terminase totul?

Ieşi afară din birou şi încuie uşa. Omul de serviciu nu va veni până cândva în dimineața următoare. Mai puțin de 24 de ore. Dacă dorea să salveze Frăția, doar atât avea ca să plănuiască, să se pregătească şi să acționeze. Întrebările, una după alta, i se învârteau în minte. Merita prețul încă unei vieți? Ar putea ea să o facă? Exista vreo explicație care să țină? În acel moment răspunsurile nu erau deloc evidente.

Va urma...

Sergiu
Someşan
Pisica
şi
Căpcăunul

SERGIU SOMEŞAN

PISICA ŞI CĂPCĂUNUL

Episodul V

Capitolul 16

Zece tancuri pentru Braşov

Proiectilele brizante de la depozitul din Făgăraş au ajuns în cursul serii şi camionul în care au sosit a fost parcat în curtea Centrului de Pompieri, în aşteptarea tancurilor. Cei patruzeci de tanchişti, care formau echipajele, au sosit înaintea tancurilor şi au fost încartiruiți în dormitoarele libere ale Centrului Militar de pe strada Lungă. Trailerele cu tancuri au ajuns pe la ora trei dimineața şi tehnicienii de la întreținere au început imediat să roiască în jurul lor. Au fost descărcate, alimentate, muniția a fost încărcată în rastele şi, pe la ora cinci dimineața, au fost aduşi şi tanchiştii pentru instruire.

În sala mare, puternic luminată, era afişată pe un perete o hartă la scară mare a cartierului Valea Cetății, iar adjunctul şefului de stat-major le-a explicat pe îndelete ce aveau de făcut:

— Nu uitați că este posibil să nu aveți ocazia să trageți o a doua salvă, deci este imperios necesar să nimeriți ținta din prima salvă, a încheiat el pe cel mai serios ton posibil.

Tanchiştii au aprobat şi ei din cap la fel de serioşi, dar pe furiş au schimbat priviri conspirative: majoritatea erau veterani care participaseră la misiuni de război în afara țării şi acolo chiar nu puteau greşi pentru că, după prima lovitură, dacă ratau ținta, o grenadă reactivă se îndrepta spre ei.

Şi-au notat poziția apartamentului pe care trebuiau să-l distrugă, apoi au ieşit în noaptea rece şi au pornit imensele maşini de război.

Deşi erau considerate tancuri de mărime medie după normativele NATO, Bizonii româneşti aveau o lungime de zece metri cu tot cu țeavă, o greutate de cincizeci de tone şi o lățime de aproape trei metri şi jumătate. Pentru că distanța în marş între ele a fost stabilită la treizeci de metri, coloana de tancuri se întindea pe mai bine de patru sute de metri şi, cu toate că viteza era de numai 20 de kilometri pe oră, iar motoarele funcționau la minimum de putere, duduitul lor ritmat se transmitea prin sol, asemenea unui cutremur îndepărtat. La geamurile blocurilor care mărgineau bulevardul era

plin de oameni care fotografiau şi filmau de zor insolitul eveniment. Din câte îşi aminteau, cei care priveau acum de la geamuri nu văzuseră până atunci niciodată tancuri pe străzile Braşovului.

Comandantul formației de luptă, maiorul Vladimir Berceanu, se afla în primul tanc şi privea neliniştit, din capacul ridicat al turelei, la mulțimea de oameni care urmăreau de la balcoane coloana de tancuri. Ştia că în zona aceasta nu erau în pericol direct, dar întâmplările din anii petrecuți pe câmpurile de luptă, când putea porni spre tancul lui o grenadă reactivă de la orice balcon sau geam, erau greu de şters din memorie. Intră în zona de interdicție şi oftă uşurat, apoi îşi conduse tancurile spre punctul de afluire. După ce s-a asigurat că toate tancurile au ajuns cu bine, a închis capacul turelei, a dat ordin prin stația radio să se stingă farurile şi să se deplaseze numai cu aparatura de vedere pe timp de noapte până la locurile programate din timp pentru fiecare tanc.

La ora cinci şi zece minute raportă Centrului de Comandă că fiecare tanc din subordinea lui se afla pe poziție şi ținta era fixată.

— Bine, se auzi din căşti vocea şefului de stat-major. Aşteptați pe poziții şi trageți numai la ordinul meu.

— Am înțeles, domnule general. Tragem numai la ordinul dumneavoastră, răspunse maiorul şi apăsă mai bine căştile pe urechi, în aşteptarea comenzii de declanşare a focului, aşezându-se mai bine în scaunul incomod.

Era pentru prima dată când avea ceva mai mult timp să reflecteze la ciudățenia acestei misiuni. Că acțiunea era condusă de însuşi şeful de stat-major mai înțelegea, în fond omul voia şi el să simtă puțin gustul acțiunii, nu putea în schimb pricepe nici în ruptul capului ce se afla în apartamentul pe care tocmai se pregăteau să-l distrugă.

În schimb, generalul Cărbunescu radia de bucurie şi se întoarse spre ceilalți cu microfonul în mână:

— Ei, acum va vedea şi domnul Căpcăun ce înseamnă o salvă formată din nouă obuze percutante. Credeți-mă, am văzut cum acționează unul singur şi este de-a dreptul înfricoşător.

Se adresa mai mult celor trei detectivi care reveniseră de la pensiune şi care din nu se ştie ce motiv, nu prea păreau impresionați de aerul lui belicos. Ba mai mult, cel mai gras dintre ei, căruia ceilalți îi spuneau Spiridon şi păreau să-i acorde un respect deosebit, ridică mâna ca la şcoală şi o flutură ostentativ în aer.

Generalul se strâmbă nemulțumit, ca şi cum gestul i-ar fi luat ceva din momentul lui de glorie.

— Spune, te rog, despre ce este vorba, dar să fii scurt. Oamenii mei aşteaptă pe poziții.

— Am înțeles, domnule general. Voi fi foarte scurt. Mă gândeam, dacă tot avem numărul de telefon al Căpcăunului, nu ar fi indicat ca, înainte de a

deschide focul, să ne asigurăm că acesta încă se mai află în apartamentul în care veți trage?

Generalul nu avu nevoie mai mult de câteva clipe ca să-şi dea seama că Spiridon avea dreptate şi ordonă unui tehnician:

— Adu-mi, te rog, un telefon.

Apoi se întoarse spre Spiridon:

— Dumneata ai perfectă dreptate şi regret că nu mi-a trecut mie prin cap ideea asta.

Spiridon acceptă mulțumirile cu un zâmbet absent. Simțea că ceva foarte important, legat de telefoane, a fost omis. Ar fi vrut să mai ia o pastilă şi să se retragă într-un colț liniştit, să se poată gândi la problemă, dar îşi dădea seama că acum nu era momentul potrivit.

Încet, generalul formă numărul la telefonul adus de tehnician, citindu-l de pe o foaie de hârtie adusă de adjunctul lui.

După ce sună de câteva ori în gol, o voce răguşită, şi plină de veselie, răspunse:

— Alo! Cine naiba mă deranjează la ora asta barbară?

O clipă generalul rămase blocat. Nu era obişnuit să i se vorbească pe tonul ăsta. Îşi reveni imediat şi întrebă:

— Domnul Vasile Tudorache?

De la celălalt capăt al firului se auzi un mormăit nemulțumit şi vocea confirmă:

— Mă rog, se poate spune şi aşa, dar am auzit că oamenii m-au numit Căpcăunul şi parcă am început să mă obişnuiesc cu noul meu nume, aşa că hai să rămânem la Căpcăunul. Despre ce este vorba?

Generalul îşi revenise suficient de mult încât să-i comunice cu voce fermă:

— Există un mandat de arestare pe numele dumneavoastră, aşa că, pentru a evita pierderile colaterale, e de preferat să vă predați dumneavoastră.

— Domnule… uite-acum îmi dau seama că nici nu v-ați prezentat.

În ciuda semnelor disperate pe care i le făceau atât Spiridon, cât şi domnul Marcu, ofițerul se prezentă în mod automat.

— General-locotenent Cărbunescu Ion, Şef de stat-major interarme.

— Mă bucur de cunoştință, domnule general. Mă gândeam că, dacă există un mandat de arestare, poate că ar trebui să vină cineva să mă aresteze. Zornăind din cătuşe, cu o mulțime de televiziuni care să transmită ştirea în direct. Parcă aşa se procedează în ultimul timp, nu?

Generalul tuşi încurcat, acoperind în acest timp cu mâna microfonul receptorului, apoi, când îşi reveni, spuse:

— Există unele impedimente, aşa că ar fi mai bine, aşa cum am spus, să vă predați singur…

De dincolo nu se auzi un timp decât o respirație grea, ca şi cum Căpcăunul ar fi fost preocupat de altceva.

— Alo, spuse generalul în receptor şi Căpcăunul răspunse după un timp:

— Sunt aici, doar că mă întrebam de ce naiba vorbesc cu un general de armată şi nu cu un polițist? Auzisem eu ceva mai devreme, aşa ca un zgomot surd, prin preajmă. Sper că n-ați adus cumva tancuri!

Generalul nu apucă să răspundă. pentru că de la celălalt capăt al firului se auzi un râs batjocoritor:

— În acest caz puteți să vă faceți testamentul, domnule şef de stat-major. Sunt convins c-o să găsesc fotografia dumneavoastră undeva şi am să vă fac să regretați această impertinență.

Generalul rămase blocat din nou şi privi la receptorul telefonic, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca din el să iasă un şarpe, apoi îl duse iar la ureche şi spuse batjocoritor:

— Nu prea cred.

Activă microfonul care îi făcea legătura cu cele două plutoane de tancuri şi comandă scurt:

— Foc!

După o secundă dinspre cartierul Valea Cetății veni un zgomot surd, ca un huiet îndepărtat, iar pe fața generalului se întinse un zâmbet larg. Din receptorul telefonului se auzi un vaier, urmat de acelaşi zgomot de explozie şi de ziduri dărâmate.

— Ei, s-a terminat şi cu domnul Căpcăun şi în acelaşi timp şi cu problema noastră.

Toți din sală au aclamat zgomotos, numai grupul detectivilor stătea rezervat.

— Ce-i, domnilor, nu vă bucură victoria noastră? întrebă şeful de stat-major dând cu ochii de figurile lor preocupate.

Spiridon răspunse în numele tuturor, clătinând neîncrezător din capul mare:

— Am să mă bucur, domnule general, doar atunci când am să văd cu ochii mei corpul Căpcăunului făcut bucățele.

Scoase apoi flaconul din buzunar şi luă două pastile rubinii, fără să se mai ferească de nimeni, şi le înghiți fără apă.

— Nu mai durează mult până atunci, domnule Spiridon. În curând vom trimite şi infanteria să verifice.

Vru să mai spună ceva, dar chiar atunci atenția le fu atrasă de o mişcare pe un monitor. Unul dintre tancuri, şi după indicativ se vedea că este al comandantului, se puse în mişcare şi, ocolind cadavrele din parcare, se apropie de blocul în care se vedea la ultimul etaj apartamentul complet distrus.

— Vă rog să-i comandați să se oprească, se ridică Spiridon de pe scaun, apropiindu-se de general.

— Dacă omul nostru este mort, ce rost mai au atâtea precauții? întrebă disprețuitor generalul.

Toți ochii erau fixați pe tancul comandantului care se mai apropie câțiva zeci de metri, apoi se opri. Capacul turelei se deschise şi maiorul Vladimir Berceanu îşi scoase pe jumătate corpul din turelă. După ce se răsuci în toate părțile, atenția lui se fixă asupra apartamentului distrus.

— Domnule general, raportez! se auzi vocea lui din difuzor. Țintă distrusă în întregime şi, dacă îmi permiteți o părere personală, nu văd cum ar fi putut supraviețui cineva unei asemenea lovituri.

Pentru că imaginea sosea instantaneu, mai întâi s-a văzut pe monitoare cum capul bravului maior se face bucățele şi abia apoi s-a auzit plescăitul îngrozitor al sângelui care se împrăştie, transmis de microfonul stației de bord.

O clipă mai târziu se auzi din microfon o voce precipitată:

— Domnule general, comandantul nostru a fost doborât. Repet, comandantul a fost doborât. Aici ochitorul de pe tancul comandant, indicativ 14E18. Suspectăm că a fost acțiunea unui lunetist izolat, care l-a împuşcat în cap.

Pentru că şeful de stat-major a rămas încremenit, Spiridon i-a luat delicat microfonul din mână şi a ordonat:

— Atenție, ochitor! Dacă este posibil, trage corpul comandantului în tanc, închide capacul turelei fără să te expui şi dă comandă pentru toate celelalte tancuri să se adune la locul de afluire.

Spiridon nu se prezentase, dar cum ordinele erau de bun-simț, ochitorul răspunse scurt:

— Am înțeles, domnule, trag în turelă corpul comandantului, închid capacul şi ordon formației de tancuri adunarea la locul de afluire.

Generalul ar fi vrut să protesteze pentru faptul că i-a fost luat microfonul de la care tocmai conducea o operațiune militară de către un civil, dar în mintea lui se strecură gândul că, deoarece Căpcăunul nu este mort, în cele din urmă şi-ar putea pune în aplicare amenințarea rostită cu puțin timp în urmă. Privi la fel de absent cum receptorul telefonului îi este luat din mână şi nu părea să fie foarte conştient că din receptor se auzea o voce. Spiridon duse receptorul la ureche, fără ca nimeni să se împotrivească, apoi spuse:

— Alo, este cineva acolo?

Cum telefonul rămăsese comutat pe difuzor, toată lumea din apropiere putu auzi râsul sarcastic, care părea să umple toată încăperea.

— Este, cum să nu fie! Sper că n-ați desfăcut şampania pentru că mai aveți de aşteptat pentru asta. Dar cu cine vorbesc? Nu mai este generalul la telefon?

— Nu, nu mai este generalul, răspunse calm Spiridon. Domnul general este reținut momentan cu alte treburi.

Hohotul de râs se auzi iar, apoi vocea spuse:

— Păi, din două una: ori a leşinat, ori a plecat să-şi scrie testamentul. Cu cine am onoarea acum?

— Mă numesc Spiridon Breazu, sunt de meserie negociator pentru cazurile de criză şi vă rog să nu pierdeți timpul căutându-mă în reviste sau pe internet. Chiar dacă am rezolvat multe cazuri, numele meu, şi cu atât mai mult fotografia, nu apare pe nicăieri.

De dincolo se auzi un mormăit dezaprobator, iar în cele din urmă vocea Căpcăunului se auzi veselă:

— Sunt curios, ce vă gândiți că ați putea negocia cu mine? Ce credeți că ați putea să-mi oferiți?

— Orice doriți, în limite rezonabile.

— Limite rezonabile… Ce înțelegeți prin limite rezonabile?

— Destul de multe, ținând seama că tocmai ne-ați dovedit aptitudinile dumneavoastră deosebite.

Mârâitul din difuzor se transformă într-un mormăit aprobator şi Căpcăunul spuse:

— Discuția începe să devină interesantă, numai că pierde din vedere esențialul.

— Să auzim, spuse Spiridon şi se întoarse repede spre şeful de stat-major pentru că i se păruse că vrea să spună ceva. Îi făcu semn să tacă punându-şi un deget la buze şi se făcu că nu observă că Malamutul se dădu mai aproape de el. Nu voia să se gândească ce s-ar putea întâmpla dacă generalul ar fi scos vreun cuvânt, pentru că trebuia să se concentreze asupra dialogului, dar, după figura încruntată pe care o avea Malamutul, ofițerului nu i-ar fi fost deloc moale dacă ar fi încălcat interdicția.

— Plecați, probabil, de la presupunerea că eu aş dori să plec undeva în linişte şi pace şi tot ce îmi doresc este să pun mâna pe o sumă consistentă de bani şi pe un avion cu care să plec…

— Cam aşa ceva, recunoscu Spiridon.

— Ei bine, treaba nu stă deloc aşa, spuse Căpcăunul. Nu vreau să plec! Vreau să rămân pe loc şi să ucid cât mai multă lume. Pentru mine a ucide a devenit ceva tot atât de necesar, cum este pentru dumneata să respiri, nu ştiu dacă mă poți înțelege. Chiar dacă ştiu la ce consecințe va duce asta: în cele din urmă veți sacrifica cu totul cartierul, sau chiar oraşul, şi veți lansa o bombă de vreo tonă, două, în locul unde bănuiți că mă aflu. Ştiu că Armata Română nu are aşa ceva în dotare, dar prietenii din NATO probabil abia aşteaptă să experimenteze aşa ceva.

Spiridon clătină din capul mare şi privi la fețele consternate din jur, apoi spuse:

— Cred că sunt printre puținii oameni din lume care te poate înțelege… şi tot printre puținii care au şi o soluție.

— I-auzi! se auzi vocea Căpcăunului urmată de un chicotit. Adică eu, care mă cunosc cel mai bine, nu am găsit nicio soluție, şi ai găsit dumneata una?

— Da, încuviință Spiridon. Am o soluție şi încă una bună pentru toată lumea.

— Să o auzim, spuse de-a dreptul curios Căpcăunul.

După o pauză de câteva secunde, Spiridon spuse în receptor:

— Numai o clipă, trebuie să fac puțină ordine pe-aici…

Se întoarse spre general şi spre ceilalți militari şi spuse tare:

— Domnilor, vă rog să părăsiți cu toții încăperea, pentru a putea desfăşura negocierile în linişte.

— Dar nu este posibil! se revoltă generalul. Aceasta este o operațiune militară în curs de desfăşurare şi nu este permis nimănui…

— A fost o operațiune militară până când ai dat chix, generale. Dacă tot ai greşit, lasă-i pe alții să se ocupe de problemă. Eu voi încerca să salvez o mulțime de vieți, printre altele şi pe a dumitale. Şi nu mă mai ține de vorbă pentru că, poate chiar în acest moment, Căpcăunul îți caută pe internet fotografia şi ştii că are nevoie doar de atât ca să te facă fântână arteziană.

La semnul şefului de stat-major se ridicară toți să plece, dar Spiridon le făcu semn celor doi detectivi şi domnului Marcu să rămână pe loc.

După ce ultimul militar părăsi remiza, Spiridon luă iar receptorul.

— Omule, să ştii că sunt impresionat, spuse Căpcăunul. Să dai afară un general din propriul lui Centru de comandă, chiar că este ceva. Încep să capăt încredere în propunerea ta, aşa că dă-i drumul.

— Te rog să nu te grăbeşti şi să o cântăreşti cu grijă. S-ar putea să fie singura alternativă viabilă, cu pierderi minime.

Din difuzor se auzi un mârâit de nerăbdare şi Căpcăunul izbucni:

— Lasă-mă pe mine să apreciez asta. Vreau să aud odată propunerea aia!

Spiridon ezită câteva clipe, ca şi cum şi-ar fi formulat mai întâi în gând ce avea de spus, conştient că nu va avea a doua şansă.

— Probabil că ştii deja că, în anumite comunități din Orientul Îndepărtat, mai există încă aşa numita *instituție a căpcăunului local,* care execută tot felul de sarcini utile pentru comunitate, cum ar fi apărarea de duşmani sau, pur şi simplu, pentru că aşa cere legenda locală. Drept ofrandă pentru serviciile aduse, căpcăunii locali, care uneori se mai numesc acolo şi dragoni, primesc tineri şi tinere, la intervale regulate, cu care el poate face ce vrea. Cu cât comunitatea este mai mare, cu atât numărul de tineri şi tinere creşte… ca să nu mai vorbim de prizonierii de război, condamnații la moarte şi alte asemenea oportunități.

De la capătul celălalt al firului nu se auzea niciun zgomot şi Spiridon continuă:

— De ce în loc să fii vânat, hulit şi, în cele din urmă, ucis, să nu fii mai bine admirat, respectat, adorat şi cu o rezervă nelimitată de oameni la dispoziție pentru a-ți satisface micile pofte? Atunci când natura creează câte un exemplar ca dumneata, fii sigur că îi oferă şi posibilitatea de a supraviețui. Poate legenda Minotaurului şi a altor creaturi asemănătoare au la bază câte un sâmbure de adevăr…

Tăcerea din difuzor se adâncea şi toți au fost convinşi că Spiridon a dat greş.

— Cine eşti dumneata, domnule Spiridon? se auzi în cele din urmă vocea aproape şoptită a Căpcăunului.

Pe fața lui Spiridon se lăți un zâmbet larg, dar nimic din veselia lui nu se reflectă în glas, atunci când răspunse. Dimpotrivă, vocea era serioasă şi sobră pentru că acum urma ceea ce era mai greu.

— Doar o ființă care te înțelege perfect şi îți înțelege foarte bine nevoile. Uite, de exemplu, ştiu sigur că sufletul îți tânjeşte acum după o pizza Prosciutto Speciale magnifică…

— M-ai ghicit, omule! se auzi râsul vesel al Căpcăunului. Comandă repede o Prosciutto Speciale şi, după ce o mănânc, promit să mă gândesc la o cale sigură de a ajunge în Extremul Orient. Cât mai sigură pentru mine…

— Am înțeles şi mă voi gândi şi eu la o cale mulțumitoare pentru toată lumea. Nu ştiu dacă la pizzeria Adela au aprins cuptoarele, dar am să-i grăbesc cât de tare pot. Voi suna chiar înainte ca maşina cu pizza să ajungă…

După o pauză, privi spre Pisică, care îl asculta cu toată atenția, apoi făcu o strâmbătură şi continuă în receptor:

— O să mă asigur că pizza va fi servită de cea mai nostimă fată pe care o au acolo… şi să rămână numai între noi, dar poți să o păstrezi bonus până la plecare.

Un râs gros se auzi din difuzor, apoi Căpcăunul puse receptorul în furcă.

Spiridon se întoarse spre detectivi şi ridică nevinovat din umeri:

— Îți dai seama, Pisico, că am fost nevoit să spun asta…

Chiar dacă pricepea foarte bine cum stătea treaba, Pisica tot nu părea foarte încântată:

— Auzi la el! Bonus! Vrea, urâtul naibii, să primească şi bonus. Să vezi ce bonus în cap o să-i trag când îl văd…

Malamutul era mai calm şi observă:

— Cred că asta era şi ideea şefului: să te enerveze şi mai mult, ca să fii în formă pentru momentul când o să dai ochii cu el. Acum haide la pizzerie să-i trezim, să le spunem să încingă cuptoarele şi să-ți găsim o uniformă.

— Poate găsim totuşi una care să ți se potrivească ție, îl tachină ea şi au ieşit înghiontindu-se.

Domnul Marcu roti ochii prin sala goală, cu o figură gânditoare, iar în cele din urmă întrebă:

— Şi, totuşi, cum a scăpat cu viață Căpcăunul? Doar chiar înainte să se tragă salva de pe tancuri, generalul a vorbit la telefon cu el. Un telefon fix, să reținem asta.

Spiridon zâmbi subțire şi răspunse:

— Dacă ați fi citit la fel de atent ca şi mine biografia Căpcăunului, v-ați fi dat seama imediat: a lucrat aproape doi ani ca tehnician la liniile telefonice.

— Şi ce-i cu asta? întrebă domnul Marcu, tot nedumerit.

— Asta înseamnă că ştie cum se cablează liniile pentru telefoane şi i-a fost uşor să schimbe firele într-o cutie de distribuție, în aşa fel ca telefonul lui să fie conectat, undeva, într-un apartament de pe altă scară, ales din timp. Majoritatea au rămas goale după ce a fost inițiată evacuarea. Şi putea ajunge pe ce scară voia prin subsolul comun al blocului.

Domnul Marcu scutură gânditor din cap şi murmură:

— Uite ce înseamnă o pastilă luată la timp… Cred că ar trebui să iau şi eu una, măcar în situații de criză.

Spiridon recunoştea o glumă bună, aşa că râse în hohote, poate şi ca să se mai elibereze după stresul convorbirii tocmai încheiate.

— Hai, să plecăm şi să ne ocupăm de planul B şi să redăm încăperea asta militarilor.

Capitolul 17

Sfârşitul unui căpcăun

Domnul Marcu privea gânditor la Pisică. Arăta exact ca o tânără vânzătoare de la Pizzeria Adela. Aşteptau în curtea interioară a pizzeriei să se încingă cuptoarele şi toți se bucurau de intimitatea micii ascunzători pentru că, dacă ar fi aşteptat în stradă, precis ar fi atras atenția mulțimii de reporteri care se foiau peste tot prin oraş, mai ales după ce au fost trase salvele de pe tancuri. Asta cu atât mai mult cu cât nu fusese furnizat niciun comunicat oficial, care să lămurească situația cât de cât.

— Gata! spuse patroana ieşind prin uşa din dos a pizzeriei. Cuptoarele sunt încinse şi punem la copt pizza comandată de dumneavoastră în cinci minute.

— Vă mulțumim pentru cooperare, doamna Adela, spuse Spiridon galant ca de obicei. Gestul dumneavoastră amabil nu va fi uitat…

Patroana clătină nehotărâtă din cap:

— Sper numai ca folosirea uniformei şi a pizzei făcută de noi să nu aducă vreun prejudiciu renumelui pizzeriei…

Spiridon se apropie de patroană, îi luă delicat mâna şi i-o sărută:

— Din punctul ăsta de vedere, eu zic să stați liniştită. Când se va afla că pizzeria dumneavoastră a avut o contribuție atât de însemnată la salvarea oraşului, sunt sigur că vânzările vor urca până la cer. În locul

dumneavoastră, m-aş gândi unde să mai construiesc două, trei cuptoare pentru a face față cererii.

Îi mai sărută o dată mâna şi o împinse delicat spre intrarea în pizzerie.

După ce se întoarse la grupul care aştepta lângă maşină domnul Marcu, mai pragmatic, spuse:

— Asta în cazul în care nu va fi pusă să semneze atâtea acte referitoare la încălcarea secretului, încât îi va fi frică să vorbească şi când este singură.

Privi cu îndoială la cei din fața lui şi adăugă:

— Bineînțeles, numai în cazul în care planul nostru reuşeşte…

— Şi dacă nu? întrebă Pisica. Eu voi rămâne pe post de „bonus” al Căpcăunului?

Domnul Marcu ridică cu tristețe din umeri:

— Nu pentru multă vreme, crede-mă! Din informațiile pe care le am, există pregătită o bombă nucleară tactică, de 15 kilotone, încărcată pe un avion care aşteaptă cu motoarele pornite pe un aeroport nu foarte departe de aici. Am primit-o cadou de la aliați când au auzit ce se întâmplă…

Printre cei de față trecu un fior, iar domnul Marcu continuă:

— Iar în cazul în care avionul dă într-un fel sau altul greş, să presupunem că, prin talentele lui, Căpcăunul îl face pe pilot să devină indisponibil, în marea Adriatică se poziționează chiar acum un submarin nuclear american, înarmat cu rachete Tomahawk. Cel puțin una are în mod sigur focos nuclear.

— Se pare că nimeni nu îl vrea pe acest Căpcăun în viață, spuse gânditoare Pisica. Aşa că ar fi bine să reuşesc, într-un fel sau altul.

— Da, aşa ar fi cel mai bine, spuse şi Malamutul mai gânditor ca de obicei.

Mai aşteptă câteva minute nelinişt, apoi se trase mai într-o parte şi îl sună pe doctorul Rizescu:

— Domnule doctor, nu ştiu dacă vă mai amintiți de mine, dar aş avea nevoie de un mic serviciu.

După o scurtă ezitare, doctorul spuse:

— Sper să nu fie ceva prea ciudat pentru că, sincer să fiu, de la dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră mă aştept la orice.

— Nici vorbă, domnule doctor, nici vorbă. Voiam doar să vă întreb dacă aveți acolo un cuptor, un incinerator în care ardeți resturile de natură organică?

Doctorul păstră tăcerea câteva clipe, apoi răspunse:

— Avem aşa ceva aici, dar este numai pentru bucăți mici… În niciun caz nu se poate incinera un cadavru întreg.

— Un cadavru nu încape, am înțeles. Dar capul unui cadavru ar încăpea?

— În mod sigur un cap ar încăpea, dar nu ştiu la ce v-ar folosi asta pentru că…

— Domnule doctor, vă rog să nu mă întrebați nimic acum, dar încingeți bine cuptorul. Ajung la dumneavoastră în cel mult o oră.

Doctorul vru să mai întrebe ceva, dar Malamutul închise telefonul şi se întoarse la ceilalți.

După ce le-a fost înmânată cutia cu pizza, Pisica a aşezat-o cu grijă pe tava pregătită de Petrică, apoi s-a urcat pe locul şoferului, iar Malamutul s-a strecurat în locul din spate al furgonetei şi s-a culcat pe spate.

— Mai verifică o dată comunicațiile, i-a spus Spiridon grijuliu, iar Pisica se strânse uşor de unul din cercei.

În casca purtată în ureche de Malamut se auzi un păcănit scurt, iar acesta confirmă:

— Am auzit tare şi clar.

Pisica îi readuse aminte:

— Un clic ca să cobori din maşină, iar la două intri pregătit, pe scară.

— Am înțeles, să trăiți! spuse Malamutul glumind, iar maşina a ieşit în stradă nebăgată în seamă de nimeni.

Spiridon şi domnul Marcu au privit lung în urma lor, apoi primul a spus:

— Să mergem şi noi la Centrul de comandă, măcar să vedem ce se întâmplă şi să-i dau telefon Căpcăunului că îi este servită ultima pizza.

— Măcar de-ar fi ultima, spuse domnul Marcu şi s-au urcat grăbiți în maşină.

Când au ajuns la Centrul de comandă au văzut pe monitoare că maşina pizzeriei era oprită la punctul de control de la intrarea în cartier şi soldatul de la bariera mobilă discuta în contradictoriu cu Pisica.

— Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Marcu.

— Soldații de la barieră au primit ordin să lase să treacă maşina pizzeriei, dar unul dintre ei l-a găsit pitit în spate, printre cutii, pe omul dumneavoastră şi nu ştie ce să facă.

Domnul Marcu privi supărat spre şeful de stat-major:

— Cum ce să facă? Să facă ce a fost instruit să facă! Şi asta cât mai repede, până nu stârnim bănuieli. Era vorba să-i dea drumul, nu să-i controleze.

Între timp Spiridon recuperă de la maiorul cu transmisiunile telefonul fix şi, înainte de a forma numărul, le spuse tuturor:

— Şi acum linişte, vă rog!

Căpcăunul răspunse după ce telefonul sună de câteva ori, prelung.

— Am crezut că m-ai uitat cu totul, domnule Spiridon, spuse el după ce îi recunoscu glasul.

— Iar eu am crezut că relația noastră a pornit, totuşi, pe bază de încredere reciprocă. Maşina pizzeriei este la punctul de control de la intrarea în cartier şi, din minut în minut, ar trebui să apară în raza ta vizuală.

După câteva minute de tăcere, Căpcăunul spuse:

— O văd acum. Se poate comunica cu maşina?

— Da, confirmă Spiridon. Prin stația de radio de pe maşină.

— OK, spuse Căpcăunul, să vină atunci la scara G şi să urce la ultimul etaj.

Pe monitoare se văzu cum maşina pizzeriei se îndreptă spre penultima scară a blocului cu opt scări, apoi, după ce opri, văzură silueta fragilă a Pisicii coborând şi pregătindu-se să intre.

— Sper că fata asta nu este cablată, îşi arătă îngrijorarea Căpcăunul.

— Nu este, răspunse repede Spiridon. La urma urmei nu ai decât s-o percheziționezi după ce ajunge.

— La cum arată, o să-mi facă o plăcere deosebită, spuse încântat Căpcăunul. Gata acum, o să vorbim mai târziu! Mă duc să-mi întâmpin musafira.

Pisica pătrunse cu grijă în scară şi privi atentă în jur, dar scara blocului se înfățişa exact cum îi fusese arătat pe planurile blocului, aşa că a început să urce încet. Avea de urcat patru etaje şi, deşi era într-o formă fizică perfectă, voia să-şi păstreze forțele pentru înfruntarea finală.

Scările blocului erau construite cu geamuri largi, prin care lumina soarelui de dimineață pătrundea cu putere. La un moment dat, când ajunse la etajul trei, Pisica îşi dădu seama că scările se cutremură uşor, iar lumina soarelui se întunecă şi o voce bubuitoare se auzi deasupra ei:

— Hai odată, că mor de poftă! Mirosul de la pizza aia mă înnebuneşte! continuă vocea bubuitoare.

„Şi nici tu nu mă laşi chiar rece” gândi Căpcăunul când o văzu pe tânăra fată apărând pe palierul etajului patru.

Aşa cum fusese sfătuită, Pisica se apropie de Căpcăun cu ochii plecați pe cutia de pizza, care avea pusă deasupra chitanța, dar chiar şi aşa era conştientă de mărimea colosală a celui din fața ei.

— Va trebui să îmi semnați pe chitanță, de primire, spuse ea cu o voce pierită.

— O să semnăm şi chitanța, necheză Căpcăunul cu o voce bubuitoare şi o să facem chiar mult mai multe lucruri decât îți închipui, dar mai întâi să mâncăm această delicioasă pizza, că mă înnebuneşte mirosul.

„Să vezi ce o să te înnebunească asta” gândi Pisica şi, ajunsă în fața lui, ridică tava, cu partea de jos argintată şi lustruită oglindă de Petrică, în dreptul ochilor lui.

O clipă, Căpcăunul dădu cu ochii de noua lui înfățişare şi cu sclipirea neîndurătoare a ochilor lui, care parcă ardeau. Simțea instinctiv că nu e bine să-i privească pentru că încă nu îşi putea controla în totalitate puterile şi ar putea să-şi facă rău chiar lui însuşi. Închise ochii, dar dintr-un instinct al pericolului, întinse mâna să arunce tava şi atunci simți genunchiul osos al Pisicii lovindu-l între picioare. Înnebunit de durere, se aplecă în față.

Pisica privi masa enormă a Căpcăunului aplecată şi se bucură că au conceput şi o variantă B a planului B, pentru că se îndoia că ar putea să arunce peste scară trupul butucănos din fața ei. Ridică, aşadar, de mânere tava de pe care pizza alunecase pe podea şi, încercând să-şi amintească între

ce vertebre cervicale citise că este mai bine să lovească, trânti cu putere marginea tăvii în ceafa Căpcăunului.

Malamutul îi explicase că ar fi bine să termine dintr-o singură lovitură, dar nu bănuia ce gât gros are Căpcăunul, aşa că lama de cuțit sudată tăvii de Petrică abia dacă secționă jumătate din gâtul enorm. Dar nici în bucătăria pensiunii nu reuşise să desprindă dintr-o singură lovitură, de prima dată, capul de porc pe care se antrena. Fără să ezite, conştientă că îşi joacă ultima carte, ridică iar tava şi mai lovi o dată, de data asta mai puternic, şi capul uriaş se desprinse, în sfârşit, căzând la picioarele ei. Apăsă de două ori cercelul, apoi apucă de păr capul imens al Căpcăunului şi îl aruncă dincolo de balustradă. Un zgomot oribil, un plescăit de pungă cu apă care se sparge, însoți căderea.

Auzi paşii Malamutului la parter şi se aplecă să se uite la el.

— Ți-am trimis o pizza, cățel! strigă ea sfârşită, dar bucuroasă că totul s-a terminat.

— Mulțumesc, Pisicuțo! se auzi de jos glasul înfundat al Malamutului, numai că pizza asta a ta nu pare foarte coaptă. Coboară repede să o ducem la cuptor.

Deşi tremura din toate încheieturile, atât de efortul depus, cât şi de emoție, Pisica se grăbi cât putu de repede şi îl văzu pe Malamut cum prinde şi el de păr capul enorm al Căpcăunului şi îl introduce într-un sac verde de pânză.

Văzând-o cum tremură, o prinse uşor de mână şi o ajută să ajungă la maşină.

— Poți conduce? întrebă el.

Pisica bău puțină apă din bidonul pe care îl avea în maşină şi încuviință uşor din cap.

— Atunci condu cât de repede poți la doctorul Rizescu. I-am zis să aprindă cuptorul când am plecat de la pizzerie.

Au trecut cu maşina pe la punctul de control fără să mai fie opriți, în fond interdicția era numai pentru cei care voiau să intre, şi au ajuns la morgă în mai puțin de zece minute, coborând în subsolul unde doctorul îşi avea cuptorul.

Malamutul ținea strâns, în brațe, sacul de pânză verde şi doctorul Rizescu îl întrebă:

— Pot vedea măcar ce este înăuntru?

Malamutul privi lung la sacul care părea că are o viață a lui proprie şi răspunse:

— Hai să ne gândim că înăuntru este capul Gorgonei şi că nici după moarte nu şi-a pierdut cu totul puterea de a face rău. Deschideți mai bine cuptorul, fără să puneți alte întrebări.

Doctorul privi cu îndoială sacul voluminos şi, părându-i-se că vede o mişcare înăuntrul lui, deschise grăbit cuptorul şi folosindu-se de mănuşile de azbest, scoase tava cuptorului.

— Pune-l aici! îi arătă el tava, apoi aşează bine sacul şi împinse tava cuptorului în flăcările furioase, folosindu-se de mâner.

Au privit cu toţii la zbaterea furioasă a flăcărilor ce cuprindeau flămânde sacul. La un moment dat li s-a părut că acesta se mişcă, dar doctorul i-a liniştit:

— E numai efectul gazelor care se dilată şi îşi fac loc să iasă.

Malamutul clătină din cap cu îndoială, iar Pisica spuse:

— Aşa să fie, doctore, cum spui dumneata. Nu au plecat de acolo până când sacul, împreună cu tot ce era în el, a fost transformat în cenuşă.

După ce a stins focul, doctorul Rizescu a privit cenuşa de pe tavă şi i-a întrebat pe cei doi:

— Cu cenuşa ce fac? Aveţi nevoie de ea sau o pot arunca?

Malamutul şi Pisica s-au privit gânditori, apoi bărbatul a spus:

— Cred că o puteţi arunca fără nicio problemă.

Chiar când să plece la uşa subsolului şi-au făcut apariţia domnul Marcu, Spiridon şi chestorul Nistorescu, pe care îl recuperaseră de la pensiune.

Domnul Marcu şi-a dat seama dintr-o privire de cele întâmplate şi încuviinţă tăcut din cap.

— Se pare că aceasta era cea mai bună soluţie, dar acum ar fi bine să plecăm spre Bucureşti pentru că aici se vor înfige spiritele în curând, mai ales când cei de la Armată vor vedea că trofeul lor este fără cap.

Chestorul şi domnul Marcu s-au urcat în Volvo, iar detectivii în microbuzul adus de Petrică chiar lângă Morgă şi au plecat spre Bucureşti, ca urmăriţi de stafia unui Căpcăun.

Capitolul 18

Cine eşti dumneata, domnule Spiridon?

După ce au ajuns toţi la sediul agenţiei de detectivi, primul lucru pe care l-a făcut chestorul Nistorescu a fost să se apuce de făcut cafea. La privirile amuzate ale celorlalţi, a dat din umeri şi a continuat. Abia după ce le-a servit cafelele, a explicat:

— Credeţi-mă, m-am simţit atât de puţin implicat în această treabă şi în rezolvarea ei, încât măcar acum, la sfârşit, vreau să mă fac şi eu util.

Domnul Marcu explică după ce gustă din cafea, deşi toţi înţelegeau motivele:

— Dragul meu, cred că îți dai seama că trebuia să menajăm sensibilitățile celor de la Armată. Oricum nu le-a convenit când ne-am amestecat în treaba lor, deci exact tu mai lipseai pe acolo.

— Îmi dau seama, dar tot m-am simțit inutil o bună parte din timp, mai ales după ce am aflat ce a făcut Pisica...

Fata ridică modest din umeri şi se vedea pe fața ei că era marcată de cele petrecute cu puțină vreme în urmă la Braşov şi că ar fi preferat să tacă, dar chestorul insistă:

— Şi, totuşi, sunt curios să aflu cum de v-a venit ideea de a-l decapita pe Căpcăun şi de a-i arde capul?

Făcu o pauză, privi cercetător la cei trei detectivi şi continuă:

— Nu că ar fi fost o idee rea, dar vreau să ştiu cum de v-a trecut aşa ceva prin minte?

Malamutul arătă spre Spiridon, care ridicase nevinovat ochii în tavan, dar părea de-a dreptul încântat că se află în centrul atenției.

— Să fiu sincer, spuse Malamutul, şeful nostru a căpătat în ultimul timp o putere de procesare uimitoare şi, uite aşa, a ajuns la concluzia că aşa ar fi cel mai bine pentru toți. Asta pentru că Miciurin căuta în ultima perioadă o soluție pentru regenerarea subiecților în cazul rănirii.

— Ei bine, tăierea capului pare o rană destul de serioasă ca nu mai facă posibilă nicio regenerare, spuse chestorul.

— Ştim, răspunse Pisica, dar nu am vrut să riscăm. Cel puțin Spiridon aşa ne-a sfătuit.

Toți din jurul mesei au tăcut şi au privit fix la Spiridon. Tot chestorul fu cel care întrebă, în timp ce domnul Marcu păstra o tăcere misterioasă, ca şi cum ar fi cunoscut deja răspunsurile.

— Ei bine, dragă Spiridon, ce ne poți spune în plus față de ceea ce ştim? Poate că...

Spiridon coborî ochii din tavan şi ridică o mână făcându-i semn să tacă.

— Mai întâi să mai iau două pastiluțe şi pe urmă o să vă răspund.

Cu gesturi tacticoase scoase flaconul, îl scutură spre chestor ca acesta să vadă că mai sunt numai câteva pastile şi că ar fi cazul să-i reînnoiască provizia apoi, după ce le înghiți, aşteptă câteva secunde şi nu începu să vorbească decât atunci când simți că şi-au făcut efectul.

— Că tot veni vorba de puterea de procesare, aş vrea să îmi lămuriți câteva lucruri care nu prea se leagă...

Toți îl priveau curioşi, iar el continuă, adresându-se mai mult chestorului:

— Dacă toți copiii au fost aduşi în buncărul subteran de care vorbeați, la vârsta de trei, patru ani, înseamnă că ar trebui să aibă acum cam în jur de 30, cel mult 35 de ani. Exact ca ei, arătă el spre Malamut şi spre Pisică.

— Ai dreptate, dar tot nu pricep unde vrei să ajungi, spuse precaut chestorul.

— Păi, întrebarea mea este simplă: ce caut eu în toată această ecuație? întrebă el. Am înțeles că Anton Vlădăreanu a fost dus în laboratorul lui Miciurin pentru că acesta voia să modifice şi subiecți adulți. Cu rezultatul pe care îl cunoaştem, dar rămâne întrebarea: cine sunt eu?

Chestorul zâmbi puțin vinovat:

— Eu cred că deja bănuieşti.

Spiridon privi încruntat spre el.

— Nu, nu bănuiesc deloc.

— Tu eşti Miciurin.

Mâna lui Spiridon se încleştă în jurul cănii de porțelan, care se sparse cu un trosnet sec.

— Nu mă faceți să mă folosesc de forța pe care tocmai am căpătat-o.

Chestorul clătină dezolat din cap.

— Decât să te foloseşti de forța fizică, mai bine te-ai folosi de briciul lui Occam care spune că nu este necesar să …

— Mulțumesc, îl întrerupse Spiridon, ştiu ce spune briciul lui Occam, atât că nu îmi convine ce prostii spune briciul ăsta.

Făcu o pauză lungă ca să se şteargă pe mâini de cafea cu un şervețel umed pe care i-l întinsese tăcută Pisica. Apoi spuse:

— Bănuiesc că ai o explicație pentru asta.

Chestorul înclină din cap:

— Am, bineînțeles, dar nu ştiu dacă o să-ți convină.

— Tu spune-o doar şi pe urmă văd eu dacă o cred sau nu.

— Anatoli Miciurin, spre deosebire de imaginea savantului distrat, era foarte atent la evoluția politică din România acelor ani. A observat îngrijorat degradarea situației politice şi şi-a luat măsuri de siguranță din vreme. Şi-a pregătit, în secret, o nouă identitate, întâmplător pe numele de Spiridon Breazu şi, după ce a eliberat copiii din buncăr şi a aruncat în aer instalațiile şi ce mai rămăsese pe acolo, şi-a injectat o doză din noul lui preparat. Am avut marele noroc că l-am întâlnit eu primul în acele zile, când mai semăna încă puțin cu vechiul Miciurin, ale cărui fotografii le aveam. Am asistat uimit la transformarea, în doar trei zile, a lui Anatoli Miciurin în Spiridon Breazu şi am fost alături de el suficient timp ca să-i şoptesc despre ceea ce urmau să devină ulterior vechi amintiri. Nu uita că mintea ta era în acele vremuri o tabula rasa, aşa că a fost uşor ca să-ți picur, rând pe rând, aceste amintiri, care nu existau de fapt. Ți-am vorbit despre prieteni şi colegi care nu existau, dar pe care, dacă îi sunai, răspundea un agent al domnului Marcu. Dacă îți mai aduci aminte, a fost o vreme în care ne întâlneam aproape zilnic, iar după ce te-ai stabilizat, ți-am găsit un serviciu suficient de stresant ca să te țină ocupat şi să te împiedice să-ți pui prea multe întrebări. Eu am ieşit discret din viața ta, însă ai fost atent monitorizat în tot acest timp, aşteptând un prilej să te putem reactiva.

Spiridon îl asculta cu atenție, dar se vedea pe fața lui că se gândeşte şi la altceva, încercând să-şi sondeze adâncurile memoriei. Se putea deduce, după figura dezamăgită, că acolo nu găsise nimic care să-i fie pe plac.

— Cum şi în ce fel să mă reactivați? întrebă Spiridon.

Chestorul arătă spre Marcu.

— Domnu Marcu este cel care a monitorizat ce a mai rămas din proiect, după ce toți participanții la el au dispărut, aşa că are mai multe amănunte.

— Intenția noastră, a început Marcu să vorbească, a fost să demarăm, încet şi calm, acest proiect, pentru a nu stârni o reacție negativă din partea dumneavoastră. Din nefericire, evenimentele s-au precipitat din cauza apariției acestui fals vampir de pe strada Sforii, astfel că a fost necesar să vă implicăm mai devreme decât intenționam, pentru că nu puteam şti dacă nu era vorba cumva despre cel modificat de Miciurin. Urma să discutăm pe îndelete şi să depistăm împreună o soluție pentru a-i găsi pe ceilalți copii asupra cărora s-a aplicat acest tratament.

— Aş vrea să vă pot ajuta, dar chiar nu îmi pot aminti nimic despre această perioadă, se arătă Spiridon dezolat. Nici măcar nu mă pot simți vinovat decât, aşa, prin efort pur intelectual, dar nimic pornit din suflet.

— Nici nu ne aşteptăm la asta, îl linişti Marcu. Mă gândeam că împreună vom găsi o soluție, pentru că presupunem că acei copii au rămas ulterior în zona Braşovului. Aveau cu toții sub zece ani atunci când au fost eliberați, aveau unele abilități ieşite din comun chiar şi fără să ia dimextrozină, aşa că este puțin probabil să nu fi supraviețuit. Unii poate au ajuns copii ai străzii, alții poate au fost internați în centre pentru minori sau au fost înfiați. Oricum, la ora actuală, toți sunt adulți şi pot deveni periculoşi dacă primesc accidental o doză suficientă de dimextrozină, aşa că este mai bine să-i găsim noi primii.

— Eu am propus, inițial, ca în apa din municipiul Braşov să se introducă o cantitate controlată de dimextrozină şi să monitorizăm atent populația Braşovului în tot acest timp, spuse nu foarte convins chestorul.

— De fapt, interveni Spiridon, cred că trebuie să continuăm alimentarea cu dimextrozină pe cartiere. Este posibil să putem gestiona situația, dacă avem de-a face numai cu câte un cartier, pe rând.

Simțind că toți ochii din încăpere îl urmăreau, Spiridon continuă:

— În paralel, trebuie să încercăm să depistăm locația buncărului. Sunt sigur că, în ciuda faptului că a fost aruncat în aer şi incendiat, se mai pot găsi urme care să ne conducă la foşti subiecți ai experimentelor.

Marcu ridică dezolat din umeri:

— Am făcut tot ce este posibil. Am răscolit toate arhivele, dar nu am găsit nicio urmă.

— Mă gândesc la altă cale, spuse Spiridon.

— Păi, spune atunci, să o auzim! izbucni chestorul.

Spiridon arătă spre Malamut:

— Atunci când am călătorit spre Bran, în urmărirea vampirului nostru, Malamutul conducea cu toată viteza, dar chiar şi aşa am avut o uşoară senzație de deja vu, la un moment dat. Viteza era prea mare şi altele erau prioritățile atunci, dar sunt sigur că, dacă am reface călătoria în linişte, am putea găsi măcar o vagă amintire a locului unde am trăit atâția ani.

— Asta este o idee bună, mai ales că a devenit o prioritate de câteva zile, spuse Marcu.

— De ce?

Marcu oftă uşor:

— Doamna Magda, fosta secretară a chestorului Nistorescu, a fost găsită moartă în apartamentul ei, zilele trecute. Aparent a fost vorba de un jaf nereuşit, în care intruşii au fost surprinşi asupra faptului, au intrat în panică şi au suprimat-o. „Aparent” am spus, pentru că de fapt a fost suprimată pentru a nu-i depista legătura căruia îi comunica toate mişcările din biroul chestorului Nistorescu.

— Şi nu ați putut afla nimic?

— Ei, câte ceva tot am aflat. Este vorba de colonelul KGB Vladimir Tupolev, fost şef de secție care, după desființarea KGB-ului, a hotărât să lucreze pe cont propriu. Este ferm hotărât să-i găsească pe copiii care au fost supuşi experimentelor. Nu ştim încă de ce, dar sunt sigur că îi va folosi în scopuri nu tocmai ortodoxe, mai ales dacă ținem seama de reputația lui. Vă dați seama ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reuşit să pună mâna pe Căpcăun şi să cadă la o înțelegere cu el?

— Şi atunci, ce ne rămâne de făcut? întrebă Spiridon.

— Un singur lucru: să-i găsim pe copiii de la Bran înaintea lui, spuse domnul Marcu.

— Şi să continuăm între timp alimentarea secvențială a cartierelor Braşovului cu dimextrozină, adăugă chestorul. Cu ce cartier propuneți să continuăm?

Toate privirile s-au îndreptat spre Spiridon, conştienți de faptul că el a fost cel care şi-a petrecut cel mai mult timp studiind hărțile Braşovului.

Spiridon îşi plecă capul, şi-l masă îndelung, apoi spuse:

— Propun cartierul Noua. Este destul de mic şi suficient de izolat ca să-l putem pune în carantină la nevoie.

Toată lumea a fost de acord şi chestorul a plecat să dea ordinele necesare. Au omis un singur lucru: în cartierul Noua se găsea şi grădina zoologică a oraşului, care se alimenta cu apă tot din rețeaua oraşului.

SFÂRŞIT

KEITH DOUGLASS

USS CARRIER 06

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Keith Douglass

USS CARRIER 06
COUNTDOWN

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL XIII

CAPITOLUL 29

Marți, 17 martie

1320 Zulu +2
Lângă Polyarny, Rusia

Locotenentul Ben Rivera s-a urcat pe ruinele zidului, privind în jos la instalațiile portuare de la poalele colinei. De la postul său de observare, din partea de sus a pantei de circa șaptezeci de grade și de la înălțimea de două sute de metri, avea impresia că un monstru imens iese din versantul stâncos de sub picioarele sale.

Gri întunecat, cu suprafața acoperită cu ceva ce-i dădea aspect de zid de cărămidă, sau ca plăcuțele ceramice ce acoperea corpul navetei spațiale, era însuși Leviatan. Înainte ca jumătate din el să iasă la vedere, Rivera și a dat seama că stătea chiar deasupra intrării într-o bază secretă de submarine despre care fusese instruit înainte de debarcare. Se presupunea că există câteva caverne care împănează înălțimile de lângă Polyarny, fiecare adăpostind unele dintre cele mai puternice *boomere* ale Rusiei, iar datorită norocului el a picat chiar deasupra uneia.

Monstrul ăsta care aluneca în golf era lung ca naiba! Sigur era un submarin Typhoon purtător de rachete balistice! Nici un altul nu putea fi atât de uriaș. Pe măsură ce Rivera îl supraveghea, puntea anterioară, nesfârșită, continua să alunece de sub stâncă, pe partea superioară aflată deasupra apei, distingându-se clar două rânduri de trape ale silozurilor de rachete.

Și… Sfinte Dumnezeule… un siloz era deschis!

Rivera era cât p'aci să cadă de pe zid când a putut privi în jos, direct prin trapa deschisă, și a văzut ceea ce semăna cu privirea fixă a unui ochi alb – capul unei SS-N-20 ICBM aflată în adâncul silozului.

— Larson! S-a tras repede înapoi de pe marginea versantului rupând vraja hipnotică indusă de ceea ce văzuse. *Gunny*!

Turnul Typhoon-ului apăru la vedere, apoi puntea dinspre pupa, mai scurtă decât cea cu rachetele, dinspre prova. Cârma avea anvergura unui A-6, iar corpul larg, turtit, de douăzeci și cinci de metri la travers îl făcea să pară la fel de masiv ca un portavion. La dracu', cu o LOA[1] de 170 metri, avea două treimi din lungimea lui *Nassau*, și mai mult de jumătate din lungimea lui *Jefferson* sau *Eisenhower*.

Larson manevra aparatul de radio cu mâini tremurânde.

— *King* 3! *King* 3! Aici *White Knight* 5! *Over*!

Nu a fost un răspuns imediat.

— *King* 3! Aici *White Knight* 5! Isuse, Maria și Iosif, răspunde!

1322 Zulu +2
Intruder 504
Deasupra golfului Kola

— *Red Hammer*, *Red Hammer*, făcea apel liderul de la *flight* Intruder. Aici *Red Hammer* 1-1. Obiectivul țintă schimbat. Avem o nouă țintă la cererea Marine Air-Control.

— *Red Hammer* 1-3, *copy*, a confirmat Willis. Apoi: Doamne, acu' ce mai vor și ăștia?

— Probabil încă un parc auto, replica Sunshine. *Shit*, s-ar putea crede că nu sunt în stare să găsească o țintă interesantă pentru noi ca să-i terminăm cu totul.

[1] Length Overall – lungimea toatală.

Dar, pe măsură ce Willis primea noile instrucțiuni de la 1-1, a realizat că noua țintă era mai mult decât *interesantă*.

Era chiar teribil de periculoasă. Și-a manevrat ușor avionul spre dreapta, studiind cu grijă panorama cu munți și ape ce se deschidea înainte.

1322 Zulu
Tomcat 200
Deasupra golfului Kola

— Lovit! a strigat Tombstone. Am *împrăștiat* MiG-ul!

— Atenție, Tombstone! îl atenționă Tomboy din scaunul din spate. Sunt doi care se țin de noi!

— Îi văd! Ține-te bine!

A simulat o manevră de evaziune spre dreapta, apoi s-a rostogolit spre stânga, înscriindu-și Tomcat-ul într-un tonou rapid, în urcare care l-a dus mai sus și în afara vectorului de ochire al celor de pe Fulcrum. Cerul era împânzit de avioane, toate de tip Fulcrum, pare-se. Drept în față, a fost un *flash* și o revărsare de flăcări portocalii și fum negru lăsate de un meteor ce plonja către apele golfului Kola. A doua lor rachetă AMRAAM lovise în plin.

— Avem două… aahh! gemu RIO când Tombstone a acționat maneta de gaze la maxim, într-un viraj extrem de strâns care scoase avionul din rotația tonoului. Cele două MiG-uri au fulgerat prin stânga, apoi au degajat stânga dreapta, unul venind aproape direct în fața Tomcat-ului. Tombstone s-a lansat în urmărire, apoi a redus brusc gazele, lăsându-și avionul să piardă aproape trei sute de metri din altitudine.

— Hey, CAG? a strigat Tomboy. Te-a cuprins mila? Aveai o poziție perfectă. De ce l-ai *iertat?*

— Aruncă o privire spre înainte!

Red Hammer, *flight*-ul A-6, își divizase formația inițială foarte strânsă, dar fiecare avion menținea altitudinea și viteza, fiind practic înscrise pe panta de apropiere la obiectiv. Un Fulcrum venit dinspre sud le-a reperat și s-a angajat la șasele unui Intruder.

Iar Tombstone a picat la șasele lui Fulcrum.

— Trag cu Sidewinder, a spus. Am o poziție bună, direct în coada lui. A așteptat ca racheta să depisteze ajutajele fierbinți ale MiG ului, apoi a apăsat pe trăgaci. *Fox* 2!

— Avem pe altul în spate, Stoney! Ba nu, două!

— Cât mai durează până sosește Cavaleria?

— Vin. Peste vreo treizeci de secunde. Avertisment! Ne-au locat!

Tombstone trase violent de manșă, lansând în același timp și momeală în urmă, pe măsură ce urca.

Trebuia să protejeze spatele lui *Red Hammer* pe timpul atacului, cel puțin până ce soseau Coyote și ai lui. Totuși, în acest moment, șansele lui Tomcat 200 de a supraviețui în următoarele treizeci de secunde, nu erau deloc roze.

1323 Zulu
Intruder 504
Deasupra golfului Kola

Intruder s-a zguduit violent, iar Willis a trebuit să-i ridice ușor nasul pentru al menține pe traiectorie.

— Ce dracu se-ntâmplă? a întrebat Sunshine, care avea în continuare fața îngropată în manșonul radarului.

— Un Fulcrum în coadă, a răspuns Willis, aruncând o privire peste umăr. Cineva tocmai l-a dat jos cu o căutătoare de căldură.

— *Rog*. Treizeci de secunde.

Două sute cincizeci de metri.

— Trec pe manual.

Ținta – conform Marine Air-Control care transmitea informațiile lui *Red Hammer* – era în mișcare… și înconjurată de numeroase alte ținte. De data aceasta, Willis nu se putea baza numai pe computer. La dreapta sa, Sunshine comuta rapid între modulele radar și FLIR; Dacă sistemele s-ar fi defectat sau ar fi devenit dezorientate, ea ar fi fost capabilă să-l mențină pe traiectorie.

Două sute de metri…

1323 Zulu
Tomcat 200
Deasupra golfului Kola

Locatorul radar a alunecat spre dreapta, păcălit de *pleava* lui Tombstone și de agresivul bruiaj ECM al lui Tomboy. Proiectilele au trecut pe deasupra canopiei, la cel puțin treizeci de metri de Tomcat. Tombstone a acționat frânele aerodinamice și a cabrat brusc. Plutind la limita vitezei de angajare, Tomcat se roti spre dreapta, tocmai când, surprins de manevra lui Tombstone, Fulcrum fulgera pe alături, atât de aproape încât Tombstone a putut citi marcajele de identificare de pe fuselajul avionului.

— Tunurile! și a trecut HUD pe modul GUN chiar în momentul când MiG-ul începea să execute un viraj strâns, în urcare spre stânga. Manevra a zădărnicit intenția de tragere a lui Tombstone. El se afla în așa numita poziție *lag pursuit*, adică în exteriorul virajului și în

urma inamicului. Deoarece MiG continua să vireze la stânga, Tombstone a decis să contracareze cu o manevră *low yo-yo*, adică să cupleze scurt forțajul și să-intre în picaj pe stânga, căpătând viteză pe sub traiectoria MiG-ului, apoi redresând violent, să iasă din picaj direct în spatele inamicului care tocmai i-ar trece pe deasupra. Și a ținut ochii pe celălalt avion care-i zbura pe deasupra; un oponent valoros și-ar fi *îndulcit* virajul, apoi ar fi plonjat asupra avionului advers de dedesubt – manevra preferată de contracarare a unui *low yo-yo* – dar se părea că pilotul de pe MiG pierduse din vedere Tomcat-ul. Da! Își păstra virajul, orientându-se din nou către Intrudere. Tombstone și-a aruncat Tomcat-ul în sus, folosind gravitația pentru reducerea vitezei, și s-a strecurat direct la coada MiG-ului la distanță *point blank*[2], adică mai puțin de 120 metri în urma sa.

Tombstone a apăsat pe trăgaci și tunul M61 a tunat, trasoarele galbene înșirându-se peste spațiul dintre MiG și F-14. Pentru o clipă, MiG-ul a încasat globurile de foc menținându-și cursul, aliniat direct în spatele unui Intruder aflat mai în față și mai jos… apoi Tombstone a văzut resturi metalice zburătăcite din corpul Fulcrum ului.

Apoi l-a depășit, în timp ce acesta intra în glisadă mortală pe stânga.

— Scoate fum, spuse Tomboy când redresau. Se prăbușește. S-a catapultat!

— Tomcat 2-0-0, aici *Shotgun* 1-1. Mișto lovitură, Stoney!

— Coyote! E timpul să intri în acțiune!

— Credeam că vrei să monopolizezi tu toată distracția! chicoti Batman.

— Așa cum face un super-CAG, a adăugat o voce feminină. Totdeauna păstrează toată gloria numai pentru sine!

— Așa-i, Brewer. Ochiu' mare! *Bandiți* sus la ora două!

— Tombstone! a chemat Coyote. Fii atent! Ai doi pe șasele tău!

— Nu purta grija noastră, replică Tombstone. Ajută-mă doar să țin MiG-urile departe de Intrudere!

1323 Zulu
Intruder 504
Deasupra golfului Kola

— Acolo! Ținta la vedere, a spus Sunshine. Vino stânga două grade. Distanța o milă.

Încă șapte secunde. Adrenalina îi pompa în inimă, și putea auzi respirațiile accelerate – a lui și a lui Sunshine – în ICS.

La naiba, trebuia să folosească oxigenul. Și-a blocat chingile care-l fixau în scaun în timpul manevrei de luping inversat, cu minus 5G. Sunshine era la fel de rece și dură ca gheața de pe colinele ce flancau ambele părți ale avionului. Pe VDI, markerul pentru largarea bombelor se deplasa rapid pe linia de curs.

[2] Distanța point-blank – este distanța dintre o armă și ținta sa, de la care se poate trage fără corecția de elevație.

O sută cincizeci de metri.

1324 Zulu
Tretyevo Peschera
Lângă Polyarny, Rusia

Leninskiy Nesokrushimyy Pravda a depășit zona docurilor pentru submarine din exteriorul cavernei, alunecând ușor prin apa uleioasă, în șenalul navigabil principal din Polyarny.

— Cârma, a ordonat Chelyag. Vino cinci grade babord. Rotații pentru zece noduri.

— Tovarășe căpitan! îl atenționă de la consolă ofițerul radarist. Avion inamic, se apropie dinspre nord!

S-a terminat cu promisiunile lui Karelin…

— Menține cursul, a spus, păstrând un ton calm și rece ca gheața. Armurier, pregătește-te să lansezi racheta numărul unu.

— Racheta pregătită, tovarășe căpitan.

— FOC numărul unu!

1324 Zulu
Intruder 504
Deasupra golfului Kola

Acum, Willis putea vedea ținta, un sub Typhhon prtător de rachete ce înainta ușor pe lângă cheiurile bazei rusești de submarine. Își orientase prova imensă și rotunjită către nord, spre el, oferindu-i o țintă mai mică decât sperase.

Totuși, obiectul avea vreo 170 metri lungime, fiind o țintă aproape indecent de greu să o ratezi.

Triple-A acoperea cerul, zguduind violent Intruder-ul. Ceva a lovit botul, dar a continuat să țină ferm manșa. Încă puțin…

Markerul pentru largare a atins marginea de jos a ecranului, iar Willis a apăsat butonul. Bombele de două sute douăzeci și cinci de kilograme au făcut *bump-bump-bump* când au plecat de sub burta Intruder-ului, căzând ca o ploaie mortală.

1324 Zulu
Lângă Polyarny, Rusia

Rivera avea o vedere perfectă asupra atacului, imensul submarin purtător de rachete balistice ce vira greoi în șenalul Polyarny, Intruder venind în picaj dinspre nord prin cerul brusc aglomerat cu avioane și rachete, bombele ce cădeau în cascadă de sub fuselajul lui A-6… Una… două… trei au lovit apa aproape de botul Typhoon-ului, ridicând coloane de apă care apoi s-au prăbușit peste punte într-o avalanșă albă. Apoi o bombă de două sute douăzeci și cinci de kilograme a lovit în Typhoon chiar la îmbinarea turnului cu puntea anterioară. Detonația a erupt ca o enormă minge portocalie de foc precedând sunetul exploziei cu câteva secunde… apoi a lovit o altă bombă… și încă una… ce au deschis o rană adâncă în bordul Typhoon-ului, în spatele turnului, dând peste cap plăcile cocii exterioare de parcă ar fi fost făcută din lut moale. Alte detonații în apă… și altele direct în țintă, de data asta departe spre pupa, aproape de cârma cu aspect de aripi de avion. Tunetele exploziilor s-au izbit de colinele îndepărtate reverberând în ecouri multiple.

O explozie finală, cataclismică, a izbucnit din silozul aflat chiar înaintea turnului hăcuit de bombe. Flacăra albă a erupt drept în sus precum lava din craterul unui vulcan.

Explozii secundare! se gândi Rivera. Ceva a declanșat combustibilul solid al rachetei – Oh, Binecuvântată fii Sfântă Fecioară! – probabil că secvența de lansare fusese declanșată deja, când prima bombă a lovit, sfâșiind carcasa ICBM, sau poate că bomba de două sute douăzeci și cinci de kilograme a nimerit direct prin trapa deschisă a silozului.

Explozia a cuprins jumătate din Typhoon, rupând coca dublă și aruncând resturi arzânde la zeci de metri înălțime. Unda de șoc a trecut peste ape escaladând faleza. Sunetul l-a lovit pe Rivera cu o forță care l-a făcut să se dea cu un pas înapoi și i a scos aerul din plămâni.

Încă o detonare s-a declanșat mai în față când o altă rachetă avariată a explodat. Pentru o clipă terifiantă, Rivera s-a întrebat dacă nu cumva s-a declanșat o *nuke*[3], dar exploziile multiple erau doar detonațiile violente ale rezervoarelor cu combustibil solid de la rachetele SS-N-20.

Flăcările se răspândeau pe suprafața apei.

1324 Zulu
Intruder 504
Deasupra golfului Kola

— *Weee ho*! marcă Sunshine victoria, iar mâna sa înmănușată a plesnit zdravăn coapsa lui Willis. *Way to go! Way to go!*[4]

[3] Nuke – explozie nucleară

[4] Way to go – un îndemn adresat cuiva ca să continue o treabă bine făcută – felicitare, încurajare, aprobare.

Intruder s-a scuturat din nou și numai cu greu a reușit Willis să-l stabilizeze. A aruncat o privire scurtă peste umăr și a văzut că întreaga lățime a golfului Polyarny era acoperită cu flăcări portocalii.

Avertizorul RAW[5] a început să pâlpâie intermitent.

— Suntem locați!

— Îl vezi?

— Negativ! Nu pot vedea nimic decât exploziile!

— Aruncă *pleava!*

Într-o clipă Willis a văzut racheta lansată de pe puntea prova a unui distrugător de clasă Udaloy amarat pe partea cealaltă a golfului. A tras stânga de manșă cât de tare a putut…

Explozia a lovit Intruder-ul în partea dreaptă cu un zgomot ca de tunet. Canopia de deasupra capului lui Sunshine a dispărut și un urlet tunător a pătruns în cockpit. Sunshine s-a lăsat moale spre stânga, cu casca în brațul lui Willis. Sânge era pulverizat peste Willis, peste parbriz, instrumentele de bord și pe costumul de zbor.

— Sunshine! a răcnit, întorcându-se pe jumătate pentru a o sprijini în timp ce continua să piloteze Intruder-ul. Sunshine!

1325 Zulu
Tomcat 202, *Shotgun* 2-1
Deasupra golfului Kola

Batman a văzut racheta SAM lansată de distrugător detonând în laterala Intruder-ului, dar nu avea ce să facă în acel moment. Era implicat într-o *furball* și doborâse două MiG-uri unul după altul, dar apoi, un Fulcrum s-a aruncat din înaltul cerului ca un vultur cu ghearele scoase. Trasoare au trecut peste partea stângă a canopiei, iar el a degajat dreapta stânga, fără a se putea desprinde de MiG-ul din coadă.

— 2-1, s-a auzit în cască. Aici 2-3!

— Brewer! Unde ești? Nu mă pot scutura de ăsta!

— Sunt pe el! Când îți spun, degajează dreapta!

Batman a tresărit la auzul unui *thud-thud-thud* produs de o rafală de proiectile care îi perforau fuselajul.

— Fă-o! Fă-o!

— Trei… doi… unu… Degajează!

1325 Zulu

[5] Radar Acquisition Warning – avertizare că avionul este locat de un radar inamic.

Tomcat 218, *Shotgun* 2-3
Deasupra golfului Kola

Brewer a căutat un unghi bun de lansare pentru ultima sa Sidewinder, dar MiG-ul se ținea atât de aproape de coada lui Batman, încât ea nu putea trage în așa fel încât să-l doboare pe rus fără a loca accidental motoarele lui Batman. Totuși, când el a degajat brusc la dreapta, a ieșit din conul ei de ochire, iar sistemul lui AIM-9M a semnalat locarea pe MiG.

— *Fox* 2!

Fulcrum se afla deja în plin viraj către dreapta, când racheta a lovit unul dintre motoare și a detonat. Au izbucnit flăcări din coada MiG-ului… apoi rezervoarele au explodat într-o imensă minge de flăcări.

— Bună lovitură, Brewer! a strigat Batman.

— Asta duce scorul la egalitate, Batman.

— Ascultă, frumoaso! După asemenea reușită, ne predăm. Nu-i așa, Malibu?

— Afirmativ, fu de acord Malibu. Facem cinste cu o cină și bere!

Ea se puse pe râs.

— Cui îi spui tu „frumoaso”, amice?

— Oricine manevrează un Tomcat așa are toată admirația mea. Unde-i Stoney?

— L-am depistat, spuse Pogie. Direcția 1-8-5 la altitudine 1. Are probleme.

— Hai să-l ajutăm! 2-1 mă bag!

— 2-3, adăugă și Brewer. Mă bag și eu!

1325 Zulu
Tomcat 200
Deasupra golfului Kola

Un Fulcrum a căzut în spatele lui Tombstone venind dintr-un atac în picaj. El l-a contracarat printr-un semi-tonou pe stânga, în cabraj. Fiind acum în zbor inversat, se uita în jos prin partea superioară a canopiei, la avionul rusesc ce trecea pe sub el. La naiba! Acum cabra, rotindu-se într-o manevră identică cu a lui. Revenind în zbor normal, Tombstone a încercat o tragere scurtă cu tunurile, dar pilotul MiG-ului ieșise din cabrajul său, și l-a forțat pe Tombstone să-l depășească și să treacă cockpit la cockpit sub Fulcrum-ul răsturnat.

Cele două avioane erau acum blocate într-o manevră mortală numită *foarfece rotitor pe verticală*, fiecare avion aflat în viraj încercând să se alinieze în spatele celuilalt, printr-o rotație inversă. Fiecare repetare a manevrei costa ambele avioane viteza și altitudinea. Altimetrul de pe HUD-ul lui Tombstone arăta două sute douăzeci de metri, iar cele două

avioane continuau să se rotească unul în jurul celuilalt, fiecare încercând să ajungă deasupra – la sfârșit – nici unul nefiind în stare să se degajeze fără a oferi celuilalt un avantaj imediat.

— Stoney, l a avertizat Tomboy. Atenție la altitudine!

— Văd!

Ei, pur și simplu, *ieșiseră* de pe cer. Un munte, stânci negre și petice de gheață și zăpadă albă, se ivi drept înainte, și Tombstone a *tăia- o* la stânga în cabraj. MiG-29 a încercat să-i copie manevra, a cabrat…

…și a izbit versantul.

— *Way to Go*, CAG! a strigat Tomboy.

Tombstone a continuat mișcarea de ieșire din tonou, cu postcombustia activată, încercând să câștige altitudine…

…iar aripa stângă a Tomcat-ului s-a dezintegrat într-o vâlvătaie de flăcări.

Șocul a fost atât de brusc, de neașteptat, încât lui Tombstone i-a trebuit un moment ca să realizeze ce s-a întâmplat. Un alt MiG a stat în urma repetatelor *foarfece* făcute de cei doi, așteptând momentul potrivit să tragă, iar când Tombstone a degajat la stânga, i-a oferit tipului o poziție perfectă pentru o căutătoare de căldură AA-8 Aphid.

Tomcat-ul avariat, aflat încă în cabraj, a intrat într-o rotație lentă, cuprins de flăcări.

— Asta e, Tomboy! I-a spus lui RIO. Trebuie să ne catapultăm!

— *Go*! *Go*!

— Eject!

A tras de inel. Canopia s-a desprins, inundându-i universul cu urletele turbate ale vântului. Apoi tunetul rachetelor de la scaunul de catapultare a fost chiar mai puternic, iar el a fost aruncat în cerul înghețat și gol.

Tundra rusească peticită cu zăpadă se rotea nebunește deasupra capului lui Tombstone.

CAPITOLUL 30

Marți, 17 martie

1325 Zulu
Tomcat 201, *Shotgun* 1-1
Deasupra Golfului Kola

— Tombstone a fost lovit! a strigat Coyote.

— Îl văd, spuse Cat. Două parașute! Două în stare bună!

— Mulțumescu-Ți Doamne! Batman! Brewer! Unde sunteți?

— Pe individul care i-a dat foc lui CAG, replică Brewer. *Shit*, prea aproape! Îl *fac* cu tunurile!

— 2-3, 2-1! Trag! *Clear!*

— E al tău! Degajez stânga!

— Sunt pe el! Spulberat un MiG!

— Uite la fraier cum arde!

Coyote se rotea pe dreapta, cercetând terenul de dedesubt. Neașteptata apariție a trei Tomcat se pare că i-a răvășit pe rușii de pe MiG-uri.

— Cat! Unde-s *băieții răi*?

— Au șters-o, Coyote. Cred că le-a fost de ajuns!

— OK. Vezi unde a aterizat Tombstone?

— Negativ. Negativ. E prea mult fum pe acolo.

— Ok. Ne mai rotim. Ține-te bine.

1326 Zulu
Intruder 504
Deasupra Golfului Kola

— Să nu-mi mori în brațe, Sunshine! striga Willis cu vocea răvășită. La naiba, să nu-mi mori în brațe!

O gaură cât pumnul său de mare perfora tribordul avionului, imediat sub canopie și chiar în spatele scaunului de catapultare a lui Sunshine. Aerul urla prin gaură iar Intruder-ul se scutura cu violență.

Era ceva în neregulă cu suprafețele de control din dreapta. Nu putea vedea nimic prin canopia avariată din parte lui Sunshine, dar era sigur că aripa dreaptă era grav avariată.

Strângând mânșa între genunchi, s-a răsucit în scaun, încercând să vadă de unde provenea tot sângele ăsta.

Acolo. Costumul de zbor al lui Sunshine era rupt chiar deasupra sânului drept. Pe piept, în mijlocul unui petic de piele însângerată, se vedea o gaură de grosimea degetului mare, cu margini neregulate. Sângele făcea spumă.

Intruder s-a scuturat violent în zbor. Era la trei sute de metri înălțime, mult deasupra colinelor, pe un curs-aproximativ către nord est, înapoi spre coastă. Cu avionul stabilizat iarăși, a revenit la examinarea neîndemânatică a B/N său.

Gaura din piept era un orificiu de ieșire. Ceva trecuse prin scaunul ei de catapultare și apoi prin partea sa dreaptă. Și-a scos mănușa din mâna stângă și, aplecându-se în fața ei,

a pipăit în jurul rănii. Iată, era o gaură mare cât degetul lui, la vreo 8 centimetri sub subsuoară. Simțea coaste rupte când a apăsat. Ea gemu apoi se sufocă. I-a scos masca. Oxigenul nu-i făcea deloc bine dacă se îneca în propriul ei sânge, și-i curgea o grămadă pe nas și pe gură.

Spuma de sânge din piept însemna că plămânul este străpuns – fapt evident și din traiectoria șrapnelului. Într-un torace astfel rănit, plămânul ar fi colabat în câteva secunde și i-ar fi provocat moartea după câteva minute, dacă el nu acționa imediat.

Cu o mână însângerată, a tras fermoarul buzunarului de la umărul costumului de zbor și a scos pachetul de țigări. Rapid, a dezvelit ambalajul de celofan, a aruncat țigările și a rupt celofanul în două. O jumătate a presat-o pe rana din pieptul lui Sunshine. La următoarea respirație celofanul aproape că a dispărut în rană, formând un fel de bandaj care a *sigilat* rana, împiedicând plămânul să colabeze.

S-a aplecat din nou către ea și a pus cealaltă jumătate de celofan în rana laterală, apoi i-a tras mâna strâns pe lângă corp pentru a menține așa zisul bandaj la locul lui.

Și nu mai putea face nimic altceva pentru ea, cu excepția faptului de a duce jos Intruder-ul avariat, cât mai repede posibil. După ceea ce simțea prin mansșă era sigur că nu vor ajunge înapoi la *Jefferson*… și era al dracului de evident că Sunshine nu ar fi supraviețuit unei catapultări în mare.

Avea nevoie de ceva mai la îndemână, mai apropiat.

1328 Zulu
Deasupra peninsulei Kola

Tombstone se legăna în parașută, privind cum tundra pătată cu petice de zăpadă venea grăbită în sus, către picioarele sale. Și-a îndoit genunchii, cu picioarele apropiate…

…apoi s-a izbit de teren, cu un icnet… și s-a rostogolit, târât de parașuta parțial pliată.

Privind în sus către cer, a putut vedea parașuta lui Tomboy. Venea în jos la vreo jumătate de milă spre vest. Către est se vedeau nori mari de fum proveniți de la holocaustul din golful Polyarny.

După ce a scăpat de parașută, și-a verificat rapid trusa de supraviețuire: kit-ul de prim ajutor, rachetele de semnalizare, radioul SAR, pumnal, pistol. Mulți dintre zburătorii din Navy purtau revolver, dar Tombstone a preferat întotdeauna M-1911-A1. Marele pistol automat calibru 45 era un fel de relicvă, fiind înlocuit de câțiva ani cu o armă standard, Beretta de 9 mm, dar purtat în continuare de către unii care considerau acest Colt ca fiind mult mai de nădejde.

Nu că ar face mare lucru cu el. Se aflau, cu siguranță, în spatele liniilor inamice. Tombstone avea două încărcătoare cu câte șapte cartușe, unul în pistol, altul în buzunarul

costumului de zbor. Paisprezece gloanțe… împotriva trupelor MVD și ale Infanteriei Marine dotate cu pistoale mitralieră de asalt. Totuși, era ceva. A tras închizătorul spre înapoi introducând cartuș pe țeavă, apoi a coborât siguranța: „*Cocked and locked*”[6].

Și s-a grăbit către locul unde a aterizat parașuta lui Tomboy.

1330 Zulu
Intruder 504
Deasupra golfului Kola

— OK, Navy. Ai permisiunea să aterizezi, de la sud spre nord. E doar o singură pistă, așa că n-ai cum să te pierzi.

— Mulțumesc, Marine, replică Willis. Să aveți un sanitar pregătit. B/N-ul meu e rănit destul de grav.

— *Roger*.

A fost pur și simplu un noroc că a găsit acest loc, o pistă rusească cucerită de Marines cu câteva ore mai devreme. O foloseau ca bază avansată pentru ale lor Harrier și Hornet, dar au eliberat-o acum ca să fie pistă pentru aterizarea de urgență a Intruder-ului din Navy.

Sunshine gemea. Sângele de pe fața ei era roșu deschis.

— Sunshine? Sunshine, mă auzi?

Nici un răspuns. Doamne, n-o lăsa să moară!

Vibrația devenea tot mai pronunțată, și nu mai avea nici un control asupra flapsului din dreapta. Când a acționat comutatorul pentru coborârea trenului de aterizare, nu a primit nici un răspuns nici de la acesta. *Shit!* Roțile erau blocate. Trebuia să aterizeze pe burtă.

Cei din Marine trimeteau un radiosemnal baliză pentru a-l dirija către pistă. Acum o putea vedea, o singură pistă pe fondul maro al tundrei, lângă câteva clădiri. Fumul murdărea cerul către est. Acolo încă se duceau lupte.

Altimetrul îi indica 200 metri. Controlorul de zbor îi spusese deja că baza pe care va ateriza se afla la 80 m altitudine, deci mai avea dedesubt 120 m de spațiu. Trăgând ușor de maneta de gaze spre înapoi, a păstrat botul Intruder-ului ridicat, cu viteza aproape de angajare, coborând cu 300 m/minut… mai jos… mai jos…

Pista se desfășura în fața lui cu o viteză amețitoare. A încercat frânele aerodinamice – degeaba – și din nou flapsurile – degeaba – și a tras maneta de gaze spre înapoi până la zero, apoi s-a aflat deasupra pistei căzând ca o piatră. Coada a lovit prima cu un zgomot de metal hârșâit… apoi burta fuselajului a lovit tarmacul[7], oțelul și aluminiul torturat țipau,

[6] Cocked and locked - Armat și asigurat.
[7] Tarmac - Suprafața pistei de decolare/aterizare.

iar el se lupta să păstreze controlul avionului, încercând să-l păstreze pe linie dreaptă, dar aripa dreaptă s-a rotit, el a pierdut controlul, aluneca, aluneca în lungul pistei… flăcări izbucnind în urma lui ca siajul unei bărci cu motor.

Și s-a oprit! Cu o clătinare finală, Intruder-ul s-a oprit, cu botul într-un crater plin cu moloz, iar vântul ducea fumul departe de motoarele avionului.

A acționat mecanismul de deschidere a canopiei, rugându-se ca măcar acesta să funcționeze… și a funcționat. Apoi a desfăcut cu mâini tremurânde chingile sale și pe ale lui Sunshine. Avionul era în flăcări, iar el trebuia să facă tot posibilul să-iasă amândoi afară!

— OK, Mac, a spus o voce gravă alături de el. Niște mâini l-au apucat de brațe, săltându-l din scaun. Extinctoarele șuierau aruncând spuma peste flăcări.

— Acum îl scoatem și pe camaradul tău.

— Scoateți-o! Scoateți-o! Ea e rănită grav!

— Ea?! Oh, Cristoase…

— Nu te mai holba, Mike, a intervenit un alt Marine. Pune mâna!

— Încet. Puneți-o pe targă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, umblați cu grijă, spuse Willis. Cel mai bun *afurisit* de B/N pe care l-am avut…

Picioarele l-au dus singure pe pistă. Niciodată nu și a amintit dacă a fost ajutat să se îndepărteze de avion.

1340 Zulu
Lângă Sayda Guba
Peninsula Kola

Tombstone a văzut atât parașuta cât și omul și a rupt-o la fugă, cu greul Colt în mâna încleștată. Tipul purta uniformă de camuflaj cu glugă și avea un AKM la spate, cu țeava în jos. Era cu spatele spre Tombstone și aplecat peste Tomboy, care era întinsă pe spate,prinsă încă în hamul parașutei care fâlfâia în bătaia vântului. Soldatul părea a fi singur. Întreaga sa atenție era concentrată la femeia de la picioarele sale. Stoney a ridicat pistolul, continuând să alerge, și încerca să centreze cătarea pe o țintă care sălta la fiecare pas pe care-l făcea.

De la cincisprezece metri depărtare, Tombstone a tras… și a ratat. Soldatul s-a întors, surprins de această apariție care-l amenința cu pistolul, apoi a încercat să apuce AKM-ul dibuind după cureaua acestuia.

Tombstone a tras din nou. La dracu'! Părea simplu la TV, în filmele cu polițiști, dar un pistol era o armă ridicol de neprecisă, mai ales când se trage din alergare. Rusul a ridicat țeava AKM-ului…

Din nou, Tombstone a apăsat pe trăgaci… ratare!

Apoi s-a auzit un *crack* strident și rusul s-a clătinat spre înainte, strângând în continuare AKM-ul. Tomboy, încă pe spate, avea revolverul scos. A tras în spinarea rusului de la un metru. Omul încerca să ridice iar țeava…

Tombstone s-a oprit, a fixat 45-ul cu ambele mâini și a apăsat pe trăgaci de trei ori în succesiune rapidă. Cel puțin unul dintre gloanțe l-a lovit pe rus în piept și l-a trântit pe spate. Arma i-a căzut din mâini.

Tombstone s-a lăsat în genunchi lângă ea.

— Tomboy! Ești OK?

— Salut… Stoney. Fața-i era plină de durere. Aterizare rea.

I-a văzut piciorul răsucit sub ea într-un unghi imposibil. Se părea că și a rupt și tibia și fibula chiar sub genunchi. Era și sânge pe picior, și se vedea și un fragment de os printr-o ruptură a costumului de zbor – o fractură complexă, una urâtă tare.

Tombstone a cercetat rapid împrejurimile. Soldatul rus era mort și nu se mai observa nici unul pe aproape. Vedea doar acoperișurile unui mic sătuc aflat la oarece distanță spre est. Erau adăpostiți la nord de o mică ridicătură, doar cu puțin mai înaltă decât o movilă acoperită de zăpadă. Nimic altceva nu era vizibil în nici o direcție decât munți, teren și cer.

A atins butonul de emisie al radioului SAR atașat costumului său de zbor.

— Aici Tomcat 2 dublu zero, Tomcat 2 dublu zero, *Mayday*, *Mayday*.

S-a oprit ascultând cu atenție, dar nu se auzea decât zgomotul static și o dată o izbucnire ce părea un fragment de transmisie făcută pe o frecvență apropiată.

Nimic. Radioul putea fi avariat în timpul aterizării, sau poate că nimeni nu asculta pe frecvență în acel moment. A setat SAR să emită un semnal baliză de urgență, apoi s-a întors către Tomboy.

— Lasă-mă să arunc o privire la piciorul tău, i-a spus.

Mai întâi, a scos din trusa de ajutor o *syrette*[8], a căutat o ruptură în costumul ei de zbor și, strângând cu degetele piele și mușchii, a introdus acul.

— Asta o să te facă să te simți mai bine, i a spus.

— Ca o drogată.

Cu un marker din trusă a notat un M pe frunte și ora. Micul ritual era reconfortant, o recunoaștere a faptului că au de gând să iasă din această situație.

— Doar nu crezi cu adevărat că vom fi salvați, nu-i așa? a întrebat ea.

Ochii îi erau sticloși, cuvintele articulate cu greutate. El se gândi că probabil a intrat în șoc.

— Sigur că vom fi, i-a răspuns. Încearcă să te legi. Morfină sau nu, o să doară.

Și a durut; a încercat chiar să se împotrivească, când el îi lega piciorul.

[8] syrette - dispozitiv cu care se injectează un lichid printr-un ac. Similar unei siringi, dar în loc de piston are un tub flexibil (ca la pasta de dinți).

Tombsone s-a uitat în jur după ceva ce putea fi folosit ca atelă, dar nu era nimic potrivit decât AKM-ul soldatului. Ar fi dorit să păstreze arma – un AKM cu un încărcător cu treizeci de cartușe era mai bun decât un pistol – dar avea neapărată nevoie de o atelă… și chiar și cu o armă de asalt tot nu ar fi putut ține le distanță un inamic hotărât să acționeze în forță. A folosit cuțitul ca să taie cât mai multă coardă din suspantele parașutei, și benzi din canopie pe care le putea folosi ca bandaje sau umplutură. A înlăturat de la AKM încărcătorul curbat ca o banană, făcând tot ce-i stătea în putință să fixeze bine piciorul lui Tomboy de la coapsă până la gleznă. A încercat o singură dată să reașeze oasele, dar s-a oprit imediat ce ea a țipat. Fiind în imposibilitate de a vedea ce face, și nedorind să-i vatăme piciorul mai mult decât era deja, s-a mulțumit să-l imobilizeze doar, legându-l strâns cu fâșii de nailon de parașută.

După un timp, Tomboy a deschis ochii.

— Hey, CAG. Vocea i era parcă adormită și zâmbea. E adevărat ce spun unele fete?

— Ce anume?

— Că un marinar s-a strecurat la dușurile noastre și ne-a fotografiat.

— Cine dracu' a dus vorba?

— Toate fetele vorbesc despre asta.

Cum de se răspândeau veștile atât de ușor la bordul navei? Tombstone sperase ca femeile să nu afle niciodată despre acest episod. Evident, el nu ținuse cont de viteza incredibilă și puterea de diseminare a zvonurilor la bordul navei.

— E adevărat.

— Era și vreuna cu mine? Am auzit că era.

— Da. Una.

— Probabil… că arătam îngrozitor… nemachiată.

— Oh, din câte am putut vedea, arătai destul de bine.

— Pariez. Ha! Cam atât despre problemele sensibile referitoare la femei. S-ar fi zis că tu nu trebuie să observi asemenea lucruri.

— Cam atât despre intimitatea la bordul navei. Chiar și una atât de mare ca *Jefferson*.

S-a ridicat în picioare.

— Cum te simți?

— Doare a' dracu'. CAG?

— Da?

— N-o să scăpăm din treaba asta, nu?

— Ba sigur că o să scăpăm. Am activat baliza. Ne aud ei.

— Dar ne pot auzi și rușii. Mai bine pleci fără mine.

— Nici gând.

— Pozițiile ocupate de Marine nu pot fi la mai mult de cinci șase mile spre nord de aici. La naiba, *Captain*, de ce trebuie să fim capturați amândoi? De ce trebuie să fii capturat tu?

— De ce nu taci? Voi, femeile vorbiți prea mult, știi asta, nu?

— Afurisitule! Pleacă de aici, cât încă mai poți.

— Și ce fel de CAG aș mai fi eu, știind că am fugit și mi-am părăsit un om, pe jumătate ametit de morfină și culcat undeva în noroi? Ce încerci să-mi faci, Tomboy? Vrei să-mi ruinezi cariera?

Ea a început să râdă, un mic hohot involuntar. Apoi durerea din picior a cuprins-o și a început să se sufoce. Mușcându-și buzele , a dat din cap.

— Tombstone, dacă nu…

— Șșșt! Tombstone a ridicat pistolul. Auzea zgomotul unui motor, undeva în apropiere și creștea în intensitate. Sursa era mascată de movila de pământ și zăpadă dinspre nord.

Încet, Tombstone s-a ridicat în picioare.

— Vine ceva.

Soldați au trecut peste movilă, răspândindu-se pe flancuri.

Lui Tombstone i-a trebuit o intensă jumătate de secundă până să recunoască uniformele și să coboare pistolul.

— Sunt sergentul Bradley, s-a prezentat comandantul pușcașilor. Voi, cei din Navy, vă alegeți cele mai blestemate de Dumnezeu LZ-uri!

— Cum?

— O grămadă de rahați ruși se îndreptau spre voi, dar le-am tras-o acum câteva minute. Haideți. Avem un hummer[9] dincolo de movilă. Îl luăm pe camaradul tău de aici.

Luați pe sus de patrula de recunoaștere Marine, Tombstone și Tomboy au fost escortați către un grup de vehicule camuflate ce așteptau la câțiva metri dincolo de movilă. Pe deasupra capetelor, un trio de Tomcat-uri a vuit la joasă înălțime peste tundră, cu soarele în aripi.

Abia în acest moment, cei doi au realizat că sunt cu adevărat salvați.

1443 Zulu
Centrul de Comandă Kandalaksha
Peninsula Kola

Amiralul Karelin nu a aflat că racheta de pe *Pravda* nici măcar nu a ieșit din silozul de lansare. L-a auzit pe ofițerul armurier dând comanda „FOC”, apoi a așteptat… și a așteptat… o confirmare a lansării, dar nu auzea decât zgomotul de static.

Dar racheta trebuie să fi fost lansată, trebuie să fi pornit prin cerul de deasupra lui Polyarny către ținta sa, Celiabinsk. Baza de submarine era atacată, știa, și era posibil ca

[9] Vehicul militar de teren (un fel de *jeep pe steroizi*).

Pravda să fi fost lovit la câteva secunde după lansare, dar nimic nu putea opri o ICBM odată ce era ieșită din siloz, nimic!

Dar nu a mai venit nici un cuvânt de la Polyarny și nici o confirmare de la Moscova că racheta a lovit Celiabinsk. Poate că, la urma urmei, ceva nu a fost în regulă.

Blestemate să fie forțele americane de pe portavioane! Cine știe cum, ei reușiseră să scoată din uz mândria Flotei de Nord a Rusiei, furând în doar câteva secunde tentativa de a pune capăt o dată pentru totdeauna războiului civil care-i distrugea țara. Se părea că întotdeauna era vorba de americani, de US Navy și de portavioanele lor cu rază mare de acțiune.

În mod ironic, nu US Navy, ci un avion F-117 Stealth a pus punct destinului lui Karelin. Baza de la Kandalaksha a fost identificată cu câteva zile mai înainte datorită transmisiunilor radio. În timpul nopții, au fost executate câteva atacuri cu bombe și rachete de croazieră asupra bunker-ului lui Karelin, o construcție joasă, din beton, ghemuită în partea de nord a bazei militare aeriene de la Kandalaksha. Acum, un avion *stealth* urmărea spotul unei raze laser de marcaj a țintei, un grilaj de la o gură de ventilație, largă de numai un metru, aflată pe acoperișul bunker-ului. Bomba, lansată cu câteva momente mai devreme, plana către spotul laser, suprafețele de control dirijându-i traiectoria către țintă.

Cu precizie, de parcă ar fi fost pusă cu mâna, bomba de patru sute cincizeci de kilograme a alunecat prin ventilator, a străpuns traversele metalice și instalațiile ca și cum ar fi fost făcute din carton, penetrând câțiva metri de beton înainte de a detona într-o explozie sălbatică.

Amiralul Karelin nici măcar nu a simțit explozia care l-a ucis.

EPILOG

Miercuri, 18 martie

1530 Zulu
Puntea de Zbor.
USS Thomas Jefferson

Elicopterul SH-3 a aterizat ușor pe puntea lui *Jefferson*. Tombstone și-a desfăcut chingile și, ținându-și cascheta pe cap cu o mână, a sărit pe punte. S-a aplecat pentru a evita palele rotorului ce continuau să se învârtă, îndreptându-se peste punte către insulă.

Amiralul Tarrant, căpitanul Brandt, Coyote și alți câțiva ofițeri adjutanți îl așteptau.

Luptele de pe uscat erau pe terminate, deși, numai Dumnezeu știa cât vor mai continua. Ultima știre pe care o auzise era că cei din Marine controlau un perimetru de douăzeci și cinci de mile, de la Polyarny până la Port Vladimir, dar că se vor retrage curând. Marines care i-au găsit pe el și pe Tomboy în tundră, i-au regalat cu povești despre lupte, inclusiv despre duelurile corp la corp din interiorul unei uriașe baze subterane de submarine rusești.

Se părea că, în cea mai mare parte, rezistența rusească ceda.

Cele mai multe dintre ICBM-urile lor au fost capturate, altele avariate sau distruse de neîncetatele raiduri de bombardament. Peste tot, trupele rusești se predau. Războiul civil a avut un efect demoralizator teribil asupra lor, iar situația a fost complicată de problemele de logistică și dificultățile în comunicații. Moralul din rândul Armatei Roșii era practic nul, iar unii dintre prizonieri povesteau despre penuria de alimente, corupția sau lașitatea unor ofițeri, și chiar despre rebeliuni și dezertări din rândul soldaților.

Poate că echipajul de pe *Jefferson* trebuise și el să facă față unor probleme cu moralul, dar niciodată atât de serioase ca acestea.

Tombstone mai învățase ceva în timpul cât a fost *la sol* împreună cu Marines.

În după amiaza de ieri, o patrulă de Marines a intrat în orașul Sayda Guba după scurtă dar intensă luptă cu niște trupe izolate MVD. Acolo au găsit o pe locotenentul Hanson închisă într-o cușcă din sârmă ghimpată. Violată și bătută rău, dar în viață. Marines au trimis-o în zbor pe LPH *Iwo Jima*, care avea la bord o excelentă infirmerie-spital cu trei sute de paturi și cu echipament medical modern. Tomboy a fost și ea transportată cu elicopterul tot pe *Iwo*, împreună cu o altă femeie rănită grav, RIO în VA-89, numită Sunshine.

Conform ultimului raport, toate trei vor fi bine, chiar dacă unele răni vor necesita un timp mai îndelungat pentru vindecare decât altele. Chris Hanson, i s-a spus, s-ar putea să nu-și revină niciodată în întregime, totuși Tombstone nu prea lua în serios acest prognostic. Aviatorii din Navy erau niște duri – trebuiau să fie – și dacă era cineva care putea găsi resursele, tăria și voința de a reveni după o asemenea experiență, Tombstone era sigur că Lobo o putea face.

Dar… Oare meritase Marele Experiment? Nu era prea sigur.

Femei în luptă.

Ele au dovedit că pot suporta stresul la fel ca bărbații… și chiar mai bine în unele cazuri. Iar în acidul test de luptă, au arătat că erau la fel ce capabile ca orice bărbat cu care zburau. Dumnezeu știa că ele își câștigaseră dreptul de a lupta pentru patrie. Tombstone nu a negat niciodată acest fapt.

Totuși, punând în balanță toate faptele, integrarea femeilor a făcut să apară probleme indiscutabile. Problemele de moral i-au pus în pericol întregul *wing* și poate chiar întregul CBG. Chiar dacă din acest episod ar fi învățat doar un singur lucru, acesta era că unitățile militare ale Statelor unite nu erau locul potrivit pentru experimente sociale inițiate de

politicieni sau grupuri liberale de activiști ca DACOWITS sau NOW. Navy, cu toate evenimentele scandaloase descoperite în ultima decadă, cu toate problemele pe care a trebuit să le îndure, rămânea, totuși, prima linie de apărare a Americii, brațul ei lung care ținea în frâu ambițiile de înarmare nucleară ale unor nebuni precum Krasilnikov.

Orice națiune care ar fi dispus de pregătirea și eficiența de luptă a serviciilor sale militare, ar fi procedat la fel în aceste vremuri dacă exista un pericol.

Tombstone s-a apropiat de comandantul CBG-14 și de ceilalți ofițeri care-l așteptau în tăcere. A salutat, apoi s-a adresat lui Brandt.

— Solicit permisiunea de a urca la bord, *sir*.

— Permisiune acordată, a confirmat Brandt. La naiba, Stoney, ar trebui să-ți dau permisiunea să mergi la *arest*.

— Îl iau eu întâi, spuse Tarrant. Tombstone, ce ți-am spus eu despre aducerea înapoi a avionului tău?

— Cred că l-am pierdut, *sir*.

Tarrant a dat din cap, începând să râdă.

— Ar trebui să te trimit înapoi să-l aduci. În fine, bine ai venit la bord. Și bine te-ai întors!

— Mă bucur că m-am întors, *Admiral*.

— Cum te-ai înțeles cu *grohăitorii*?[10] a întrebat Coyote.

— Oh, nu prea rău. Marines sunt aproape umani… după ce te obișnuiești cu ei.

— Am văzut că ți-ai pierdut RIO, a adăugat Tarrant. Sclipirea din ochi îi spunea lui Tombstone că amiralul știa că Tomboy se afla în siguranță la bordul lui *Iwo*. Ce s-a întâmplat, Stoney, ai decis că și așa ai destule femei în *Air Wing* și ai părăsit-o în Kola?

— Teribilă treabă, domnule, spuse Coyote, zâmbind larg. Dar știți ce se spune: *„Femeile și apa sărată pur și simplu nu se amestecă”*.

— Nu știu cum e cu femeile sau apa sărată, a replicat Tombstone. Dar Tomboy, Lobo, Brewer și celelalte sunt AVIATORI!

Și, cu un zâmbet foarte larg, spuse hotărât:

— Ele pot să zboare oricând cu mine!

Sfârșit

[10] Grunts – grohăitori (una dintre poreclele date pușcașilor marini).

ALBERT BONNEAU

MASCATUL

COLECTIA WESTERN

Westernul de altădată

ALBERT BONNEAU

MASCATUL

EPISODUL I

PARTEA I

CĂPITANUL DYNAMITE

CAP. I
DILIGENŢA FORTULUI BIG HORN

— Pe Jupiter! Este de necrezut! Toți conducătorii Societății, vor dispare dacă nu vom interveni cu energie, în cel mai scurt timp posibil, zise Lean Ribbed Jack, Cavalerul Preriilor şi se înfipse în fața lui Bob Doyle, Şeriful din Deadwood, care aşezat pe colțul unei mese, îşi răsucea cu furie o țigară…

— Lovitura asta a dat-o tot blestematul Căpitan Dinamyte! reluă Cavalerul Preriilor. De mai bine de o luna, acest mizerabil *outlaw* supranumit pe drept Demonul Pământurilor Blestemate, a jefuit şapte diligențe şi a masacrat fără milă pe toți ocupanții lor. Leafa minerilor, solda garnizoanei de la Fort Powder se află acum în mâinile sale, în aşteptarea altor prăzi mai bogate…

Bob Doyle nu răspunse. Situația devenise, într-adevăr din ce în ce mai critica.

Serviciul de diligente care fuseseră stabilite între Black Hills şi Colorado şi principalele oraşe din Dakota, Nebraska şi Colorado, fuseseră întrerupte în urma acestor atacuri. O adevărata groază domnea printre colonişti.

Încurajați de această atitudine, indienii Siouxi îşi reluaseră incursiunile. Bandele lor atacaseră şi jefuiseră un mare număr de ferme şi de concesiuni.

Albii apelară atunci la ajutorul garnizoanelor din Fort Powder. Totuşi, în ciuda numeroaselor raiduri pe care le efectuaseră prin regiune, soldaţii nu izbutiseră să pună mâna pe Demonul Pământurilor Blestemate şi pe complicii săi albi şi roşii. Cine era la drept vorbind acest Căpitan Dynamite? Unii spuneau că nu demult fusese artist la un teatru din New York, alţii susţineau fără să aducă dovezi în sprijinul afirmaţiilor lor, ca era un asasin căutat cu ardoare de Poliţia Californiană...

Incapabili pentru moment de a ghici identitatea mizerabilului, coloniştii din Black Hill continuau să fie victimele atacurilor sale repetate. Aceasta era situaţia care, în luna iunie 1855, îi preocupa pe drept cuvânt pe Lean Ribbed Jack şi Bob Doyle. Cei doi bărbaţi erau cufundaţi în gândurile lor, când un zgomot de zurgălăi le atrase brusc atenţia. Afară, în mijlocul străzii principale din Deadwood, mărginită de barăci de lemn şi de „Saloons", îşi făcuse apariţia un vizitiu care conducea vesel nişte catâri viguroşi.

Peste câteva minute echipajul, înconjurat de grupuri de mineri şi de colonişti, se opri în mijlocul unui nor de praf, în faţa casei lui Bob Doyle.

— Pe Jupiter! exclama Lean Ribbed Jack, iată un cetăţean căruia prea puţin îi pasă de Căpitanul Dynamite!... Noi care tocmai căutam un conducător, iată-ne pe deplin satisfăcuţi!

— Cu atât mai mult cu cât acest conducător nu este altul decât Cactus Den! exclamă Şeriful...

— Nu l-am mai văzut pe Cactus Den de mai bine de un an... Cum se face că îl regăsim pe acest vânător de bizoni pe scaunul unei diligenţe?

— Ah! *By God!...* Voinicul nu prea ştie ce-i aceea frică... Prin ce minune duşmanii noştrii Siouxi şi Căpitanul Dynamite, l-au lăsat să treacă?

Lean Ribbed Jack nu-şi mai pierdu timpul să răspundă Şerifului, el trecu pragul şi se furişă printre grupurile care înconjurau diligenţa. Sub privirile mirate ale locuitorilor din Deadwood portiera se deschise... şi o tânără încântătoare îşi făcu apariţia.

— Drăguţă fata! exclamă Bob Doyle, care se apropiase de prietenul său. Dar Lean Ribbed Jack avea ceva mai bun de făcut decât să-i răspundă. În deschizătura portierei, apăruse un tânăr cu faţa energică, care sărind lângă tânăra fata, o apucă de mână.

Însoţit de ea, se îndreptă spre biroul poştei.

— Trebuie să fii nebun pentru a întreprinde o călătorie în momentul de faţă! exclamă Şeriful. De unde vin aceşti misterioşi vizitatori şi prin ce miracol au putut scăpa din mâinile banditilor şi ale indienilor?

Uimirea bravului Bob Doyle fu şi mai mare, când toţi călătorii adunaţi în sala cea mare a poştei, îi aduseră la cunoştinţă proiectele lor.

Pentru ei, oprirea de la Deadwood nu constituia decât o simplă etapă.

Tânărul bărbat şi fata, nu erau alţii decât Dick şi Molly, cei doi copii ai comandantului O'Sullivan, şeful garnizoanei din Fort Big Horn.

— Aşadar, miss, sunteţi absolut hotărâtă să vă continuaţi călătoria prin Bad Land (Pământurile Blestemate)? întrebă Lean Ribbed Jack.

— Da, Domnule! Eu şi fratele meu Dick aşteptăm cu nerăbdare să-l revedem pe tata... Mătuşa noastră a murit acum o lună la Saint Louis. Nu-l mai avem decât pe el, pe lumea aceasta.

— Înțeleg nerăbdarea dumneavoastră de a ajunge cât mai curând lângă comandantul O'Sullivan pe care-l cunosc foarte bine miss, spuse Lean Ribbed Jack, dar ignorați desigur tragicele evenimente care au avut loc în regiunea Pământurilor Blestemate... Căpitanul Dynamite stăpâneşte ținutul şi mă îndoiesc că veți reuşi să ajungeți la țintă.

— Uitați domnule, ca avem o escortă de patru soldați înarmați până-n dinți, spuse Dick O'Sullivan...

— Fiți liniştit, Căpitanul Dynamite nu va îndrăzni să se atingă de noi. Cactus Den ne-a asigurat în această privință.

— Mă miră, reluă Cavalerul Preriilor, că tocmai Cactus Den, care este cel mai îndemânatic dintre aventurierii pe care îi cunosc, să vă fi făcut o astfel de afirmație. Mă surprinde de asemenea că l-a lăsat, pentru a vă însoți, pe tovarăşul său nedespărțit, mutul Nebraska Joe. Este posibil, ca cei doi să se fi certat de când nu am mai avut plăcerea să-l vad.

Pronunțând aceasta ultima frază, Lean Ribbed Jack aruncă o privire în direcția conducătorului. Acesta din urma, după ce îşi aprinse pipa se opri să examineze afişul care era fixat pe un stâlp lângă poştă şi pe care se putea citi:

„Un premiu de o mie de dolari şi o concesiune vor fi acordate oricărui individ care va putea să-i captureze pe Căpitanul Dynamite şi pe locotenentul său Gomez-Renegatul"

Cactus Den descifră încetişor anunțul, apoi întorcându-se, se îndreptă spre catâri pentru a-i înhăma şi a-şi relua călătoria.

Manevra conductorului nu scăpase Şerifului şi prietenului său.

Atitudinea vânătorului de bizoni îl intriga mult. Dorind să aibe inima uşoară Cavalerul Preriilor se îndreptă spre conductor, care ducea o căldare cu apa să adape catârii.

— *Hello!* Cactus Den, *old boy*... nu-ți mai recunoşti prietenii?

Cel interpelat se întoarse brusc... La vederea lui Lean Ribbed Jack, el schiță un surâs larg, apoi desfăcând brațele, îl strânse pe Cavalerul Preriilor la piept.

— Pe Jupiter, îți recunoşti cam greu prietenii! exclamă Cavalerul Preriilor, puțin surprins de aceasta manifestare neaşteptată.

— Nu te-am recunoscut, prietene răspunse vânătorul de bizoni, oarecum încurcat. Drumul pe care l-am făcut m-a cam obosit.

— Am străbătut împreună sute şi mii de km prin ținuturile indienilor, spuse Lean.

— Îmbătrânesc, Lean Ribbed, îmbătrânesc! Şi apoi timpurile acelea sunt atât de îndepărtate!

Câteva secunde cei doi bărbați, tăcură...

— *Hello! Old fellow,* mi-a venit o idee! spuse Lean, rupând deodată tăcerea...

— Ce fel de idee, prietene? întreba Cactus Den, aşezând căldarea cu apă

jos.

— Am mare poftă să te însoțesc până la Fort Big Horn, spuse Lean.

— Eşti nebun, prietene?

Atitudinea conductorului, nu scăpase interlocutorului său.

— S-ar spune ca asta te deranjează, spuse Lean.

— Mă jenează? Nu prea vad cum. Dar ce vrei să faci la Fort Big Horn?

— Aş avea mare plăcere să-l revăd pe vechiul meu prieten, Comandantul O'Sullivan şi apoi, ard de nerăbdare să-mi reiau viața de altădată. S-a hotărât, mă vrei ca tovarăş de drum, nu-i aşa?

— Dar, voi fi încântat... se bâlbâi Cactus Den.

— Dacă veți fi atacați, Lean Ribbed Jack nu va fi cel din urmă, care vă va apăra, fii sigur! Şi după ce strânse cu putere mâna vânătorului de bizoni, Cavalerul Preriilor îl părăsi, pentru al preveni pe Bob Doyle de hotărârea sa. Bietul Şerif nu-şi putea crede urechilor când Lean îi anunță plecarea sa...

— Ai înnebunit! strigă el... Pentru ce te duci să te expui în mod inutil în Bad Lands, tocmai acum când prezența ta la Deadwood îmi este mai necesară ca oricând?

— Să nu crezi prietene ca este vorba de un simplu capriciu, îl întrerupse vânătorul. Am motivele mele... Poate ca voi izbuti să aflu ceva în privința faimosului Capitan Dynamite!

Două ore mai târziu, diligența pornea în direcția lui Fort Big Horn.

Molly O'Sullivan, fratele ei şi doi soldați îşi ocupară din nou locurile.

Cactus Den, drept pe scaunul său, îndemna catârii cu puternice lovituri de bici. În sfârşit, Cavalerul Preriilor, cu puşca sa în bandulieră călărea în urma escortei, nu fără a adresa un ultim salut celor din Deadwood, stupefiați de hotărârea sa neprevăzută...

Micul grup dispăruse de mai bine de două ore în direcția Pământurilor Blestemate, când doi călăreți se opriră în fața casei lui Bob Doyle.

Noii veniți descălecară şi se îndreptară veseli spre uşa de intrare.

Cei câțiva locuitori, care asistaseră la sosirea lor, nu-şi putură opri strigătele de stupefacție zărindu-i pe cei doi bărbații...

Şeriful crezu că visează, când îi recunoscu.

— Aşa dar, făcu el, adresându-se primului din cei doi necunoscuți, v-ați reîntors?!

— Reîntors, *pard!* Ce vrei să spui?

O înjurătură formidabilă îi răspunse. Bob Doyle îşi muşcă buzele până la sânge, crezându-se jocul unei halucinații.

Cei doi noi veniți nu erau alții decât... Cactus Den şi nedespărțitul său Nebraska.

CAP. II
CACTUS DEN INTRĂ ÎN ACŢIUNE

Buimăcit, şeriful îi examină pe cei doi aventurieri cu cea mai mare atenție, într-adevăr, chiar vânătorul de bizoni se afla în fața lui.

Îmbrăcat ca orice veritabil westman, având în cap un fel de căciulă din piele de castor şi purtând puşca în bandulieră, Cactus Den avea o siluetă care aducea mult cu aceea a lui Don Quijote.

Înalt şi slab, încălțat cu nişte mocasini, el reprezenta mai mult ca oricare altul tipul aventurierilor obişnuiți cu viața indienilor şi pentru care preria nu mai poseda nici un secret. Fără îndoială, că atitudinea lui Bob Doyle îl intrigase în gradul cel mai înalt posibil, căci îl fixă pe şerif cu nişte ochi pătrunzători ca şi cum ar fi vrut să-i străpungă gândurile cele mai ascunse. Tovarăşul său, un adevărat uriaş, era îmbrăcat în acelaşi fel. Nu ştiai, văzându-l, dacă te găseai în fața unui bandit sau a unui om cinstit, atât de fioroasă îi era înfățişarea. Când Bob Doyle fu sigur că nu visează şi că-i are într-adevăr în față pe Cactus Den şi pe inseparabilul său, mutul Nebraska Joe, se repezi spre el şi îi puse din nou întrebarea sa:

— Te-ai înapoiat, Den? Ocupanții diligenței n-au mai avut nevoie de serviciile tale şi Lean Ribbed Jack te-a înlocuit. Traversarea Pământurilor Blestemate te-a înspăimântat şi pe tine?

— Hotărât, vorbeşti în enigme, *old fellow!* strigă vânătorul de bizoni izbucnind în râs, în timp ce tovarăşul său scotea o serie întreagă de mârâituri. N-am mai pus piciorul în Pământurile Blestemate de peste cincisprezece luni. Vin, împreună cu Nebraska Joe, direct de la Fortul Pierre.

— Pe Jupiter! mormăi şeriful. Ce înseamnă această glumă? N-ai fost chiar azi la Deadwood în carne şi oase şi nu te-ai angajat să conduci o diligența de la Denver la Fort Big Horn, în ciuda repetatelor atacuri ale căpitanului Dynamite?

— Îmi pare rău, *pard,* că trebuia să te contrazic, reluă Cactus Den, dar n-am mai fost pe la Deadwood de nu mai ştiu când, iar azi dimineață am cantonat lângă Black Big Horn. Deci, omul care conducea diligența nu poate avea cu mine nicio legătură, nu-i aşa Joe?

Mutul proferă un mârâit în timp ce Bob Doyle, dezorientat, îi luă ca martori pe cei câțiva mineri care se aflau în odaie şi care confirmară veridicitatea spuselor sale.

Fu rândul lui Cactus Den să rămână surprins.

— Mii şi milioane de coyoți! strigă el deodată, întrerupând tumultul care domnea în odaie. Nu mă veți face totuşi să cred că am fost azi dimineață aici şi că am devenit, fără ştirea mea conductorul diligenței…

Tonul vânătorului de bizoni era atât de sincer, încât şeriful şi minerii se priviră buimăciți. Adevăratul Cactus Den se afla în fața lor, nu exista în

această privință nici o îndoială posibilă.

— Hotărât, afacerea devine din ce în ce mai gravă, zise Bob Doyle aşezându-se pe un colț al mesei. Diligența este în primejdie... Individul care s-a însărcinat s-o conducă până la destinație este un trădător...

— Dar Lean Ribbed Jack se află acolo! vorbiră câțiva. Trăiască Lean Ribbed Jack!

— Bănuiți desigur cine este individul care a avut curajul să se substituie lui Cactus Den...

— Moarte căpitanului Dynamite! strigară mai multe voci... Legea lui Lynch!

— Ați ghicit, *old boys,* continuă Bob Doyle. El este ticălosul care ne-a dus astfel de nas.

— Mii şi milioane de coyoți! urlă Cactus Don, trebuie neapărat să-l pedepsesc pe mizerabilul care s-a servit de numele meu. Bob, indică-mi direcția pe care a luat-o diligența. Mă duc să lungesc urechile şarlatanului şi să-l vindec de meteahna de a mai face astfel de glume.

Râsete izbucniră din toate părțile, în timp ce un muncitor canadian îi spuse lui Cactus Den:

— Se vede bine că n-ai mai fost pe aici de mult, Den, tu nu-l cunoşti pe căpitanul Dynamite şi n-ai auzit încă de fărădelegile acestui blestemat! El nu este un om ca oricare altul, ci un adevărat demon. Întoarce-te la bizonii tăi şi lasă Teroarea Pământurilor Blestemate în grija domnilor de la poliție, care vor reuşi, odată şi odată, să pună mâna pe el!

— Asta-i bună! exclamă Cactus Den, indignat. Mă crezi atât de laş pentru a da înapoi din fața unui *outlaw*! Am oricând timp să mă întorc la bizonii mei. Pentru moment, tot atât de adevărat pe cât mă numesc Cactus Den, nu mă voi opri până când nu-l voi vedea pe ticălos împodobit cu o frumoasă cravată de cânepă la gât.

Şi, fluierând o arie veche, vânătorul de bizoni ieşi din cameră, însoțit de credinciosul Nebraska Joe.

Când se găsi în stradă şi după ce ajunse la locul unde se aflau legați caii, Cactus Den se întoarse spre uriaş:

— Mii şi milioane de coyoți! Aceşti oameni credeau că vom da îndărăt din fața acelui hoț! Dumnezeu să mă blesteme dacă nu voi pune mâna pe acel ticălos de *outlaw*. Haide, *pard,* locuitorii din Deadwood ne-au contemplat suficient. În ciuda frumoaselor cuvinte ale amicului Doyle, cred că este mai prudent să pornim imediat pe urmele diligenței.

Şi sărind repede în şa, cei doi bărbați se îndreptară hotărâți spre regiunea Pământurilor Blestemate.

Soarele tocmai apunea la orizont, când, trecând printr-un fel de strâmtoare săpată în stâncă, cei doi bărbați se pregătiră să pătrundă pe teritoriul Pământurilor Blestemate. Până atunci, urmele diligenței şi ale cailor din escortă se succedaseră din ce în ce mai vizibile. Oprindu-şi caii pentru a-i lăsa să răsufle câteva minute, cei doi bărbați priviră împrejur. În afară de doi vulturi uriaşi care planau deasupra capetelor lor nu zăriră nici o altă ființă

vie.

— *By God!* exclamă atunci Cactus Den, dacă l-am fi aşteptat pe acest excelent Bob Doyle şi pe oamenii săi, puşlamaua aceea care-mi seamănă, ar fi avut timpul să dispară în toată liniştea... Nimic nu mă mai miră acum şi înțeleg pentru ce ei nu reuşesc să-i petreacă ştreangul pe după gât!

În timp ce vânătorul de bizoni îşi continua astfel monologul său, mutul descălecase. Tovarăşul său îl văzu îngenunchind şi examinând pământul cu cea mai mare atenție. Deodată se ridică şi scoțând o serie de strigăte nearticulate, îi făcu semn să se apropie.

— Mii şi milioane de coyoți! Ce mai e nou? mârâi Cactus Den descălecând la rândul lui. Oare, din întâmplare, ai înnebunit?

Drept orice răspuns colosul se mulțumi să multiplice gesticulările, arătând cu degetul spre sol şi părând prada celei mai vii agitații.

Vânătorul de bizoni se apropie de tovarăşul lui şi examină cu atenție urmele pe care i le arătă Nebraska Joe. Nu-şi putu reprima o înjurătură zdravănă.

În acest loc, diligenta păşise pe un drum săpat în stâncă şi orice urmă devenea de acum înainte imposibil de urmărit.

Fără a se descuraja de această descoperire, Cactus Den şi tovarăşul său porniră înainte. Trebuiau să se grăbească dacă voiau să ajungă convoiul înainte de apusul soarelui.

Minutele trecură, lungi ca nişte secole. Numeroase poteci şi drumuri naturale săpate în stâncă, se deschideau de-a lungul parcursului lor. Care era calea cea bună pe care o apucase diligența?

Cactus Den şi Nebraska Joe îşi continuară cercetările fără de nici un rezultat. Noaptea se lăsase de mult şi fură obligați să cantoneze printre stânci pentru a se odihni.

Numai urletele coyoților mai tulburau din când în când liniştea nopții.

Deodată, vânătorul de bizoni se ridică, brusc şi apucându-şi tovarăşul adormit de braț:

— Auzi? îl întrebă el.

CAP. III
BARUL AMBULANT AL LUI ABRAHAM

Nebraska Joe se ridicase, încă pe jumătate amețit. Vânătorul de bizoni, cu puşca în mână, stătea lângă el, nemişcat ca o statuie şi trăgea cu urechea.

Se auziră nişte împuşcături spre partea stângă a cantonamentului lor.

— Mii şi milioane de coyoți! Dynamite atacă diligența! strigă Cactus Den.

Şi, fără a mai aştepta vreun răspuns, se repezi hotărât spre o potecă care cobora de-a lungul unei coline în jos. Colosul de abia se putu ține după el.

Împuşcăturile se auzeau din când în când, tulburând liniştea nopții.

„Bizar, îşi zise Cactus Den, îmi face impresia că nu aud decât detunăturile

unei singure arme. Şi totuşi erau nouă, înarmați până în dinții. Oare bandiții să-i fi masacrat pe toți ceilalți?”

Un urlet îngrozitor se auzi şi Cactus Den fu pe dată lămurit.

— *Go ahead,* Joe! Strigătul de război al siouxilor.

Un mârâit ieşi din gâtlejul mutului în timp ce mâna i se crispă pe patul armei sale.

— Tu nu îi iubeşti pe Siouxi, *pard*... ei sunt aceia care ți-au tăiat limba. Ți-ai fi pierdut şi viața dacă, veşnicul rătăcitor, Cactus Den n-ar fi intervenit la timp! Haide, mulțumeşte cerului! Ai o nouă ocazie să-ți plăteşti o veche datorie.

Un mârâit surd fu singurul răspuns al colosului...

Coborând repede poteca, cei doi bărbați auzeau focurile din ce în ce mai distanțate însoțite de strigăte puternice de război... În sfârşit, reuşiră să descopere locul atacului. Cam la cinci sute de paşi, în fața lor, zăcea răsturnată o căruță, înconjurată de un grup de vreo douăzeci de indieni.

Urcați pe mustangii lor, siouxii executau un cerc larg în jurul vehiculului şi se învârteau într-un galop nebun. Câteodată, o împuşcătură pornea din dosul unui adăpost şi unul dintre ei, neînsuflețit, se rostogolea la pământ. Dar se vedea că apărarea devenea din ce în ce mai slabă. Doar câteva minute şi scalpurile apărătorilor vor împodobi desigur centurile adversarilor lor dezlănțuiți...

Exact în clipa aceasta, Cactus Den şi Nebraska Joe interveniră. Patru detunături răsunară, semănând panică şi moarte printre călăreți. Crezându-se surprinşi de un grup numeros de Fețe Palide, atacatorii făcură cale întoarsă şi în mai puțin de câteva minute, dispărură la orizont...

— Putem să ne lăudăm, *pard*, că ne-am atins scopul, strigă vânătorul de bizoni. Totuşi, mi-e teamă că nu este vorba de diligența pe care o căutam. Această baricadă improvizată seamănă foarte mult cu o căruță... Cine poate să fie proprietarul?

— Onorabili gentlemeni, fiți binecuvântații. M-ați salvat! făcu o voce, întrerupând reflecțiile lui Cactus Den.

Din câteva sărituri, cei doi ajunseră lângă căruță... La razele slabe ale lunii ei recunoscură un fel de baracă ambulantă. Căruța zăcea răsturnată pe o coastă, lipsită de caii ei, în timp ce la o fereastră mică apăru un cap mare bărbos.

— Mizericordie! strigă apărătorul căruței. Marfa mea este pierdută!... Dumnezeule!... Întreg câştigul meu este distrus. Cincisprezece butoiaşe cu whisky, gentlemeni... cincisprezece butoiaşe!...

Un hohot de ras formidabil răspunse acestor lamentări.. În posesorul barăcii ambulante, Cactus Den tocmai îl recunoscuse pe Abraham Ismael, un biet evreu din Alsacia care, de doi ani, parcurgea preria în toate sensurile, vânzând minerilor şi coloniştilor whisky şi aprovizionând deasemenea cu apă de foc triburile indiene care trăiau în pace cu albii.

— Fii binecuvântat, gentleman, bâlbâi nenorocitul... mi-ai salvat viața...

dar, vai! Nu mai am nimic... aceşti diavoli roşii mi-au sfărâmat douăzeci de butoiaşe.

Mutul, apucându-l pe barman de subțiori, reuşi în sfârşit să-l scoată afară din adăpostul său...

— Haide, reluă vânătorul de bizoni, după ce nenorocitul Abraham îşi mai veni în fire, pentru un traficant de apă de foc, ai scăpat destul de uşor.

— Mizericordie! Mi-au distrus biata mea căruță, ce mă voi face acum? reluă negustorul arătând cu mâna spre baraca răsturnată.

— *Hello, boy!* Consolează-te!. Prietenul Joe te va ajuta să-ți poți continua drumul cu hodoroaga ta... Eşti gata, *pard?* Îți voi da şi eu o mâna de ajutor...

Cei doi prieteni, după o jumătate de ora de eforturi, reuşeau în sfârşit să redreseze barul ambulant.

— S-a făcut!... Vai mie!... Sunt ruinat!... nici odată nu voi mai fi...

— Vei avea mâine tot timpul să-ți plângi soarta. Care ar fi putut fi şi mai rea, dragă Abraham, îl întrerupse Cactus Den. Providența te-a protejat destul de bine, crede-mă... Dar, unde îți sunt caii?

— Bieții mei cai s-au speriat, reluă plângând evreul... S-au împrăştiat în toate direcțiile...

— *By God!* Doar nu conduceai o herghelia întreagă?

Barmanul se pregătea să răspundă, când un zgomot de paşi îi atrase atenția... În timp ce vânătorul de bizoni discuta cu Abraham Ismail, Nebraska Joe reuşise să captureze cu lassoul, doi cai piperniciți care rătăceau nu departe de acolo...

— Iată ce-l va despăgubi pe amicul Abraham! exclamă Den, după ce capturase fără greutate încă patru animale... Acum, să vorbim despre ceea ce ne preocupă mai mult: ai întâlnit vreo diligență îndreptându-se spre Bad Lands?

— Nu ştiu ce vrei să zici, domnule, răspunse Abraham, pe care tonul energic al vânătorului de bizoni îl impresionase puțin. În afară de câteva grupuri de indieni, din care ultimul era să-mi răpească viața, n-am întâlnit nicio ființă vie prin aceste regiuni.

— Curios, mormăi Cactus Den... Din locul unde ai cantonat înainte de apusul soarelui, era imposibil să nu fi văzut diligența care se îndrepta spre Pământurile Blestemate.

— Mi-ar fi fost imposibil, într-adevăr, gentleman, totuşi jur că n-am văzut nici măcar o pisică.

— Eşti sincer, Abraham? întrebă Cactus Den cu îndoială..

— Dacă sunt sincer! exclamă bătrânul... Să mi se taie capul dacă nu spun adevărul!... De altfel ce interes aş avea să te înşel?... Nu mi-ai făcut cel mai neprețuit serviciu smulgându-mă din ghearele acelor diavoli roşii?

Neputând rezolva problema, vânătorul de bizoni se resemnă şi se întinse lângă evreu pentru a se odihni puțin în timp ce Nebraska Joe rămase să vegheze.

Restul nopții trecu fără de nici un incident. La primele raze ale soarelui,

Cactus Den fu în picioare. După ce îşi umplu plosca la barul ambulant al lui Abraham, el întrebă care erau intenţiile bătrânului. Acesta spuse că ardea de dorinţa de a ajunge cât mai curând posibil la Deadwood.

— Deoarece te înapoiezi la punctul de plecare, zise atunci vânătorul de bizoni, ne vei face un mare serviciu ducându-te să-l anunţi pe Bob Doyle, şeriful, despre insuccesul cercetărilor noastre... Spune-i că suntem hotărâţi să ne continuăm investigaţiile până în inima Pământurilor Blestemate. Aminteşte-i, că Den nu-şi uită promisiunea pe care a făcut-o de a aplica o corecţie exemplară Căpitanului Dynamite!

— Nu voi uita, gentleman, nu voi uita, răspunse nefericitul negustor. Ce nenorocire... Ce nenorocire... sunt ruinat!

Abraham mulţumi din nou şi pocnind din bici şi din limbă porni la drum spre Deadwood.

Nu trecuse nici o oră de când barmanul dispăruse în depărtare, când Nebraska Joe scoase un mârâit surd şi se ridică drept în şea

— Ce mai e nou, *pard?* întrebă vânătorul de bizoni.

Mutul duse un deget la buze pentru a impune tăcere; apoi, întinzând braţul spre Est, spre un nour de praf care se apropia din ce în ce mai mult de ridicătura în dosul căreia cei doi prieteni se refugiaseră.

— Iată nişte cetăţeni care nu-mi prevestesc nimic bun, mormăi Den. Sunt indieni... desigur Siouxi. Să ne pregătim de luptă, dragă Joe. Retragerea spre Deadwood ne este tăiată de coloana aceea pe care o vedem la dreapta. Nu mai avem nici o posibilitate de scăpare. Rămâne să ne vindem cât mai scump pielea înainte de a le face cadou scalpurile noastre.

CAP. IV
FIUL TUNETULUI

Siouxii se apropiau din ce în ce mai mult, descriind un semicerc având ca centru colina în dosul căreia îşi găsiseră adăpost cei doi nedespărţiţi prietenii. Tactica lor era uşor de înţeles: căutau mai întâi să le taie retragerea spre Deadwood, apoi, printr-o manevră îndemânatecă, se pregăteau, să-i înconjoare şi să-i masacreze pentru a-i răzbuna pe cei care căzuseră în timpul atacului asupra barului ambulant al lui Abraham Ismael.

— *By God!* Se îngroaşe gluma, mormăi Cactus Den. Tipii sunt zugrăviţi oribil. Desigur ca au dezgropat securea războiului!

Strigăte sălbatice subliniară aceste ultime cuvinte.

— Bagă de seamă să nu faci risipă de muniţii, Joe, zise Cactus Den sprijinind cu atenţie arma de stâncă.

Războinicii Sioux se ascunseră cu prudenţă în dosul stâncilor care se aflau la poalele colinei.

— Deschide bine ochii, Joe. Sunt sigur că sălbaticii aşteaptă să se înnopteze

înainte de a porni la atac.

Mutul răspunse printr-un mârâit surd şi începu să inspecteze împrejurimile.

Ziua se scurse încetişor. Cactus Den şi Nebraska Joe, mereu cu ochii la pândă, luară în grabă un dejun frugal care se compunea din carne rece şi câteva înghiţituri de apă.

Soarele apuse fără ca Pieile Roşii să fi luat vreo hotărâre. Câteva gloanţe fură schimbate fără succes.

Deodată, se auzi un zgomot... Sărind din bezna aproape completă, o umbră căzu alături de Cactus Den... Un indian, cu tomahawkul în mână şi cu cuţitul de vânătoare între dinţi, apăruse pe neaşteptate în mijlocul lor.

Intrusul nu avu timpul să lovească cu arma. Repede ca fulgerul, Nebraska Joe, îl imobilizase înlănţuindu-l cu braţele puternice... Cu pieptul strivit ca într-un cleşte, pierzându-şi respiraţia, noul venit se zbătea în zadar. Cactus Den, apucându-şi arma de ţeavă, se pregăti să-i zdrobească ţeasta, când îl auzi murmurând:

— Oah!... Fratele meu Inima Cinstită!..

Inimă Cinstită? Astfel fusese supranumit Cactus Den de triburile indiene amice. La lumina slabă a focului, vânătorul îl recunoscu cu uşurinţă pe misteriosul intrus.

— Fiul Tunetului! exclamă el. *By God...* nu mă aşteptam la aceasta!... Astfel îşi tratează marele sachem al Siouxilor prietenii şi pe aceia cu care a schimbat legământul sângelui?

Cu un gest, Cactus Den ordonă mutului să-i dea drumul indianului... Colosul se supuse cu mult regret. Eliberat din strânsoarea sa, indianul respiră de câteva ori cu putere, apoi aruncă pe jos cuţitul şi tomahawkul său.

— Oah! strigă el, căile Marelui Spirit sunt necunoscute... Fiul Tunetului nu ştia că va ridica mâna în contra fratelui sau. Fiul Tunetului îşi merită moartea, căci a călcat legământul sângelui!...

Înaintând spre vânătorul de bizoni şi desfăcând braţele, indianul îi prezentă pieptul.. Cactus Den se mulţumi să ridice mâna în semn de pace.

La un semn al lui Cactus Den, sachemul se ghemui lângă foc, în timp ce Nebraska Joe, cu arma în mână, continua să examineze împrejurimile.

Cactus Den rupse cel dintâi liniştea care domnea.

— Lipsesc de prin aceste regiuni de mai multe luni. În orice caz, niciodată nu aş fi crezut că ne vom regăsi faţă în faţă ca duşmani.

— Inima Cinstită este un viteaz, reluă siouxul. Nici un cuvânt mincinos nu iese din gura sa... nici o piele nu-i acoperă inima.. Fiul Tunetului n-a uitat de datoria care-l leagă de el!

— Dacă Fiul Tunelului n-a uitat de datoria care-l leagă de Inima Cinstită, reluă Cactus Den, de ce îl atacă astfel? Pentru ce nu trăieşte în armonie cu fraţii săi, Feţele-Palide? Marele tată alb de la Washington nu şi-a ţinut toate promisiunile pe care le-a făcut faţa de nobilul popor al Siouxilor? Ce înseamnă aceste zugrăveli de război care acoperă faţa Fiului Tunetului? Bravii

săi războinici au dezgropat oare securea războiului?

Fără să răspundă, sachemul clătină capul afirmativ, în timp ce o sclipire de ură i se aprinse în ochi... La lumina focului, vânătorul de bizoni, surprinse această expresie.

— Oare Fețele-Palide l-au atacat pe Fiul Tunetului, pentru ca să-l determine la o hotărâre atât de gravă?

— Fețele-Palide sunt nişte câini! replică şeful Siouxilor, scrâşnind din dinți şi războinicii noştri îşi vor împodobi wigwamurile cu scalpurile lor sângerânde!.. Fețele-Palide sunt nişte ticăloşi. Nefiind mulțumiți să distribuie bravilor noştrii numai „apă de foc" care va cauza distrugerea fatală a rasei noastre, ne mai încalcă şi teritoriile care ne-au fost recunoscute de marele tată alb de la Washington... Turmele de bizoni, care, altădată străbăteau regiunea noastră devin din ce în ce mai rare şi aceasta nu împiedică pe aceşti câini blestemați să vină să-i vâneze pe pământurile noastre sortind astfel triburile noastre foametei şi morții. Răbdarea noastră a ajuns la limită. În cursul acestei luni, am descoperit foarte multe Fețe-Palide care vânau bizoni pe teritoriile noastre... Sub protecția Marelui Spirit, Oamenii Roşii au dezgropat securea războiului! Nenorocire Fețelor-Palide. Am zis!

Şi, încrucişându-şi brațele, sachemul se fixă într-o imobilitate absolută.

O tăcere impresionantă domnea în jurul refugiului. Aşteptând un semnal din partea şefului lor, siouxii nu mişcau. În depărtare, se auzeau urletele lupilor preriei.

Cactus Den nu răspunse. Îşi dădea seama că indienii erau în dreptul lor când îşi reclamau, în mod imperios, dreptul la viață.

— Fiul Tunetului este un şef mare, strigă deodată vânătorul de bizoni, hotărându-se în sfârşit să rupă tăcerea, dar se lasă condus de o mânie prea oarbă. Desigur, Inima Cinstiră înțelege motivele sale, dar el vine din regiunile Fețelor-Palide şi a putut să constate că toți doresc să trăiască în termeni buni cu Oamenii Roşii, a căror bravură o recunosc...

— Dacă Fețele-Palide admiră curajul Oamenilor Roşii şi Fiului Tunetului, pentru ce vin să ucidă bizonii pe teritoriile lor? Pentru ce îi jigneşte continuu?

— Fiul Tunetului îmi va permite să-i cer o favoare?

— Fiul Tunetului nu va putea refuza nimic Inimei Cinstite, cu care a schimbat legământul sângelui.

— Atunci, Fiul Tunetului să mai aştepte încă până la luna viitoare. Inima Cinstită este sigur că nelegiuirile de care el se plânge nu sunt săvârşite de Fetele Palide din Black Hills, ci de bandiții fără credință şi lege al căror şef este căpitanul Dynamite.

— Oah! Limba fratelui meu nu este ascuțită, fața sa exprimă cinste, dar Fiul Tunetului nu ştie ce vrea să spună. Bineînțeles că el va accepta să rămână cu războinicii săi liniştiți, dar el va pune Inimii Cinstite o singură condiție...

— Care condiție, sachem? întrebă vânătorul de bizoni.

— Fiul Tunetului cere ca Inima Cinstita să-i aducă dovada că nu este vorba de Fețele-Palide din Black Hills, ci de bandiții din Pământurile Blestemate.

— Inima Cinstită promite să furnizeze aceste dovezi fratelui său Fiul Tunetului!

Sachemul se ridică satisfăcut de întrevederea sa, în timp ce Cactus Den se felicita că izbutise, pentru câteva zile, să evite un contact sângeros între Siouxi şi colonişti din Deadwood. El bănuia că, Dynamite şi banda sa jefuiau Pieile Roşii cu singurul scop de a-i învrăjbi cu albii, pentru a putea profita de această situaţie şi spre a ataca nestingherit ranchurile izolate.

— Inima Cinstită este fratele meu, strigă indianul. Mă duc să ordon războinicilor mei să fie lăsat în pace împreună cu tovarăşul său. În schimb sper că va binevoi să-l însoţească pe Fiul Tunetului până la cortul său şi să asiste la Dansul Soarelui.

Vânătorul acceptă invitaţia sachemului.

Deşi ardea de dorinţa de a limpezi misterul diligenţei dispărute, nu putea să-l refuze pe şeful Siouxilor, care cu timpul putea să-i devină un aliat preţios în lupta pe care o pornise împotriva căpitanului Dynamite. În timp ce indianul dispărea înghiţit de întunericul nopţii, Cactus Den se întoarse spre Nebraska.

— Vom întoarce spatele Pământurilor Blestemate, *pard!* exclamă el. Dar sunt sigur că vom mai reveni pe aici, nu peste mult timp... până atunci ticălosul de căpitan Dynamite să mai aştepte... pentru moment, trebuie sa-i câştigăm pe Siouxi de partea noastră şi să le dovedim că el este acela care le masacrează fără de ruşine bizonii.

Nebraska Joe părea foarte contrariat. Îi stătea pe inimă că va trebui să se împrietenească cu indienii, pe care-i ura de moarte.

Întoarcerea Fiului Tunetului întrerupse aceasta curioasă discuţie. La un semn al indianului, cei doi albi încălecară şi, câteva secunde mai târziu, se aflau în mijlocul războinicilor siouxi, pe care un discurs al sachemului reuşise să-i potolească.

Întunericul era complet, dar Siouxii care cunoşteau cele mai mici colţuri ale Black Hillsului călăreau ca în plină zi, dornici să ajungă cât mai curând posibil în satul lor, ca să ia parte la Dansul Soarelui, serbare care avea loc odată pe an, în tribul lor.

După două ore de călărie îndrăcită, ajunseră la destinaţie. Fără a-şi mai pierde timpul să pună pe oameni tribului său la curent cu evenimentele care avuseră loc, Fiul Tunetului se grăbi să introducă pe cei doi oaspeţi într-un wigwam unde, ei nu întârziară să adoarmă adânc, pe nişte piei de bivol.

CAP. V
DANSUL SOARELUI

Ultimile ore ale nopţii trecură într-o linişte perfectă şi cei doi tovarăşi putură să uite puţin extraordinarele aventuri ale căror eroi fuseseră. Un mare zgomot îi trezi în zorii zilei: erau tobele de război care răsunau cu furie prin

sat. Nebraska Joe puse mâna pe armă şi se pregăti să iasă afară din cort. Cactus Den îl opri cu un gest. Vânătorul de bizoni, la curent cu moravurile şi obiceiurile indienilor, nu ignora că aceasta forma un preludiu la serbările Dansului Soarelui, care aveau loc, în luna Iunie şi la care asistase adesea, fie la Comanşi, fie la Kiovaşi. Ştiind ce dovadă de stimă îi acordase Fiul Tunetului invitându-l la ceremoniile Siouxilor, el se forța să potolească ardoarea combativă a uriaşului.

Deci, în dispozițiile cele mai pacifiste posibile, Nebraska Joe ieşi din wigwam însoțit de Cactus Den. Un spectacol pitoresc se oferi privirilor celor doi aventurieri. Corturile erau dispuse în forma unui cerc uriaş pe diametru de mai bine de o leghe. În mijloc, se ridica o colibă din ramuri de copaci, destul de largă pentru a cuprinde cel puțin o mie de persoane. Războinicii, femeile, copiii se înghesuiau împrejur, în timp ce vrăjitorul şi acoliții săi grupați în centrul adăpostului, izbeau cu putere în uriaşa tobă a Dansului Soarelui... Urletele răsunau frenetice.. Peste capetele Siouxilor, cei doi albi putură să-l vadă pe vrăjitor care țopăia, cu corpul acoperit de sudoare. Scoțând urlete fioroase, individul sărea, izbea cu putere în pielea întinsă a tobei, implorând din când în când binecuvântarea Marelui Spirit asupra tribului... Asistenții îi răspundeau prin țipete asurzitoare. Fiul Tunetului însuşi, aşezat în rândul din față, amenința cu tomahawkul şi profera o serie de cuvinte neînțelese.

Cactus Den şi prietenul său Nebraska Joe obosiți de acest spectacol, îşi reluată plimbarea prin mijlocul taberei. În ciuda importanței ceremoniei care avea loc în coliba consiliului, un mare număr de războinici îşi vedeau de ocupațiile lor obişnuite... Unii duceau mustangii la adăpat la râul vecin; alții îşi pictau fața. Toții însă, priveau cu neîncredere spre cei doi albi.

— Mii şi milioane de coyoți! zise vânătorul de bizoni tovarăşului său, dacă ochi acestor gentlemeni ar fi fost pistoale, de mult ne-am fi plimbat prin fericitele plaiuri ale vânătorilor eterne!

Nebraska Joe nu răspunse prin mârâitul său obişnuit; cu o lovitură de picior, îndepărtă un câine cu părul roşu care se aventurase printre picioarele sale.

Fără să-i pese de atitudinea ostila a Siouxilor, Cactus Den îşi continuă plimbarea, admirând desenele naive care împodobeau pânzele corturilor şi care reprezentau fie o vânătoare de bizoni, fie faptele extraordinare ale războinicilor pe care îi adăpostea.

Din nou, răsunară tobele, de data aceasta, în afara colibei consiliului. Un războinic sioux se apropie grăbit de Cactus Den şi îi anunță că Fiul Tunetului şi principalii şefi ai tribului îl aşteptau pentru festin. Fără să mai întârzie, însoțit de mut, el se duse să-l întâlnească pe aliatul său sachem.

Fiul Tunetului îşi îmbrăcase costumul de mare războinic. De centura sa atârnau, numeroase scalpuri... Lângă el, se aflau cei mai mari războinici ai tribului. Cactus Den recunoscu printre ei pe Vulturul Roşu, care dăduse mult timp de furcă garnizoanei din Fort Denver şi coloniştilor din Black Hills; Lăudărosul, care avea specialitatea să fure caii şi vitele Fețelor-Palide,

provocând panică; Oposumul Sălbatec, spaima Comanşilor şi a Picioarelor Negre; Cerbul Agil, centaurul Siouxilor, renumit pentru atacurile sale îndrăznețe pe care le dădea pe ici pe colo; în sfârşit, Elanul Negru, vrăjitorul tribului, cu corpul acoperit de amulete…

Vânătorul de bizoni înțelese că va trebui să joace strâns cu o astfel de adunare. În afară de Fiul Tunetului, căruia îi salvase viața, şi de Cerbul Agil, pentru care avea o adevărată simpatie, ştia că nu se poate aştepta la nimic bun din partea celorlalți şefi.

— Fratele meu Inima Cinstită este bine-venit printre frații săi roşii, strigă Fiul Tunetului, rupând tăcerea jenantă care domnea în grupul sachemilor. Persoana sa onorează pe Siouxi, care-i iubesc pe cei bravi… Primirea ce i se va face îi va dovedi cât de paşnice sunt intențiile Fiului Tunetului şi ale războinicilor săi… Rămâne în sarcina lui să ne dovedească că Fețele-Palide din Black Hills sunt animate de aceleaşi sentimente. Pentru moment, el este fratele nostru, face parte din tribul nostru, sângele roşu curge în vinele sale… Să fie binevenit în coliba sfatului nostru!…

Vânătorul mulțumi în câteva cuvinte gazdei sale; el ştia că putea să aibe încredere în ospitalitatea indiană şi că Siouxi nu vor încerca nimic împotriva lui atâta timp cât va fi oaspetele lor. Deci, fără teamă pătrunse în adăpostul imens, urmat de Nebraska Joe.

Toți războinicii tribului şi tinerii care luaseră parte la recenta vânătoare a bizonilor pătrunseră în sfârşit în colibă. Aşezați pe cranii de bizoni, oaspeții se grupară repede, în timp ce femeile se grăbiră să le aducă vase enorme de mâncare… Câinii dădeau târcoale pe ici colo, încercând să fure câte ceva din rămăşițele banchetului…

După ce festinul luă sfârşit, Fiul Tunetului porunci Elanului Negru să aducă „calumetul” din care se fuma în fiecare an, în circumstanțe asemănătoare. După ce îl îndopă cu tutun, îl aprinse, trase câteva fumuri, apoi îl întinse vecinilor săi. De abia terminară acest ceremonial şi o tânără indiană de o frumusețe impunătoare intră în colibă şi lovi de trei ori la rând în toba sfânta.

„În sfârşit, îşi zise vânătorul de bizoni, ceremonia Dansului Soarelui este pe cale de a începe”.

O linişte impresionantă domnea acum în colibă. Toți războinicii priveau nemişcați spre noua venită. Această din urmă strigă:

— Dacă în această adunare se află vreun bărbat care poate să facă ceva mai mult, să înainteze şi să vorbească!

Era semnalul care indica sfârşitul banchetului. Simultan, sachemii şi războinicii se ridicară şi se îndreptară în cea mai mare ordine spre uşa colibei.

Cactus Den şi Nebraska Joe îşi însoțiră gazdele. Masa copioasă risipise întrucâtva neîncrederea reciprocă care persista între albi şi roşii. Lungul şirag al sachemilor şi al războinicilor ajunse în curând în fața unui arbore uriaş cu extremitatea bifurcată, în care vrăjitorul se grăbi să izbească cu tomahawkul său.

Deodată un mustang ud de sudoare şi alb de spumă îşi făcu apariția în lagărul Siouxilor. El era călărit de un războinic pradă unei vii surescitări.

— Fețele Palide. Masacrează bizonii... Frații noştrii...

Războinicul nu-şi putu termina fraza... Neînsuflețit, căzu în brațele lui Oposum Sălbatec şi al Elanului Negru. Sachemul şi vrăjitorul remarcară că un glonte îi perforase inima.

CAP. VI
UCIGAŞII BIZONILOR

Strigăte de moarte se ridicară din toate părțile. Toți îl înconjurară pe noul venit, care nu era altul decât Lupul Solitar, unul dintre războinicii cei mai valoroşi al tribului. Vrăjitorul, cu toate descântecele sale, nu izbuti să-l însuflețească pe nenorocit... Lupul Solitar fusese ucis de un glonte tras de către Fețele-Palide care, odată în plus, călcându-şi în picioare angajamentele, vânau bizonii rezervați Indienilor.

Exclamații de indignare răsunau din toate părțile. Deodată, se auzi vocea energică şi persuasivă a Lăudărosului care stigmatiza perfidia Albilor.

— Vom tolera încă mult timp ca Fețele-Palide să ne masacreze astfel? exclamă sachemul. Vom mai tărăgăna încă şi le vom permite să se furişeze din ce în ce mai adânc pe pământurile noastre? Oare Siouxi, sunt nişte muieri cărora femeile noastre vor trebui să le brodeze fustele.

Protestări indignate răspunseră acestor cuvinte. Siouxii, conştienți de dreptatea care era de partea lor şi de duplicitatea agresorilor lor, erau gata să se lase ucişi până la unul pentru apărarea drepturilor lor.

— Inima Cinstită a venit printre noi pronunțând cuvinte mincinoase, continuă Lăudărosul, care niciodată nu reuşise să ascundă ura pe care o nutrea împotriva lui Cactus Den... Inima Cinstită are limba unei viespi... A abuzat, în mod laş, de ospitalitatea pe care Oamenii Roşii i-au oferit-o... În timp ce noi dam crezare cuvintelor sale, frații săi ne masacrau bizonii şi ne asasinau războinicii... Inima Cinstită şi-a călcat cuvântul; numai merită să facă parte din neamul siouxilor care l-a adoptat printre copiii săi... A abuzat de bunătatea Fiului Tunetului: deci merită moartea! Am vorbit bine, războinici ai tribului sioux?

Aclamațiuni izbucniră din toate părțile. Învârtind tomahawkurile, ei se grupară, din ce în ce mai numeroşi, în jurul Lăudărosului, lângă care trecură şi Vulturul Roşu, Elanul Negru şi Oposum Sălbatec.

— Mii şi milioane de coyoți! mârâi Cactus Den. Iată ce complică în mod serios situația noastră... Aş paria pe orice ca aici s-a amestecat mâna căpitanului Dynamite!... Curaj Joe şi, în special, calmează-ți nervii... Cea mai mică imprudentă ne poate costa viața!...

Un cerc amenințător îi înconjură pe Cactus Den şi pe Nebraska Joe, care

aşezaţi spate în spate, ţineau la respect cu armele întinse mulţimea care urla. Cu tomahawkurile şi cuţitele de vânătoare în mâini, siouxii nu îndrăzneau să înainteze... Ştiau că Inima Cinstită şi tovarăşul lui nu-şi greşeau niciodată ţinta.

— Fraţii mei roşii sunt preveniţi, strigă vânătorul de bizoni, am venit în lagărul lor prieten şi aliat. Dacă Feţele-Palide au pătruns pe teritoriul vostru, sunt primul care-i blamez... Vă propun chiar să-i urmărim şi să-i pedepsim dacă aceasta vă este dorinţa. Totuşi, vă previn: dacă unul din voi face un singur pas numai, voi zbura creierii Lăudărosului care este un orator excelent, dar care are ghinionul să se găsească în dreptul armei mele.

— Oah! Fratele meu Inima Cinstită a vorbit bine, făcu o voce energică. El a salvat viaţa Fiului Tunetului şi a schimbat cu el legământul sângelui. Fiul Tunetului îi va dovedi că n-a salvat pe un ingrat...

Şi, dând la o parte pe indienii stupefiaţi, sachemul veni să se aşeze lângă Cactus Den şi Nebraska Joe, hotărât să-i apere până la moarte dacă va fi nevoie. Cerbul Agil nu întârzie să-i urmeze exemplul. În faţa atitudinii celor doi şefi, Siouxii rămaseră nehotărâţi. În zadar vrăjitorul şi oamenii săi îi aţâţau să-i atace pe cei doi albi.

— Fiul Tunetului uită oare că Feţele-Palide sunt pe cale de a ne masacra războinicii şi bizonii noştri? vorbi Lăudărosul. O astfel de situaţie cere o acţiune imediată... Am tărăgănat destul. Securea războiului a fost dezgropată, este timpul să ne răzbunăm pe opresorii noştrii,

— Fratele meu, Lăudărosul, pronunţă cuvinte nesocotite, răspunse sachemul.. Sunt de părere să pornim imediat în urmărirea mizerabililor care au îndrăznit să ne jefuiască rezervele. El a auzit doar afirmaţiile Inimii Cinstite.. Fratele nostru alb a promis să ne însoţească în această expediţie şi să ne dovedească buna sa credinţă..

— Da, am spus şi o repet, îl întrerupse Cactus Den. Şnapanii care v-au jefuit aparţin, pot să pun şi mâna în foc, unei bande de nelegiuiţi pe care am jurat s-o distrug... Fraţii mei roşii pot avea toată încrederea în mine, nici o pată nu acoperă inima mea şi cuvintele nu sunt mincinoase!

Afirmaţiile lui Cactus Den sfârşiră prin a-i convinge pe războinici. Se hotărî să se pornească imediat în direcţia râului Cheyenne, de unde venise Lupul Solitar şi unde misterioşi răufăcători continuau să masacreze bizoni.

În timp ce răsunau tobele de război, Siouxii se precipitară spre ţarcul unde se aflau priponiţi mustangii lor. Cinci minute mai târziu, o trupă de cinci sute de oameni în frunte cu Fiul Tunetului zbura spre Nord. Cactus Den şi Nebraska Joe călăreau alături de sachem. Vânătorul de bizoni era hotărât să-i demaşte pe mizerabilii care cauzau un prejudiciu imens coloniştilor din Black Hills şi indienilor.

Călăreţii galopau de mai bine de o jumătate de oră, când Fiul Tunetului dădu ordinul de oprire. În acelaşi timp, Cerbul Agil descălecă de pe mustangul său şi îngenunchind îşi lipi urechea de pământ şi ascultă. Tovarăşii îl văzură apoi sărind în şea şi făcându-le semn să-şi continuie

marşul în direcția râului; un zgomot surd îi indicase apropierea unei turme de bizoni.

Scoțând strigăte teribile de război, indienii accelerară galopul cailor. În curând, Cactus Den şi Cerbul Agil zăriră un uriaş nor de praf. O pată largă întunecoasă se zărea pe câmpia, care se întindea în fața lor până la panglica argintată a râului Cheyenne. În acelaşi timp, dominând zgomotul făcut de copitele mustangilor, răsunară numeroase detunături.

— *Hello boys,* bizonii! urlă Cactus Den.

Pe flancuri şi în spatele turmei, cei doi albi şi Siouxii zăriră un oarecare număr de călăreți care trăgeau în mijlocul masei enorme. Speriate, hărțuite de groaznicii lor adversari, bietele rumegătoare încercau în zadar să scape. La fiecare împuşcătură, cădea o victimă nouă şi numeroase cadavre se găseau pe câmpie.

— Mizerabilii! urlă Cactus Den. Vor face cunoştința cu puşca mea!

Un strigăt teribil de război se auzi. Învârtind armele, Siouxii năvăliră drept înainte, hotărâți să taie drumul turmei şi să-i pedepsească pe misterioşii vânători. Aceştia, dându-şi seama de primejdia care-i păştea, încercară să bată în retragere, dar o sută de călăreți, sub comanda Cerbului Agil, îi împiedicară să-şi pună planul în aplicare. Despărțindu-se de grosul trupei, ei se repeziră în galop spre partea dinapoi a hoardei, încercând să-i împingă pe misterioşii vânători spre râu, care nu avea nici un vad în acel loc şi reprezenta un obstacol greu de trecut.

Cactus Den îşi continuă goana infernală alături de Fiul Tunetului şi de războinicii săi. O vie indignare pusese stăpânire pe vânătorul de bizoni; nu putea să înțeleagă de ce se distruge fără de nici un motiv o turmă atât de splendidă. În curând, izbuti să-i distingă pe agresori şi proferă o formidabilă înjurătură.

— Mii şi milioane de coyoți! urlă el. Aceşti demoni blestemați s-au deghizat în soldați ai cavaleriei americane. Ca şi cum garnizoanele din Big Horn şi Fort Powder n-ar avea ceva mai bun de făcut decât să-i sfideze pe Roşii distrugându-le rezervele lor!

Cactus Den nu se înşela: un mare număr de călăreți care trăgeau asupra bizonilor erau îmbrăcați în uniforma cavaleriei americane... Ei erau însoțiți de un număr de indieni din tribul Picioarelor Negre.

Înspăimântați de apariția bruscă a celor patru sute de călăreți Siouxi, bizonii făcură cale întoarsă. Se produse în mijlocul hoardei, o învălmăşeală groaznică... Bătrânii masculi, care conduceau turma, voiră să năvălească peste noii veniți, dar indienii prevăzuseră atacul. Evitând cu îndemânare şocul, ei se împrăştiară de-a lungul aripilor, lăsând să treacă vârtejul animalelor şi încercând să-i ajungă pe vânătorii care galopau pe margini.

Albii şi Picioarele Negre nu se aşteptau la acest atac fulgerător din partea Siouxilor. Profitând de învălmăşeala pricinuită de turma îngrozită, încercară să scape de teribilii lor adversari. Făcuseră însă socoteala fără de Cerbul Agil şi războinicii săi, care, reuşind în manevra lor, le tăiară orice posibilitate de

retragere.

Se angajă atunci o luptă furioasă, în cursul căreia Cactus Den fu despărțit de Nebraska Joe şi de Fiul Tunetului. Călărețul înainta în direcția unui grup de vânători, care cuprinşi de panică, încercau zadarnic să țină piept indienilor.

Trei dintre ei purtau uniforma armatei americane; un al patrulea, care părea să fie şeful era îmbrăcat într-un elegant costum mexican. Necunoscutul purta nişte inele splendide la degete şi cercei de aur în urechi…

Acest misterios călăreț nu era altul decât Gomez, locotenentul căpitanului Dynamite. Bizoni, îngroziți de urletele Siouxilor, năvăliră în direcția celor patru bandiți silindu-i să caute scăpare în iuțeala cailor lor.

— *Per la muerte!* mârâia Gomez… Trageți, *amigos*… trageți!…

În aceiaşi clipă, Cactus Den se repezi asupra lui şi mai înainte ca acesta să fi avut timpul să-i descarce pistolul în fața, îi aplică o formidabilă lovitură în bărbie… Banditul scoase un urlet de furie; mâinele sale puternice se înfipseră în gâtul vânătorului de bizoni. Acesta din urmă, ridicându-se în scări, scăpă din strânsoarea mizerabilului; apoi, cu o a doua lovitură bine aplicată, îl răsturnă jos de pe cal. Mexicanul scoase o înjurătură teribilă. Înțelegând ca-nu va putea să-şi învingă duşmanul, se ridică dintr-o săritură şi fugind până la țărmul râului, se aruncă în apă.

Vânătorul de bizoni se aruncă şi el cu hotărâre în apele repezi ale râului. Timp de câteva secunde, rezultatul bătăliei păru nedecis. În sfârşit, izbutind să-şi desfacă o măciucă de la centură, mexicanul aplică o lovitură puternică în capul vânătorului de bizoni. Nenorocitul slăbi strânsoarea şi dispăru înghițit de apele repezi ale râului în timp ce banditul se grăbi să ajungă pe malul opus al fluviului.

Va urma….

CITITI !

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

MILOS DUMBRACI

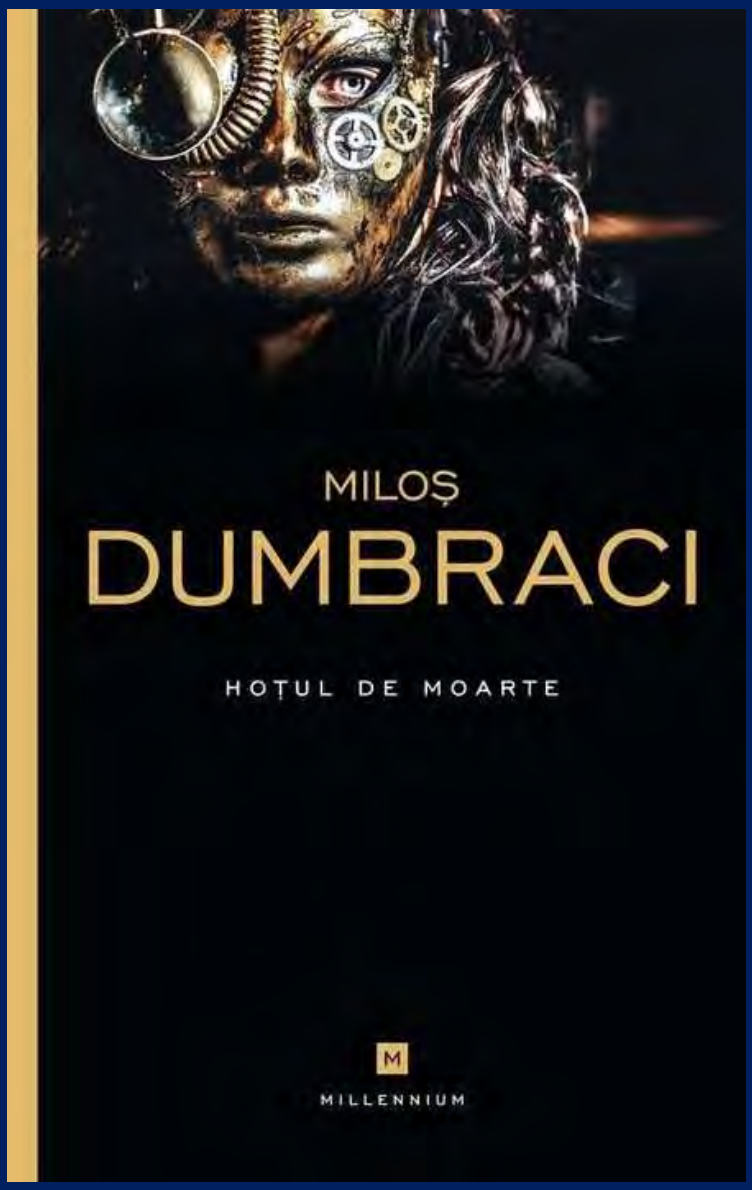

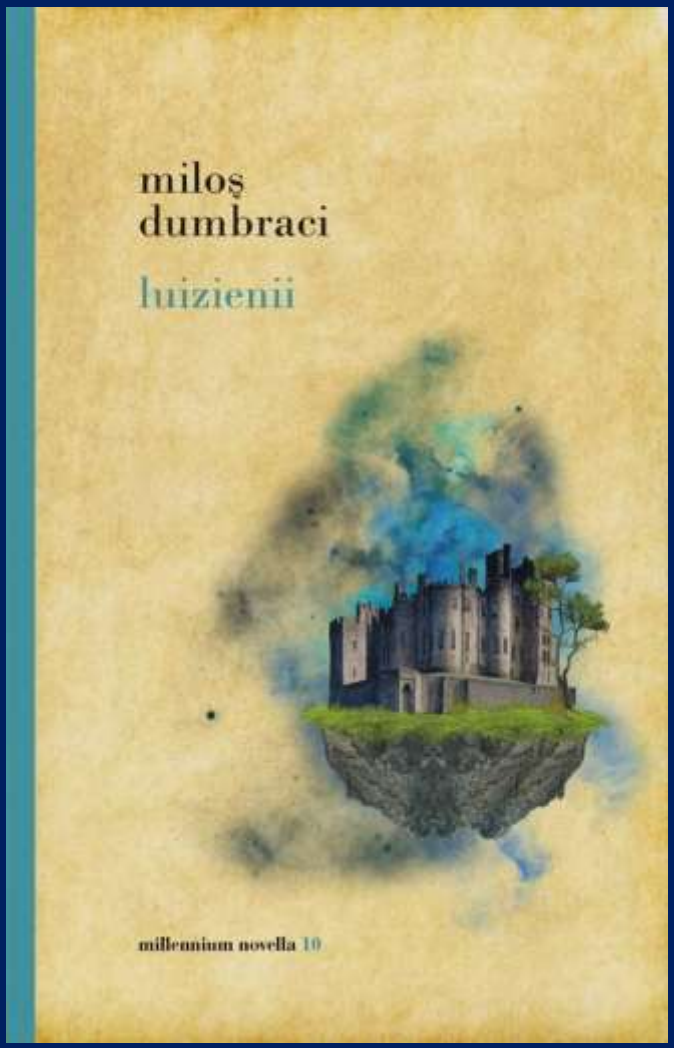

Rodica BRETIN

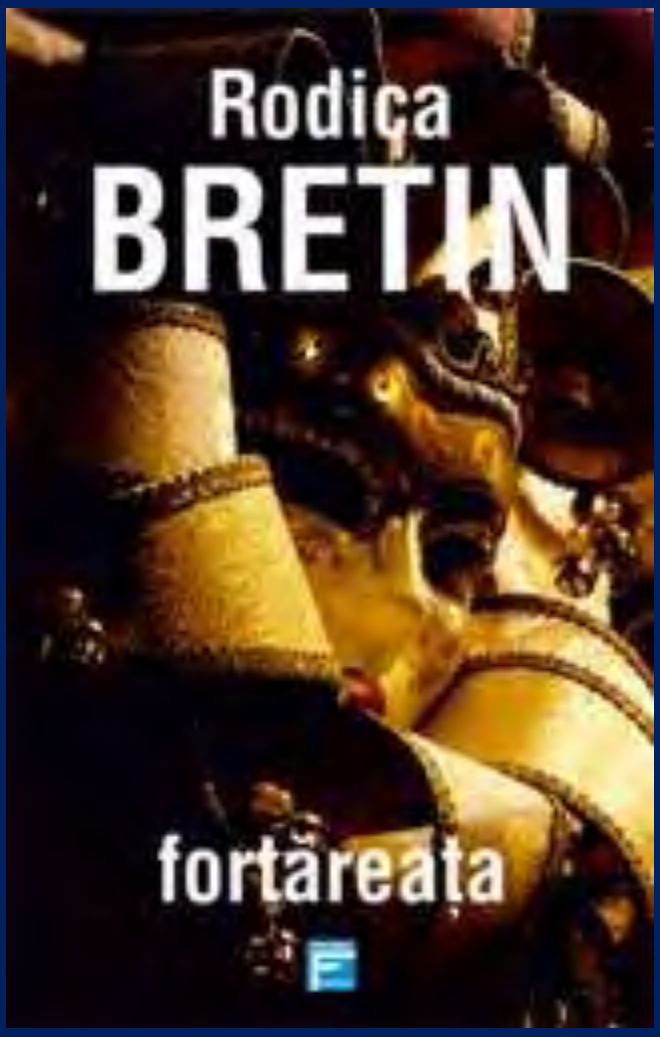

Florin PURLUCA